

Nakladnički niz: **Ljubav i žrtva br. 24**

Naslov: **Pobožnost sv. Josipu**

Priredio: p. Miljenko Sušac s.m.m. –
misionar montfortanac

Nakladnik i tisak: Apostolatski centar «SAV TVOJ»

ISBN 953-6471-73-6

Naklada: 1000 komada

Narudžbe na adresu:
Apostolatski centar «SAV TVOJ»
Porečka 62
10 000 Zagreb
Tel/ fax: 01/ 23 70 332
Tel: 01/ 23 71 822

APOSTOLATSKI CENTAR «SAV TVOJ»

LJUBAV I ŽRTVA BR. 24.

POBOŽNOST SV. JOSIPU

ZAGREB 2005.

Predgovor

Apostolatski centar *Sav Tvoj* nastavlja s izdavanjem knjižica o pobožnosti. Pobožnost sv. Josipu svakako spada među velike pobožnosti Katoličke Crkve, i svi vjernici bi je trebali manje ili više gajiti, a prvi, najjednostavniji i najvažniji način življenja pobožnosti je svakako molitva. Držali smo prikladnim tekstove, uglavnom svetačke, o pobožnosti sv. Josipu koje smo dugi niz godina skupljali na raznim europskim jezicima sabrati u jedan priručnik i ponuditi ih vjernicima kako bi mogli od svetaca učiti kako štovati i ljubiti Isusova poočima i Marijina zaručnika.

Svetačka tradicija i naučiteljstvo Crkve jednodušno tvrde: Poslije Majke Božje sv. Josip je najdostojniji našeg štovanja. Molimo svakodnevno sv. Josipa i iskusit ćemo njegovu blizinu i zaštitu. Na jednom druženju s mladima u Camerinu u Italiji 19. 3. 1991. papa Ivan Pavao II, govoreći o našoj zadaći da svakodnevno tražimo susret s Marijom i Josipom u molitvi misleći na Isusova poočima, reče: «Svakodnevno ga molim».

A u apostolskoj pobudnici *Otkupitelj čuvar* isti papa piše: «Crkveni su Oci nadahnjujući se na samom Evanđelju već od prvih stoljeća isticali da sveti Josip, kao što je s ljubavlju vodio brigu o Mariji i radosnim se zalaganjem posvetio odgoju Isusa Krista, tako isto čuva i štiti njegovo otajstveno tijelo, Crkvu, koje je Sveta Djevica lik i uzor. Prigodom stogodišnjice objavljivanja okružnog pisma pape Leona XIII. koje počinje riječima *Quamquam pluries* (Premda više puta) i imajući pred sobom višestoljetno štovanje svetoga Josipa, želimo vam, draga braćo i sestre, predati na razmišljanje neke istine o onome koga je Bog »izabrao za čuvara svojih najvećih dragocjenosti«. Radosno ispunjavamo tu pastirsku zadaću, da u svim vjernicima poraste pobožnost prema Zaštitniku cijele Crkve, a i ljubav prema samome Otkupitelju, kome je on služio sjajući kao primjer ostalima.

Tako će sav kršćanski narod ne samo gorljivije hrliti k svetom Josipu i pouzdano zazivati njegovu zaštitu, nego će uvijek imati pred očima njegov ponizan i zreo način služenja i »sudjelovanja« u djelu spasenja ljudi. Bude li Crkva promatrala Marijina Zaručnika dionika božanskog otajstva, uvjereni smo da će, nezadrživo idući zajedno s cijelim ljudskim rodом ususret budućem vijeku, moći ponovno otkriti vlastitu svoju narav u istom nacrtu otkupljenja koji ima svoj temelj u otajstvu Utjelovljenja.

Upravo u tom otajstvu Josip Nazarećanin »sudjelovao je« kao nijedan drugi čovjek, izuzevši Mariju Majku Utjelovljene Riječi. On je zaista osobno u tom zajedno s njom sudjelovao, ucijepljen u stvarnost istog spasonosnog događaja i isto tako bio čuvar iste ljubavi po kojoj nas nebeski Otac i *predodredi sebi za usvojene sinove po Isusu Kristu* (Ef 1,5).»

Da ne bismo nepotrebno opteretili tekst ne donosimo citate svih knjiga, molitvenika i priručnika iz kojih smo crpili pojedine tekstove. Dao Bog, Majka Božja i zagovor sv. Josipa, zaštitnika drage nam Domovine, da objavljivanje ove knjižice donese obilje duhovnih plodova u hrvatskom narodu.

4. lipnja. 2005. Bezgrešno Srce Marijino
p. Miljenko Sušac s.m.m. – misionar monfortanac

1. POVIJEST I POJAM ŠTOVANJA SV. JOSIPA

U prva četiri stoljeća nalazimo vrlo malo tragova većeg štovanja sv. Josipa. No ovdje treba razlikovati privatno štovanje i priznavanje Josipove svetosti i njegovog uzvišenog položaja u kraljevstvu Božjem te izvanjsko i javno štovanje, koje se očituje u javnim pobožnostima, svetkovinama te u podizanju crkvi i oltara u njegovu čast. Privatno je štovanje sv. Josipa staro kao i kršćanstvo, jer je posve očito da se s čitanjem sv. Pisma, u kojem nam se opisuje odnos sv. Josipa prema Božanskom Spasitelju i Bl. Djevici Mariji, nužno u dušama vjernika rađalo duboko poštovanje prema sv. Josipu.

Izvanjsko i općenito javno štovanje sv. Josipa nije se odmah od početka kršćanstva razvilo zbog vanjskih okolnosti. Razlog je ponajprije bio taj, što je trebalo da u dušu i srce duhovno i ćudoredno iskvarenog svijeta uđe najprije ispravna spoznaja božanskog Spasitelja. Isticati u tim okolnostima štovanje sv. Josipa u mnogom bi pogledu otežalo nastojanje da svijet u potpunoj veličini i dostojanstvu upozna lik Božanskog Spasitelja i njegove djevičanske Majke Marije.

Drugi je razlog bio u tome, što su prva stoljeća kršćanstva bila ispunjena krvavim borbama za čast i proširenje Kristova imena, pa je razumljivo, da su pred oči vjernika jače izišli uzvišeni likovi apostola i prvih mučenika, nego li, uzvišena doduše, ali tiha i skromna pojava sv. Josipa. No, čim je kršćanstvo jače učvrstilo korijenje, odmah se javlja, osobito na istoku, štovanje sv. Josipa. Za tu činjenicu imamo dokaza već u 3. stoljeću.

Na zapadu nema doduše dokumenata o štovanju sv. Josipa iz prvih stoljeća, ali odatle se ne može ništa zaključiti protiv štovanja sv. Josipa, jer se pomanjkanje takovih dokumenata lako protumači pojavom nemirne i burne seobe naroda. Međutim činjenica, da se štovanje sv. Josipa razvilo i proširilo nakon duljeg vremena, ništa ne oduzima dogmatskoj vrijednosti toga štovanja. Ta i dogme o primatu rimskog biskupa i Bezgrješnom Začecu Bl. Djevice Marije nisu odmah od početka bile potpuno i općenito spoznate. Njihova se spoznaja razvijala, a praktično prihvaćanje bivalo sve općenitije, dok u 19. vijeku nisu konačno svečano proglašene kao objavljene istine, dogme vjere.

Kad se kršćanstvo iza pustošenja seobe naroda učvrstilo i oživjelo, počelo je oživljavati i štovanje sv. Josipa te je osobito od 12. stoljeća počelo donositi prelijepih plodova. Za to su osobito zaslužna dva velika učitelja: Rupert od Deutza (+ 1135) i sv. Bernard (+ 1153). Od tog vremena razvija se štovanje sv. Josipa sve više. Za ovaj daljnji razvitak štovanja sv. Josipa imaju osobitu zaslugu Pierre d'Ailly, nadalje slavni kancelar pariškog univerziteta Gerson, sv. Bernardin Sienski (+ 1444), Bernardin od Feltre (+ 1494), Bernardin de Busto (+ 1500), Toma Cajetano (de Vio), sv. Terezija Avilska, sv. Franjo Saleški, sv. Vinko Paulski i sv. Alfons Liguori. Uz sve to su štovanje sv. Josipa širili razni redovi, biskupi i misionari.

Osobito pak snažan zamah je poprimilo štovanje sv. Josipa za pontifikata Pija IX. On je svetkovinu Zaštite sv. Josipa proširio na cijelu Crkvu. (10. IX. 1847.) i njemu posvetio mjesec ožujak (27. IV. 1865).

Za papom u širenju štovanja sv. Josipa se poveo katolički episkopat, koji u raznim biskupskom sinodama izdaje odredbe u kojima potiče na štovanje sv. Josipa te djelomice daje razumjeti, da u štovanju svetih prvo mjesto iza Bl. Djevice Marije ima sv. Josip. Svjedoci ovog štovanja jesu i molbe raznih biskupa, da se liturgijsko štovanje sv. Josipa podigne na viši stupanj. Što više, neki su članovi prvog vatikanskog sabora, preko 150 otaca, bili od koncila zatražili, da se sv. Josip svečano proglasi prvim zaštitnikom i patronom sv. Crkve iza Bl. Djevice Marije te da se za nj, odmah iza Bl. Djevice Marije odredi najveće liturgijsko štovanje.

Ova molba saborskih otaca nije uzeta u razmatranje samo zato, jer je rad koncila zbog teških političkih prilika prekinut. No što nije učinio koncil, učinio je u biti kasnije sam papa Pijo IX. On je 8. prosinca 1870. sv. Josipa zbog časti i položaja, koji je imao u božanskoj Obitelji, proglasio zaštitnikom čitave katoličke Crkve i odredio, da se njegova svetkovina slavi 19. ožujka, podigavši je ujedno na liturgijski stupanj svetkovne.

Papa Leon XIII. izdao je 15. kolovoza 1889. encikliku, u kojoj izlaže čast, dostojanstvo, moć i svetost sv. Josipa, koji u tom pogledu ima u kraljevstvu nebeskom prvo mjesto iza Bl. Djevice Marije. Uz to je izdao dva kratka dokumenta, u kojima preporuča vjernicima posvetu sv. Obitelji i pristup u duhovno udruženje sv. Obitelji. U prvom od tih dokumenata od 14. 6. 1892. naziva sv. Josipa glavom sv. Obitelji i uzvišenim svecem, koji je prema Isusu zauzimao očinsko mjesto, a u drugom od 20. lipnja 1892. propisuje za članove spomenutoga udruženja molitve, u kojima nazivlje sv. Josipa presvetim zaštitnikom Isusa i Marije.

Budući da je crkveno učiteljstvo ovako snažno isticalo i promicalo kult sv. Josipa, posve je jasno, da su se i vjernici sve većim pouzdanjem i žarom obraćali sv. Josipu. Ovo se poštovanje sv. Josipa u puku pod nesumnjivim vodstvom Duha Svetoga počelo jače razvijati već od 12. vijeka, zatim iza tridentinskog koncila, a na poseban način iza prvog vatikanskog koncila. To se štovanje proširilo ne samo prostorno, ekstenzivno, nego i intenzivno. To jest unutarne shvaćanje i produbljivanje časti i položaja sv. Josipa postojalo je sve dublje tako, da u dušama vjernika sv. Josip zbog svoga odnosa prema djetetu Isusu i Presv. Djevici ima prvo mjesto iza Bl. Djevice Marije. On je dosljedno u tom pogledu u očima vjernika ispred svih anđela, apostola, sv. Ivana Krstitelja i svih ostalih svetaca.

Sv. Josipu pridaje vjera puka poštovanje, koje je odmah iza štovanja Bl. Djevice Marije, a nadvisuje sve ostale stvorove. Položaj pak sv. Josipa u djelu otkupljenja i u kraljevstvu Božjem određuje i otkriva njegova uska i uzvišena veza kojom je povezan sa Spasiteljem, Bl Djevicom Marijom i sv. Crkvom, te njegove visoke kreposti koje su s tim povezane.

Hrvatski narod ima još jedan poseban razlog za naglašeno štovanje sv. Josipa. Naime Hrvatski sabor je 10. lipnja 1687 izabrao sv. Josipa za nebeskog zaštitnika Hrvatskog kraljevstva, odnosno hrvatskog naroda. A naša biskupska konferencija izjavila je 1972. da je to proglašenje bilo pravovaljano sa svjetovne i crkvene strane, i nikada kasnije nije osporeno. (Dr. Stjepan Bakšić, *Sv. Josip, katoličko bogoslovlje o svrhunaravnom dostojanstvu i štovanju sv. Josipa*, st. 5-7, tiskano s imprimaturom zagrebačke nadbiskupije 27.2. 1939. Dr. F.Salis –Seewis)

2. DEVETNICA SV. JOSIPU **(od sv. Alfonsa Marije Liguorija)**

Prvi dan: O pobožnosti sv. Josipu

Josip muž njezin jer je bio pravedan (Mt 1,19) Sam primjer Isusa Krista, koji je ovdje na zemlji htio tako častiti i podložiti se sv. Josipu, trebao bi sve potaći da budu jako pobožni ovom velikom svecu. Budući da mu je njegov vječni Otac na zemlji dodijelio Josipa umjesto njega Isus se uvijek prema Josipu odnosio kao prema ocu i kao oca ga je poštivao i slušao tijekom 30 godina. *Tada siđe s njima, dođe u Nazaret i bijaše im poslušan* (Lk 2, 51). Što znači da je jedina Otkupiteljeva briga tijekom tih godina bila slušati Mariju i Josipa. Josipu je, kao glavi male obitelji, sve to vrijeme pripadala služba zapovijedanja, a Isusu posluš, do te mjere da Isus nije nigdje išao, ništa činio, jeo niti se odmarao nego u poslušnosti sv. Josipu, kako je to sam Gospodin objavio sv. Brigiti.

Sam Isus je preporučio sv. Margareti iz Cortone da bude posebno pobožna sv. Josipu zbog toga što je bio hranitelj u njegovu životu. Da bi smo razumjeli velike milosti koje sv. Josip isprosi onima koji su mu pobožni ovdije upućujem na bezbroj primjera. Tko bi ih htio saznati, neka pročita knjigu od Patrignania *Il divoto di san. Gisueppe*. Meni je dovoljno citirati što kaže sv. Terezija Avilska: «Ne sjećam se do sada da sam ga išta molila što bi on propustio učiniti. Začuđujuće su one velike milosti koje mi je Bog udijelio posredstvom ovog blaženog sveca. Kakvih me je samo opasnosti oslobodio, i tjelesnih i duševnih.

Čini mi se da je drugim svecima Gospodin dao milost da priteknu u pomoć u jednoj nevolji, a ovome slavnom svecu, imam iskustva, da pritekne u pomoć u svima. Gospodin nam hoće pokazati sljedeće: Kako je sv. Josipu bio podložan na zemlji – budući da ga je zvao ocem, a bio mu je hranitelj – mogao mu je zapovijedati i na Nebu, te On čini što god od njega traži» (*Moj život* 6. pog.).

Sv. Bernardin Sijenski kaže kako ne treba sumnjati da Gospodin koji je još za života poštovao i slušao sv. Josipa kao oca, ni u Nebu mu neće odbiti nego će još više uslišati njegove prošnje: «Bez sumnje Krist nije ni na Nebu uskratilo odanost, poštovanje i onu osobitu čast što ju je iskazivao Josipu kao sin svome ocu dok je bio na zemlji».

Molitva: Josipe, sveti moj patrijarše, radujem se što si bio tako sretan te si Isusu mogao kao otac zapovijedati tako da te slušao onaj kome se pokoravaju Nebo i zemlja. Sv. moj Josipe budući da ti je Isus služio i ja te želim slušati, hoću da te od sada poštujem, ljubim i slušam kao svoga gospodara. Uzmi me pod svoju zaštitu, zapovijedaj mi što želiš. Znam da će sve što budeš od mene tražio biti za moje dobro i na slavu moga i tvoga Otkupitelja. Sv. moj Josipe, moli za mene Isusa. On ti bez sumnje neće ništa uskratiti, jer je On na zemlji sve tvoje zapovijedi slušao. Reci mu neka mi sve oprostí čime sam ga vrijeđao, neka me otrgne od stvorenja i od mene samoga, te me svojom ljubavlju užije, a onda neka od mene radi što mu volja.

Sveti nas Bernard potiče: tražimo milosti, tražimo ih po Mariji. Ona je, kaže sv. Petar Damjanski, riznica božanskih milosti. Ona nas može i želi obogatiti, zato nas poziva: «Tko je malen neka meni dođe». Ljubljena Gospo, uzvišena Gospo, plemenita Gospo, pogledaj siromašnog grešnika, koji se tebi preporuča i sav se Tebi predaje. *Litanije sv. Josipa st.24.*

Drugi dan: O putovanju u Betlehem gdje se Isus rodio

Tako i Josip, jer bijaše iz Davidove kuće i porodice, uzide sa svojom ženom Marijom, koja bijaše trudna, iz Galileje, iz grada Nazareta, u Judeju, u grad zvani Betlehem da se upiše (Lk 2,4).

Promatraj slatke razgovore koji je na ovom putu Marija dijelila sa sv. Josipom o milosrđu Boga koji je poslao svoga Sina kako bi otkupio čovječanstvo, te o ljubavi Sina Božjega koji je došao u ovu suznu dolinu da svojim mukom i smrću zadovolji za grijehе ljudi. Zatim promatraj muku sv. Josipa kako je one noći u kojoj se Riječ Božja rodila, skupa s Marijom bio odbijen u Betlehemu, te su bili prisiljeni potražiti smještaj u štali. Kolika je bila muka sv. Josipa kad je vidio svoju zaručnicu, mladu petnaestogodišnju djevojku, trudnu pred porodom kako drhti od hladnoće u vlažnoj, s više strana otvorenoj štalici.

Ali koliko velika je morala biti njegova utjeha, kad je čuo da ga Marija zove govoreći: «Josipe, dođi, vidi i pokloni se Djetetu Bogu koji se rodio u ovoj štali. Pogledaj kako je lijep, gledaj u jaslama na malo slame Kralja svijeta. Vidi kako drhti od zime onaj koji plamenom ljubavi raspaljuje serafine! Evo plače onaj koji je radost Neba!»

A sada promatraj kolika je bila ljubav i nježnost sv. Josipa dok je svojim očima gledao Sina Božjega koji je postao djetetom, i istovremeno slušao pjesmu anđela koji su pjevali oko njihova novorođenog Gospodina, dok se štala ispunjala svjetlošću. Tada je Josip klečeći na koljenima zaplakao od nježnosti i kazao: «Klanjam ti se, klanjam ti se moj Gospodine i Bože, i koje li moje sreće da te prvi poslije Marije vidim novorođenoga, te da na svijetu želiš da te smatraju i zovu mojim sinom. Dopusti mi od sada da te zovem i kažem ti; Bože moj i sine moj, tebi se posvećujem. Moj život od sada više neće biti moj, nego će biti tvoj, živjeti ću samo da tebi služim moj Gospodine».

Koliko je više porasla Josipova radost kada je one noći vidio kako, pozvani od anđela, dolaze pastiri vidjeti njihova novorođenog Spasitelja, a zatim i svete mudrace koji su došli s istoka kako bi počastili Nebeskog Kralja, koji je došao na zemlju spasiti svoja stvorenja.

Molitva: Josipe, sveti moj patrijarše, zbog žalosti koju si osjetio gledajući gdje se Sin Božji u štali rodio, u kojoj nije bilo ni vatre ni ogrijeva, i kako dijete plače od hladnoće koja ga je mučila, molim te isprosi mi milost istinskog pokajnja za svoje grijehе po kojima sam i ja bio uzrokom Isusovim suzama.

A po radosti koji si kušao kad si prvi puta ugledao Djetešce Isusa položena u jaslance, kako je lijepo i nježno od onoga časa tvoje srce velikom ljubavlju prema ljubeznom Djetetu počelo goriti, isprosi mi milost da ga i ja na zemlji goruće ljubim, te jednom trajno uživam njegovu prisutnost u Nebu.

A ti, Marijo Majko Božja i moja Majko, preporučí me svome Sinu i isprosi mi oprostjenje svih uvreda koje sam mu nanio, te milost da ga više nikada ne uvrijedim. A Ti, ljubezni moj Isuse, za

ljubav Mariji i Josipu, oprosti mi i daj mi milost da te jednom u Nebu gledam, hvalim i ljubim tvoju božansku ljepotu i dobrotu iz koje si meni za ljubav postao djetetom. Ljubim te neizmjerena dobroto, ljubim te, Isuse moj, ljubim te Bože moj, ljubavi moja i sve moje. *Litanije sv. Josipa st.24.*

Treći dan: O putovanju u Egipat

Anđeo se Gospodnji ukaza Josipu u snu i reče mu: «Ustani uzmi dijete i majku njegovu, pa bježi u Egipat i budi ondje dok ti opet ne kažem jer će Herod tražiti dijete da ga ubije» (Mt 2,13).

Budući da su sveti mudraci obavijestili Heroda, da se već rodio kralj Židovski, tiranski vladar je naredio da se ubiju sva djeca mlađa od 2 godine u okolici Betlehema. A tada Bog, želeći za sada sačuvati svoga Sina od smrti poslao je anđela da obavijesti Josipa kako treba uzeti dijete i Majku njegovu i pobjeći u Egipat. Promatraj ovdje spremnu poslušnost sv. Josipa koji je odmah krenuo na put, iako mu anđeo nije naložio trenutak polaska, bez sumnjičenja i istraživanja o vremenu i načinu putovanja te mjestu gdje će se u Egiptu boraviti.

Josip je odmah obavijestio Mariju, i iste noći, kako to s pravom tvrdi Gerson, sabirući siromašni alat svog zanata koji je mogao ponijeti sobom i koji mu je trebao poslužiti u Egiptu za prehraniti svoju siromašnu obitelj, skupa sa svojom zaručnicom Marijom, sam bez vodiča se uputio na put dug preko 400 km po planinama i grubim putovima pustinje.

Kako je morala biti velika patnja sv. Josipa na ovom putovanju videći kako trpi njegova draga zaručnica koja se još nije bila navikla hodati s ljubljenim djetetom u naručju, koje su bježeći naizmjenično nosili Marija i Josip, u strahu da će na svakom koraku susresti Herodove vojnike, usred zime, po vjetru i ledu.

Što su mogli jesti tijekom ovog putovanja? Možda neki komad kruha koji su ponijeli sobom od kuće ili dobili proseći milostinju. Gdje su noću spavali? Vjerojatno u kakvom skloništu, štali, pod nekim stablom ili na otvorenom.

O da, sv. Josip je bio potpuno sjedinjen s voljom Vječnog Oca koji je htio da njegov Sin još kao dijete počne trpjeti kako bi zadovoljio za grijeha ljudi, ali nježno srce sv. Josipa puno ljubavi nije moglo ne kušati veliku muku gledajući kako dijete drhti i plače od hladnoće i neudobnosti koje je doživljavalo.

Promatraj zatim koliko je morao trpjeti sv. Josip za vrijeme sedam godina boravka u Egiptu usred nepoznatog, poganskog i barbarskog naroda, budući da tu nije imao ni prijatelja ni rodbine koji bi ga posjetili. Sv. Bernard tvrdi da je sveti patrijarh bio primoran raditi dan i noć, kako bi prehranio svoju siromašnu zaručnicu i božansko dijete, koje proviđa hranu svim ljudima i životinjama.

Molitva: Josipe, sveti moj patrijarše, po spremnoj poslušnosti koju si uvijek imao i gajio prema volji Božjoj, isprosi mi od svog Isusa milost da se Božjim zapovijedima uvijek savršeno pokoravam. Na putu u vječnost kojim moja duša putuje usred tolikih neprijatelja isprosi mi milost da nikada sve do časa smrti ne izgubim Isusovo i Marijino društvo. U zajedništvu s njima sve muke ovoga života, pa i sama smrt bit će mi slatka i draga.

O Marijo, Majko Božja, po patnjama koje je tvoja nježna duša trpjela na putu u Egipat isprosi mi jakost da strpljivo i podložno podnosim sve nedaće i protivštine koje me zadese. A ti dragi moj Isuse, smiluj mi se! Ajme! ti koji si moj Gospodin i Bog, nevin si htio još od djetinjstva toliko za mene trpjeti, a ja grešnik, koji sam toliko puta zaslužio Pakao, kako sam bio nezadovoljan i nestrpljiv kada sam trebao nešto pretrpjeti za tebe! Gospodine moj oprosti mi.

Od sada sam spreman trpjeti koliko ti želiš i nositi sve križeve koje ćeš mi poslati. Pomozi mi svojom milošću, inače ću ti se iznevjeriti. Ljubim te Isuse moj, blago moje, sve moje i želim te uvijek ljubiti, a da ti omilim pripravan sam trpjeti koliko ti želiš. *Litanije sv. Josipa st.24.*

Četvrti dan: O Isusovom ostanku u hramu

Dječak Isus ostade u Jeruzalemu bez znanja svojih roditelja (Lk 2, 43). Kad je došlo vrijeme povratka iz Egipta anđeo je ponovno obavijestio Josipa da se s djetetom i njegovom Majkom vrati u Judeju. Sv. Bonaventura smatra da je u povratku patnja Josipa i Marije bila još veća nego o dolasku jer je Isus tada imao oko 7 godina te je bio toliko velik da ga se nije moglo nositi u naručju, a

istovremeno je bio mali da nije sam mogao propješačiti tako dalek put. Tako je ljupki dječak Isus često bio primoran zaustaviti se padajući na zemlju od iznemoglosti.

Nakon povratka u domovinu, promatraj zatim muku Josipa i Marije koju su kušali kad su izgubili dvanaestogodišnjeg Isusa prigodom pohoda hramu u Jeruzalem. Josip je bio naviknut uživati slatki pogled i prisutnost svoga ljubljenog Spasitelja. Kolika li je bila Josipova bol kad je tri dana bio lišen Isusove prisutnosti i ne znajući da li će ga pronaći; i ne znajući razlog tome, što je bila najveća muka jer se sv. patrijarh u svojoj poniznosti bojao da je Isus zbog neke njegove pogreške odlučio da više neće živjeti u njegovom domu, misleći da nije više dostojan njegova društva, časti pomagati mu i brinuti se o tako velikom blagu.

Nema veće muke za dušu koja je svu svoju ljubav dala Bogu, od sumnje da ga je uvrijedila i da mu je omrznula. Marija i Josip tri dana nisu spavali, nego su trajno naricali tražeći svoga ljubljenoga, jer mu je sama Presveta Djevica kad ga je u hramu našla rekla: *Dijete moje zašto si nam to učinio! Gle! Otac tvoj i ja s bolom smo te tražili* (Lk 2, 48) Sine kako si nam gorku muku dao kušati ova tri dana kad smo te plaćući stalno tražili bez da smo te nalazili i bez vijesti od tebe. Promatrajmo zatim radost sv. Josipa kad je pronašao Isusa i saznao da razlog njegova udaljavanja nije bila neka njegova pogreška, nego ljubav prema slavi njegova Vječnog Oca.

Molitva: Josipe, sveti moj patrijarše, ti plačeš što si izgubio Isusa, ali ti si ga uvijek ljubio, a on je tebe tako ljubio da te je izabrao za hranitelja i čuvara svoga života. Dopusti mi da i ja plačem, koji sam zbog stvorenja i svoje tvrdoglavosti izgubio Boga, prezrevši njegovu božansku milost. Ah moj sveče, po zaslugama žalosti što si je osjetio kad si Isusa izgubio, izmoli mi pokajanje da plačem što sam svoga Gospodina uvrijedio. A po onoj radosti koju si osjetio kad si Isusa u hramu našao, isprosi mi milost da ga i ja pronađem te da se On po svojoj milosti u moju dušu povрати te da ga više nikada ne izgubim. A ti Majko moja Marijo, koja si utočište grešnika, ne ostavi me nego mi iskaži milosrđe. Ako sam uvrijedio tvoga Sina, sad se za to skrušeno kajem iz svega srca svoga i spreman sam tisuću puta radije izgubiti život nego li milost Božju. Moli svoga Sina da mi oprost i ti mi udijeli svetu ustrajnost.

A ti dragi Isuse ako mi još nisi oprostio, sada mi oprost. Mrzim sve uvrede koje sam ti nanio, žao mi je što sam te uvrijedio i umro bih od žalosti. Ljubim te, i jer te ljubim, više mi je stalo do tvoje ljubavi i milosti nego do svih kraljevstva svijeta. Gospodine pomози mi da te uvijek ljubim i da te nikada više ne uvrijedim. *Litanije sv. Josipa st.24.*

Peti dan: O neprekidnom druženju Josipa s Isusom

Tada sīde s njima, dođe u Nazaret, i bijaše im poslušan (Lk 2,51).

Nakon što su Isusa pronašli u hramu, On se s Marijom i Josipom vratio u njihovu kuću u Nazaret i živio je s Josipom sve do njegove smrti, slušajući ga kao svoga oca. Promatrajte sada sveti život koji je Josip provodio u društvu Marije i Isusa. U njihovoj obitelji se sve činilo isključivo na veću slavu Božju, nije bilo drugih misli nego Bogu se dopasti, razgovaralo se jedino o ljubavi koju ljudi trebaju Bogu iskazivati i onoj kojom ih Bog ljubi. Pogotovu da je poslao svoga jedinorođenog Sina na svijet kako bi trpio, i okončao svoj život u moru patnje i prezira za spasenje ljudi.

Ah s koliko suza su Josip i Marija, koji su već dobro razumijevali pisma, u prisutnosti Isusa govorili o njegovoj teškoj muc i smrti. S koliko su nježnosti govorili, o onome što govori Izajija, da će njihov ljubljени morati postati čovjek boli, prezren kojega će njegovi neprijatelji izobličiti do mjere da neće više biti prepoznatljiv u svojoj ljepoti; da će mu do te mjere bičevima iznakaziti i pogaziti tijelo te će izgledati kao bolestan od gube prepun rana; da će njihov ljubljени Isus morati sve trpjeti u strpljenju niti ne otvarajući usta na sva ta mučenja, kao jaganjac pustiti da ga vode u smrt, te će konačno obješen na drvo križa između dvaju razbojnika u patnjama okončati svoj život.

A na kraju promatrajte osjećaje ljubavi i nježnosti koje su ti razgovori budili u srcu sv. Josipa.

Molitva: Josipe, sveti moj patrijarše, po suzama koje si prolio kad si razmišljao o budućoj Isusovoj muc i isprosi mi milost da se bez prestanka prisjećam muke moga Spasitelja; svetom ognju ljubavi koji se kod tih razgovora rađao u tvom srcu, isprosi mi milost da se samo iskra tog plamena upali u mojoj duši koja je svojim grijesima bila velikim uzrokom Isusove muke.

A ti Marijo, po muc i koju si u Jeruzalemu pretrpjela, kad si gledala muku i smrt svoga predragoga Sina isprosi mi pokajanje da oplačem svoje grijehе.

Slatki moj Isuse koji si iz ljubavi prema meni toliko trpio i umro učini da tu tvoju ljubav nikada ne zaboravim. Moj Spasitelju tvoja smrt je moja nada. Vjerujem da si ti za mene umro i nadam se da ću se po tvojim zaslugama spasiti. Ljubim te svim srcem, ljubim te nada sve, ljubim te više nego samoga sebe. Ljubim te i tebi za ljubav spreman sam podnijeti svaku muku. Kajem se što sam tebe, najveće dobro, ražalostio. Ne želim drugo nego tebe ljubiti i tebi omiljeti. Budi mi u pomoć moj Gospodine i ne daj da se ikada odijelim od tebe. *Litanije sv. Josipa st.24.*

Šesti dan: O ljubavi koju je Josip imao prema Mariji i Isusu

Tada siđe s njima, dođe u Nazaret, i bijaše im poslušan (Lk 2,51). Promatrajte ljubav koju je Josip imao prema svojoj zaručnici Mariji. Ona je bila najljepša među svim ženama, bila je najponiznija, najblaža, najčišća, najposlušnija, najviše je ljubila Boga i nikad nitko više od nje neće ljubiti Boga, ni od anđela ni od ljudi, tako da je zasluživala svu ljubav sv. Josipa, koji je i sam bio veliki ljubitelj kreposti.

K tome još dodajte ljubav kojom je Josip vidio da ga ljubi Marija koja je sigurno ljubila svoga zaručnika više nego sva druga stvorenja. A on je nju gledao kao najobjubljeniju od Boga, izabranu biti Majkom jedinorođenog Sina Božjega. Iz svega ovoga uvidite kolika je velika bila privrženost i ljubav, koju je pravedno i zahvalno srce sv. Josipa osjećalo prema svojoj ljupkoj zaručnici.

Promatrajte zatim ljubav koju je sv. Josip imao prema Isusu. Budući da je Bog ovog sveca odredio da bude Isusu umjesto oca, sigurno mu je u srce bio ulio i očinsku ljubav prema ljubeznom Sinu koji istovremeno bijaše i Bog. Tako da ljubav sv. Josipa nije bila čisto ljudska kao što je to ljubav drugih očeva prema svojoj djeci, nego je bila nadnaravna ljubav koja je u istoj osobi pronalazila svoga sina i svoga Boga.

Josip je dobro znao po božanskoj objavi koju je primio po anđelu da je to dijete u čijem je društvu uvijek bio istovremeno i Riječ Božja koja je iz ljubavi prema ljudima, pogotovu njemu samome, postala čovjekom. Znao je da ga je On sam izabrao, između svih ljudi, za čuvara svoga života i htio se zvati njegovim sinom. Promatrajte koliki se plamen ljubavi morao zapaliti u srcu sv. Josipa kada je razmišljao o svemu tome, i kada je gledao Gospodina kako mu je kao dječak posluživao i pomagao u otvaranju ili zatvaranju radnje, ili obradi drveta, ili sakupljanju otpadaka i čišćenju kuće, ili kako mu je u svemu bio poslušan što je od njega tražio. Što više, kako Isus nije ništa radio bez njegova odobrenja koga je slušao kao svoga oca.

Koja li se ljubav javljala u srcu Josipa kad je nosio slatko dijete Isusa u naručju, mazio ga i bio mažen od njega, kad je slušao iz njegovih usta riječi vječnog života koje su postajale goruće strijele ljubavi i ranjavale njegovo srce, kad je gledao to božansko djetesce kako je kreposno živjelo i davalo mu uzor svih kreposti.

Među ljudima dug suživot ohladi ljubav jer živeći dugo zajedno osobe uvide slabosti jedno drugoga. Nije tako bilo s Josipom. Koliko je više razgovarao s Isusom više je uviđao njegovu svetost. Iz toga zaključite koliko je Josip ljubio Isusa jer je proveo u njegovu društvu preko 25 godina.

Molitva: Josipe, sveti moj patrijarše, radujem se što si bio tako sretan te si Isusu mogao kao otac zapovijedati, tako da te slušao onaj kome se pokoravaju Nebo i zemlja. Sv. moj Josipe budući da ti je Isus služio i ja te želim slušati, hoću te od sada poštivati, ljubiti i slušati kao svoga gospodara. Uzmi me pod svoju zaštitu, zapovijedaj mi što želiš. Znam da će sve što budeš od mene tražio biti za moje dobro i na slavu moga i tvoga Otkupitelja. Sv. moj Josipe, moli za mene Isusa. On ti bez sumnje neće ništa uskratiti, jer je On na zemlji slušao sve tvoje zapovijedi. Reci mu neka mi sve oprostí čime sam ga vrijeđao. Reci mu neka me otrgne od stvorenja i od mene samoga te me svojom ljubavlju užije, a onda neka od mene radi što mu volja.

A ti presveta Majko Marijo, po ljubavi koju je prema tebi imao sv. Josip, uzmi me pod svoje okrilje pa zamoli svoga sv. zaručnika neka me uzme za svoga slugu.

A ti dragi moj Isuse koji si se htio poniziti i čovjeku se pokoravati, samo da nadoknadiš za moj neposluh, po poslušnosti kojom si se na zemlji Josipu pokoravao daj mi milost da od sada slušam sve što od mene tražiš. A po ljubavi koji si imao prema Josipu i Josip prema tebi, Isuse neizmijerna dobroto, udijeli mi veliku ljubav prema tebi koji zaslužuješ da te svim srcem ljubim. Zaboravi

nepravde koje sam učinio prema tebi i smiluj mi se. Ljubim te Isuse, ljubavi moja, ljubim te Bože moj i želim te zauvijek ljubiti. *Litanije sv. Josipa st. 24.*

Sedmi dan: O smrti sv. Josipa

Dragocjena je u očima Gospodnjim smrt pobožnika njegovih (Ps 116, 15). Promatraj kako je sv. Josip, nakon što je vjerno služio Isusu i Mariji došao do kraja svoga života u kući u Nazaretu. Okružen anđelima i pomognut od Kralja anđela i Marije svoje zaručnice, koji su stajali jedno s jedne, drugo s druge strane njegova siromašnog kreveta, u ovom slatkom društvu, u rajskom miru Josip ostavi ovaj bijedni zemaljski život. Zbog prisutnosti svoje zaručnice i sina koji se udostojao zvati Otkupitelj, smrt sv. Josipa je postala slatka i dragocjena.

Nije bilo moguće da ima gorku smrt on koji je umirao u naručju onoga koji je Život. Tko će ikada objasniti i razumjeti čiste slasti, utjehe, blažene nade, čine predanja, plamene ljubavi koji su gorjeli u srcu sv. Josipa, riječi vječnoga života koje su mu naizmjenično Isus i Marija govorili u zadnjim trenucima njegova života? Jako je razborito mišljenje koje donosi sv. Franjo Saleški, da je sv. Josip umro iz čiste ljubavi prema Bogu.

Takva je bila smrt našeg sveca, potpuno mirna i blaga, bez uznemirenosti i straha jer je uvijek živio svetim životom. Ne može biti takva smrt onih koji su vrijeđali Boga i zaslužili Pakao. Da, ali u trenutku smrti bit će veoma utješena duša koju bude štitio sv. Josip. On je uvijek u životu bio poslušan Bogu, te sigurno može zapovijedati đavlama, koje će svetac otjerati i spriječiti da u času smrti osoba koja je njemu bila pobožna bude napastovana. Blago duši koju će u tom najtežem trenutku braniti tako veliki odvjetnik. Njemu su na samrti pomagali Isus i Marija, spasio je dijete Isusa od smrtno opasnosti te je zadobio od Boga povlasticu i milost da bude zaštitnik dobre smrti te da može osobe koje su mu pobožne u času smrti osloboditi od opasnosti vječne smrti.

Molitva: Josipe, sveti moj patrijarše i zaštitniče, s pravom si sretno umro jer si cijeli život sveto živio. Ja sam s pravom zaslužio nesretnu smrt zbog svojih grijeha, ali ako me ti štitiš neću propasti. Ti nisi bio samo veliki prijatelj moga suca, nego si mu bio čuvar i branitelj. Ako me ti Isusu preporučiš, on me neće moći osuditi. Sveti moj patrijarše, ja te nakon Marije izabirem za svog glavnog odvjetnika i zaštitnika. Obećajem ti da ću kroz sav svoj život što mi preostaje, svaki dan tebe štovati, iskazivati ti posebnu čast i pod tvoje se okrilje i zaštitu staviti.

Iako ja to ne zaslužujem, ali me ti, ipak Isusu i Mariji za ljubav, uzmi za svoga slugu. Po druženju s Isusom i Marijom štiti me i brani uvijek u mom životu, da nikada ne izgubim Božje milosti i od Boga se ne odijelim. Po ljubavi s kojom su uza te u zadnjem trenutku života bili Isus i Marija budi mi na pomoći pogotovu u času moje smrti, da jednoga dana dođem u Nebo, zahvalim ti, te s tobom Isusom i Marijom hvalim i ljubim Boga u vijeke vjekova.

Presveta Djevice, nado moja, ti znaš da se ja uzdam u zasluge Isusa Krista i tvoj zagovor, te se nadam da ću sretno umrijeti i biti spašen. Majko moja, ne ostavi me nikada, a osobito mi priskoči u pomoć u času moje smrti, isprosi mi milost da izdahnem zazivajući tebe i Isusa.

A ti dragi moj Spasitelju koji ćeš me jednoga dana suditi, oprosti mi sve moje uvrede kojima sam te povrijedio i za koje se svom dušom kajem, oprosti mi odmah prije nego dođe smrtni čas kad ćeš me suditi. Bijedna li mene koji sam tolike godine izgubio jer te nisam ljubio. Daj mi milost da te jako ljubim u ovo malo vremena mog života koje mi preostaje. A kada dođe čas prelaza iz ovoga života u vječnost daj da umrem goreći iz ljubavi prema tebi. Ljubim te moj Spasitelju, Bože moj, moja ljubavi, sve moje i ne tražim od tebe druge milosti osim da te ljubim, i ako molim da mi udijeliš Nebo to je samo zato da te ljubim svim silama zauvijek. Amen, tako budi. Isuse, Marijo i Josipe dajem vam svoje srce i dušu! Isuse, Marijo i Josipe dajte da u smrtnoj stisci umrem u vašem društvu. Amen. *Litanije sv. Josipa st.24.*

Osmi dan: O slavi sv. Josipa

Dobro valjani i vjerni slugo, bio si vjeran nad malim, zato ću te nad velikim postaviti. Uđi u radost Gospodara svojega (Mt 25,21).

Slava koju Bog daje svojim svetima na Nebu odgovara svetosti života koji su provodili na zemlji. Za razumjeti svetost Josipa, dosta je shvatiti što kaže Evanđelje: *Josip muž njezin jer je bio*

pravedan (Mt 1,19). Pravedan u Bibliji znači da je posjedovao sve kreposti, jer kada nekome nedostaje jedna krepost ne može se reći da je pravedan. Ako Duh Sveti dakle, sv. Josipa naziva pravednim kada je bio izabran za Marijina zaručnika, promatraj koje obilje Božje ljubavi i svih kreposti je naš svetac izvlačio iz svakodnevnih razgovora sa svojom svetom zaručnicom koja mu je svjedočila i pružala savršen uzor življenja svih kreposti.

Ako je samo jedna Marijina riječ bila dovoljna da posveti Ivana Krstitelja i ispuni Duhom Svetim Elizabetu, do kojih vrhunaca svetosti trebamo držati da se uspela lijepa duša sv. Josipa, koji se 25 godina družio s Isusom i Marijom? Koji rast u krepostima i zaslugama možemo pretpostaviti da je Josip zaslužio živeći tolike godine s Isusom, služeći ga, hraneći i pomažući mu na ovoj zemlji?

Ako Bog obećava nagradu samo za čašu hladne vode koja se dadne u njegovo ime siromahu, zamislite koliku je slavu u Nebu udijelio sv. Josipu koji ga je spasio iz Herodovih ruku, priskrbljivao mu odjeći i hranu, toliko ga puta u naručju nosio i uzdizao s tolikom ljubavlju. Svakako trebamo držati da je Josipov život u motrenju i prisutnosti Isusa i Marije bio trajno prožet molitvom, bogat činima vjere, povjerenja, ljubavi, predanja i prikazanja.

Ako dakle, nebeska nagarda odgovara zaslugama u životu, zamislite kolika je slava Josipova u Nebu. Sv. Augustin uspoređuje svece sa zvijezdama a sv. Josipa sa suncem. Pater Suarez kaže da je razborito smatrati da je Josip poslije Marije, najuzvišeniji od svih svetaca u zaslugama i slavi. Iz toga sv. Bernardin zaključuje da, na određeni način Josip, na Nebu zapovijeda Isusu i Mariji, kad želi isprositi neku milost onima koji su mu pobožni.

Molitva: Josipe, sveti moj patrijarše, sad kad u Nebu uživaš na visokom prijestolju blizu svoga ljubljenoga Isusa, koji ti je na zemlji bio pokoran, smiluj se meni, koji živim usred tolikih neprijatelja, sotone i zlih strasti koje se neprestano dižu protiv mene samo da me liše Božje milosti. Molim te, po milosti koja ti je bila dana na zemlji, da uvijek budeš u društvu Isusa i Marije, isprosi mi milost da sve dane mog života ostanem sjedinjen s Bogom, oprem se paklenim napadajima i umrem ljubeći Isusa i Mariju te uzmognem jednom doći u kraljevstvo blaženih i u njemu zajedno s tobom u njihovu se društvu radovati.

Presveta Djevice Marijo, Majko moja, kad ću biti oslobođen od straha, ne griješiti više, pasti ničice pred tobom na koljena i nikada se više od tebe ne odijeliti? Ti mi moraš pomoći dostići tu sreću.

Ljubljeni moj Isuse, dragi moj Otkupitelju, kad ću moći doći u Nebo, ljubiti te i gledati licem u lice, te biti siguran da te više nikada neću izgubiti? Dok živim uvijek sam u toj pogibelji. O moj Gospodine i jedino dobro moje, po Josipovim zaslugama, koga Ti toliko ljubiš i poštuješ u Nebu, i po zaslugama tvoje predrage Majke Marije, a još više po zaslugama tvoga života i smrti po kojima mi daruješ nadu i svako dobro, ne dopusti da se ikada rastavim od tvoje ljubavi, već daj da te posjedujem i ljubim svim silama. Amen, tako budi, tome se nadam. *Litanije sv. Josipa st.24.*

Deveti dan: O zagovoru sv. Josipa u trenutku smrti

Smiluj mi se Bože po milosrđu svome, po velikom smilovanju izbriši moje bezakonje (Ps 51,1) Svaki vjernik, a pogotovu zato što zna da će umrijeti, treba biti pobožan sv. Josipu kako bi zadobio milost dobre smrti. Cijeli kršćanski svijet priznaje sv. Josipa za zagovornika umirućih i zaštitnika sretne smrti iz tri razloga.

Prvo, jer ga Isus Krist ljubi ne samo kao prijatelja, nego i kao oca, pa je stoga njegov zagovor moćniji od zagovora drugih svetaca. Pobožni Gerson kaže da molitva sv. Josipa na određeni način ima snagu zapovijedi: *Ono što moli otac, možemo smatrati zapovijeđu.*

Drugo, jer sv. Josip ima veću moć nad đavlima koji se bore protiv nas na kraju života. Isus Krist je dao sv. Josipu posebnu povlasticu da štiti umiruće od Sotonskih zasjeda kao nagradu što ga je sv. Josip spasio od Herodove zavjere.

Treće, sv. Josip i zbog Isusove i Marijine prisutnosti i pomoći u svojoj smrti ima posebnu povlasticu isprositi slatku smrt osobama koje su mu pobožne. U trenutku smrti kad ga zazivaju priskoči im u pomoć, tješi ih te i njima u pomoć dovede i Isusa i Mariju.

O tome postoje brojni primjeri, a mi ćemo se zadovoljiti samo s nekoliko slijedećih. Boverio pripovijeda kako je 1541. fra Aleksije iz Vigevana, brat kapucin koji je za života bio jako pobožan sv. Josipu, bio na umoru i zamolio subraću da upale nekoliko svijeća. Oni su ga upitali zašto mu to treba. On je odgovorio da će uskoro doći posjetiti ga sv. Josip i Marija, Majka Isusova. I dok je on to govorio, uskliknu: Evo sv. Josipa i Kraljice Neba, draga moja braćo kleknite i primite ih. Ubrzo nakon toga pobožni fratar je blago umro. Bio je to 19. ožujak, dan kad se slavi svetkovina sv. Josipa.

Pripovjeda Patrignani, oslanjajući se na sv. Vinka Fererskoga i druge pisce, kako je neki trgovac iz Valence običavao svaki put na Božić pozivati na ručak jednog starca i ženu s malim djetetom kao izraz časti prema sv. Josipu, Mariji i djetetu Isusu. Nakon trgovčeve smrti njegovi prijatelji su za njega molili. On se ukaza jednom od njih i reče kako su ga u čas smrti pohodili Isus, Marija i Josip govoreći mu: «Ti si za života nas same primao u osobama oni triju siromaha koje si pozivao u svoju kuću. Mi smo sada došli primiti tebe u naš dom». I odveli su ga odmah u Raj.

U Franjevačkim ljetopisima zapisano je da se 14. veljače časnoj sestri Prudenciji Zanoni, koja je bila jako pobožna sv. Josipu, dok je bila ona samrti ukazao sv. Josip s djetetom Isusom u naručju a ona je razgovarala i s jednim i s drugim zahvaljujući za veliku milost i najdraže društvo. Odmah nakon toga je sretno umrla.

Pripovijeda se u povijesti bosonogih karmelićanki, da dok je sestra Ana od sv. Augustina bila na umoru, kako su neke redovnice vidjele da joj u času smrti pomažu sv. Josip i sv. Terezija Avilska, a sestra Ana je kliknula od radosti. A neka karmelićanska redovnica u drugom samostanu ju je vidjela kako uzlazi u Nebo skupa sa sv. Josipom i majkom Terezijom.

Neki redovnik augustinac, piše p. Ivan iz Allosa, u svojoj knjizi o sv. Josipu, ukazao se svome subratu i rekao mu da je spašen od vječne propasti zbog posebne pobožnosti koju je imao prema sv. Josipu, te je nadodao kako on može svojim zagovorom puno učiniti kod Isusa Krista.

Molitva: Josipe, sveti moj patrijarše, po spremnoj poslušnosti koju si uvijek imao i gajio prema volji Božjoj, isprosi mi od svog Isusa milost da se Božjim zapovijedima uvijek savršeno pokoravam. Na putu u vječnost, kojim moja duša putuje usred tolikih neprijatelja, isprosi mi milost da nikada, sve do časa smrti, ne izgubim Isusovo i Marijino društvo. U zajedništvu s njima sve muke ovoga života, pa i sama smrt bit će mi slatka i draga.

Sv. Bernard tvrdi da Marijina ljubav prema nama ne može biti ni veća ni moćnija od one kojom nas sada ona ljubi, te Gospa uvijek obiluje svojom nježnošću kad nas sažaljeva i svojom moću kad nam pomaže. Najčišća moja moćna Kraljice prebogata samilošću ti želiš i možeš svakome isprosit spasenje. Od danas i zauvijek ću te moliti riječima pobožnog Blossia: “Gospe, zaštiti me u borbi, daj mi jakosti kad se kolebam”. Majko Presveta pomози mi uvijek u ovoj velikoj bitci protiv pakla, a kada primijetiš da klecam i da malo nedostaje da padnem brzo mi pruži svoju ruku i moćno me podrži. O Bože, koliko ću napasti još morati pobijediti prije smrti! Marijo Majko moja, ufanje moje, jakosti moja, ne dopusti da izgubim Božju milost, a sa svoje strane odlučujem da ću se uvijek tebi utjecati u svim nastupima moleći. Pomози mi, Marijo, pomози mi. *Litanije sv. Josipa st. 24*

3. LITANIJE SV. JOSIPA

Gospodine, smiluj se!

Kriste, smiluj se!

Gospodine, smiluj se!

Kriste, čuj nas!

Kriste, usliši nas!

Oče nebeski, Bože, (smiluj nam se)

Sine, Otkupitelju svijeta, Bože,

Duše Sveti, Bože,

Sveto Trojstvo, jedan Bože,

Sveta Marijo, djevičanska zaručnice sv. Josipa, (moli za nas)

Sveti Josipe, slavni porode Davidov,
 Sveti Josipe, svjetlosti patrijarha,
 Sveti Josipe, zaručnice Bogorodice,
 Sveti Josipe, stidljivi čuvaru Djevice,
 Sveti Josipe, hranitelju Sina Božjega,
 Sveti Josipe, brižni branitelju Kristov,
 Sveti Josipe, Glavaru svete Obitelji,
 Sveti Josipe, poočime Isusov,
 Sveti Josipe, s Neba poučeni o tajnama Božjim,
 Sveti Josipe, vjerni i razboriti slugo Božji,
 Sveti Josipe, gorljivi vršitelju volje Božje,
 Sveti Josipe, revni provoditelju Božjih nauma,
 Sveti Josipe, izbavitelju života Isusova,
 Sveti Josipe, kome se je sam Gospodar svemira pokoravao,
 Sveti Josipe, hranitelju i skrbniče svete Obitelji,
 Sveti Josipe, koga je Kraljica svijeta i Gospodarica anđela slušala,
 Sveti Josipe, čuvaru Marijine časti,
 Sveti Josipe, svjedoče djevičanstva Marijina,
 Sveti Josipe, sudioniče Marijinih povlastica,
 Sveti Josipe, Isusu i Mariji preslični,
 Sveti Josipe, uzore očinske brige i budnosti,
 Sveti Josipe, potporo i upravitelju kršćanskih obitelji,
 Sveti Josipe, uzore obiteljske ljubavi, sloge i vjernosti,
 Sveti Josipe, prijatelju djece,
 Sveti Josipe, zaštitniče djevičanske čistoće,
 Sveti Josipe, čuvaru djevice,
 Sveti Josipe, ljubitelju siromaštva i pomoćniče sirota,
 Sveti Josipe, diko i uzore obrtnika i radnika,
 Sveti Josipe, branitelju putnika,
 Sveti Josipe, utočište grešnika,
 Sveti Josipe, utjeho žalosnih,
 Sveti Josipe, pravedni,
 Sveti Josipe, prečisti,
 Sveti Josipe, premudri,
 Sveti Josipe, jaki,
 Sveti Josipe, pokorni,
 Sveti Josipe, vjerni,
 Sveti Josipe, ogledalo strpljivosti,
 Sveti Josipe, sigurna nado našeg spasenja,
 Sveti Josipe, savjetniče u dvojnama,
 Sveti Josipe, ljiljane netaknute čistoće,
 Sveti Josipe, bisere poniznosti i krotkosti,
 Sveti Josipe, obrano stradalnika,
 Sveti Josipe, zaštitniče umirućih,
 Sveti Josipe, jako štite protiv zasjeda đavolskih,
 Sveti Josipe, strahu zlih duhova,
 Sveti Josipe, zaštitniče i branitelju cijele Crkve,
 Sveti Josipe, krunom slave Presvetoga Trojstva ovjenčani,
 Sveti Josipe, izbavitelju iz svake nevolje,
 Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehe svijeta, oprostite nam Gospodine!
 Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehe svijeta, usliši nas Gospodine!
 Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehe svijeta, smiluj nam se!

Postavio si ga gospodarom doma svojega i poglavarom svega imanja svojega

Pomolimo se: Bože koji si se neiskazanom providnosti udostojao izabrati svetog Josipa za zaručnika presvetoj Majci svojoj, daj, molimo, da koga kao pokrovitelja na zemlji častimo, zavrijedimo imati zagovornikom na Nebu. Koji živiš i kraljuješ u vijeke vjekova. Amen. (*Litanije preuzete iz molitvenika Rajska vrata od dr. Josipa Stadlera, nadbiskupa Sarajevskoga*)

4. DEVETNICA SVETOM JOSIPU

(Iz kramelske tradicije)

Ova devetnica proistječe iz kramelske tradicije. Možemo je moliti tako da za svaki dan uzmemo samo jedan od zaziva a na kraju izmolimo još i litanije sv. Josipa. A ako imamo više vremena za molitvu možemo svaki dan tijekom devetnice moliti svih devet zaziva.

1. O slavni sveti Josipe! Po živoj vjeri, koju si očuvao u svim životnim kušnjama, izmoli nam od Boga da i mi ovo dragocjeno blago uvijek sačuvamo i po njemu živimo. Slava Ocu ... 3x
2. O slavni sveti Josipe! Po svojem neograničenom pouzdanju u Boga učvrsti nam ufanje. Svoja skromna dobra djela sjedinjujemo s Isusovim zaslugama i ufamo se da ćemo po njegovoj milosti postići vječno spasenje. Slava Ocu...3x
3. O slavni sveti Josipe! Po svojoj gorućoj ljubavi prema Bogu i bližnjemu izmoli nam milost da Boga ljubimo nadasve, a bližnjega kao sama sebe. Slava Ocu...3x
4. O slavni sveti Josipe! Po svojoj dubokoj poniznosti kojom si na se privukao sav nebeski blagoslov, molimo te, očuvaj nas od oholosti i daj da postignemo milosti poniznih. Slava Ocu...3x
5. O slavni sveti Josipe! Po svojoj presjajnoj čistoći, radi koje si postao zaručnikom i zaštitnikom Kraljice djevice, molimo te, izmoli nam milost da ovu najljepšu krepost očuvamo vazda bez ljage. Slava Ocu...3x
6. O slavni sveti Josipe! Po svojoj uzornoj pokornosti svetoj volji Gospodnjoj, izmoli nam da se i mi Božjim dopuštenjem i nalogu svojih poglavara rado podvrgavamo. Slava Ocu...3x
7. O slavni sveti Josipe! Po svojoj postojanoj strpljivosti kojom si svladao sve teškoće života, izmoli nam potpunu odanost u volju Božju da rado pretrpimo sve što nam šalje Bog. Slava Ocu...3x
8. O slavni sveti Josipe! Ti si svoje srce otkinuo od svega. Daj da i mi svoje srce oslobodimo od svake zemaljske privrženosti, da bude posve Isusovo. Slava Ocu...3x
9. O slavni sveti Josipe! Tvoja duša prepuna je milosti – zato te zovemo Pravednim. Izmoli nam od Boga da vazda živimo kršćanskim životom i da ga s tobom, Isusom i Marijom sveto završimo. Slava Ocu...3x

V. Moli za nas sveti Josipe. R. Da dostojni postanemo obećanja Kristovih

Pomolimo se: Molimo te, Gospodine, da nam budu na pomoć zasluge Zaručnika Presvete Majke tvoje, da zadobijemo njegovim zagovorom, što svojom slaboćom ne možemo postići. Koji živiš i kraljuješ u vijeke vjekova.O. Amen.

5. MOLITVE SVETACA I DUHOVNIH VELIKANA

SV. JOSIPU

Hvalospjev u čast sv. Josipa, Zaručnika Marijina

(Sv. Ljudevít Marija Grignon Montfortski)

Pjevajmo hvalospjev u čast sv. Josipa, zaštitnika i zaručnika Marijina. Ponizni Josip je malo poznat. Nitko ga ovdje na zemlji nije poznavao, ali on očarava blaženike. Neka se zemlja ujedini s Nebom i neka ga svi slave. Veliki sveće, Bog je našao samo tebe za biti dostojan zaručnikom njegove divne Majke. Zaručnik Kraljice Neba, čudesna je to povlastica, svjedok njene svetosti, čuvar njene čistoće, o slavo neusporediva.

Otac vječni te molio da na zemlji hraniš njegovog Sina, da budeš njegov zamjenik. Nosio si na grudima onog koji sve drži u svojoj ruci; po jedinstvenom poslanju, bio si hranitelj Boga, svoga

vlastitoga Oca. Tko li je vidio kako se dragate, smijete i grlite neizmjernom ljubavlju! Isusovi osmjesi su ti probadali srce i ispunjali ga slašću. Posve uronjen u njegovu ljubav, ti si mu sa svoje strane uzvraćao riječima: Predragi sine, ljubim te.

Ako su tri Marijine riječi mogle svojom snagom posvetiti sv. Ivana zajedno s njegovom majkom Elizabetom, što sve nisu u tebi izazvali oni sveti i slatki razgovori u tvom domu. Isusova te riječ oduševljavala, njegova nazočnost ispunjavala milošću i svjetlom. Kolika li je bila tvoja poniznost. Ona te potakla da čuvaš tajnu u tišini, da staneš zadnji u red, da živiš kao siromašni drvodjelja, da izgledaš kao siromašan i neuk čovjek, bez posebnih sposobnosti, bez nadarenosti, bez posebnog izgleda i razboritosti.

Što si se ti više snizivao, Bog te više uzdizao sebi u svoju slavu. Tvoje su zasluge čudesne, tvoje privilegije prevelike. Nebo se divi tvome sjaju, zemlja je puna tvojih milosti koje sežu sve do čistilišta. Nikada te ne molimo uzalud, tvoje jamstvo i zagovor, kako kaže sveta Terezija, su uzvišeni. Tvoj Sin je Bog slavni, tvoja Zaručnica Kraljica Neba. Moleći ti im zapovijedaš, sve što ti tražiš bude učinjeno. O neizmjerne li moći!

Sveti Josip: (Montfort nastavlja kao da sam sv. Josip govori) «Nastojte biti u svemu zadnji, prostrite se i sakrijte u Isusu i Mariji! Tražite ono što svijet izbjegava i bježite od onoga za čim svijet trči. Ravnajte se jedino po vjeri, kako biste nasljeđujući moj život bili sretni sa mnom».

Molitva: Sveti Josipe, budi moj zaštitnik i isprosi mi veliki dar: Božansku Mudrost! Kako bi iskazao dostojnu slavu Spasitelju, kako bi obratio čovjeka grešnika, pomogao siromašnima i prezrenima i porazio moje neprijatelje. Milosrđe te na to potiče. Bog sam.

O Josipe skriveni

(Sv. Terezija od Djeteta Isusa)

O Josipe skriven, skroman proživio si zemni vijek, ali ljupkost ti si Isusovu i Marijinu gledao vijek. Sin Boga živoga kao Dijete na najvišu te digao čast, počivajući na tvome srcu i nad sobom ti dajući vlast. U službi mi smo Isusovoj i Marijinoj kao i ti, ugodit njima mi bi rado bez drugih želja ikakvih.

Terezija nam Majka k tebi, uvijek dizala je pogled svoj, i spremno si joj pomogao u svakoj kušnji njezinoj. U duši nam je slatka nada, kad ovaj život dovrši, uz Božju ćemo Majku tada i tebe oče gledat mi! Tada povijest ćemo čitati tvoju, što ne znao je zemni kraj, otkrivat ćemo slavu tvoju i pjevat je kroz lijepi Raj.

Molitva Sv. Josipu za svetu čistoću,

(koju je sv. Mala Terezija molila svaki dan)

Sveti Josipe, Oče i Čuvaru Djevice, čijoj vjernoj skrbi bi povjerena sama nevinost Isus Krist i Djevice nad djevicama Marija, po dvostrukom tom predragom zalogu vruće te molim da mi isprosiš da od svake nečistoće čisto srce sačuvam i čistim srcem i tijelom s tobom služim Isusu i Mariji. Amen.

Pozdravi sv. Josipu

(Sv. Ivan Eudes)

Pozdravljam te sv. Josipe, sliko Boga Oca; pozdravljam te sv. Josipe iz Davidove loze poočime Sina Božjega; pozdravljam te sv. Josipe hrame Duha Svetoga, pozdravljam te sv. Josipe, miljeniče Presvetoga Trojstva, pozdravljam te sv. Josipe, vjerni suradniče velikog Božjeg plana spasenja, pozdravljam te sv. Josipe dostojni zaručniče Djevice Marije, pozdravljam te sv. Josipe oče svih vjernika, pozdravljam te sv. Josipe čuvaru svih koji su prigrlili djevičanstvo, pozdravljam te sv. Josipe vjerni opslužitelju svete šutnje, pozdravljam te sv. Josipe ljubitelju svete poniznosti, pozdravljam te sv. Josipe uzore blagosti i strpljenja, pozdravljam te sv. Josipe zrcalo poniznosti i poslušnosti, pozdravljam te sv. Josipe blagoslovljeni među svim ljudima.

Blagoslovljene oči koje su vidjele što si ti vidio, blagoslovljene uši koje su slušale što si ti slušao, blagoslovljene tvoje ruke koje su dodirivale Riječ života, blagoslovljeno tvoje krilo koje je držalo Onoga koji sve uzdržava, blagoslovljene tvoje grudi na kojima se slatko odmarao Sin Božji,

blagoslovljeno tvoje srce koje je gorjelo za njega najžarčom ljubavi, blagoslovljen Vječni Otac koji te je izabrao, blagoslovljen Sin koji te je ljubio, blagoslovljen Duh Sveti koji te je posvetio, blagoslovljena Marija, tvoja zaručnica koja te je ljubila kao zaručnika i brata, blagoslovljen anđeo koji ti je bio čuvar, blagoslovljeni zauvijek svi koji te ljube i blagoslivljaju. Amen.

Sv. Josipe budi moj zaštitnik

(Sv. Gertruda)

O sv. Josipe, vjerni upravitelju i hranioče moga Otkupitelja Isusa Krista, prečisti zaručnice Djevice Bogoroditeljke, izabirem te danas za svog posebnog zaštitnika i zagovornika, te tvrdno odlučujem da te više nikada neću ostaviti, niti da bilo koja osoba, koliko je do mene ne čini ništa protivno tvojoj časti. Ponizno te molim da se udostojiš primiti me trajno pod svoju zaštitu, poučavati me u mojim neposlušnostima, tješiti me u mojim protivštinama, i na kraju, braniti me i štiti u času moje smrti. O neka tako bude.

O presretni Josipe, koju veliku milost ti je Bog udijelio, ne samo gledati nego na svoje grudi očinski u ljubavi prigrliti Jedinorođenoga Utjelovljenoga Sina Božjega kojega su toliki uzaludno željeli samo vidjeti. O kada bi i ja, potaknuta tvojim primjerom i pomognuta tvojom zaštitom, s istim žarom ljubavi i poštovanja primala moga Gospodina i Otkupitelja Isusa Krista u Presvetom Oltarskom Sakramentu, te zaslužila da ga u Nebu trajno grlim. Tako neka bude.

O sv. Josipe koji si kao otac i vođa sretno Isusa Krista u djetinjstvu vodio svim putovima odrastanja ljudskog života, pomози mi kao vodič i pratilac u hodočašću moga života i ne dopusti nikada da zalutam s puta Božjih zapovijedi. Budi ti moja jakost u protivštinama, utjeha u progonima dok ne dođem u zemlju živih gdje ću s tobom i tvojom Presvetom zaručnicom Marijom, sa svim anđelima i svetima, vječno klicati u mome Bogu Isusu Kristu. Tako neka bude.

O sv. Josipe kome se podložio i koga je spremno na zemlji slušao Isus koji te je uvijek posebno častio i ljubio, kako bi ti On mogao odbiti bilo koju prošnju u Nebu gdje su sada združene vaše zasluge? Moli za mene, sv. Josipe, i isprosi mi milost da, prije svega, iskreno mrzim svaki grijeh i od njega bježim, pogotovu one koji proizlaze iz moje dominantne strasti, da na bolje promijenim moj život, da se trajno vježbam u krepostima, da budem oslobođena od napasti i prilika za grijeh kojima bi moja duša mogla pasti u opasnost vječne propasti, oslobodi me bijeda i žalosti koje me trenutno uznemiruju. Ipak sv. Josipe u tim stvarima, i svim drugima, potpuno se s povjerenjem predajem u volju Božju i tvoju očinsku skrb. Sv. Josipe, tako neka bude.

O sv. Josipe koji si ovaj život napustio u blagom i dragom društvu svoga posinka Isusa i svoje preslatke zaručnice Marije, molim te pogotovu u mojoj smrti da me utješiš, jedino te molim da izdahnem na presvetim rukama Isusa i Marije. U životu i smrti preporučam moj život u vaše ruke, Isuse, Marijo i Josipe. Tako neka bude. Amen.

Slavni sv. Josipe, Marijin zaručnice

(Sv. Franjo Saleški)

Slavni sv. Josipe, Marijin zaručnice, udijeli nam svoju očinsku zaštitu; to te molimo po Srcu Isusa Krista. Ti, čija zaštita se širi na sve naše potrebe te umije učiniti nama nemoguće stvari, otvori svoje očinske oči nad potrebama svoje djece. U poteškoći i mucima koje nas pritišću, s povjerenjem se tebi utječemo, udostoj se uzeti pod svoju, zaštitu punu ljubavi, važne i teške stvari koje nas zabrinjavaju. Daj da njihov sretan ishod bude na slavu Božju i dobro tvojih slugu. Amen.

Spomeni se slavni zaručnice Djevice Marije

(Bl. Pio IX)

Spomeni se, o čisti zaručnice Blažene Djevice Marije i slatki moj zaštitniče sv. Josipe, kako se još nije čulo da se itko u tvoju zaštitu preporučio i u tebe pomoć zatražio, a da je nije dobio. S tim pouzdanjem dolazim i ja preda te pa ti se preporučujem. Nemoj prezreti molitve moje, poočime Isusov, nego je milostivo primi i usliši. Amen.

Slavni sv. Josipe uzore radnika

(Sv. Pio X)

Slavni sv. Josipe uzore radnika, isprosi mi milost da radim u duhu pokore, kako bih okajao soje mnogobrojne grijeha, radio savjesno, stavljajući potpuno ispunjenje obaveza iznad mojih sklonosti; radio s zahvalnošću i radošću, smatrajući čašću da mogu po radu koristiti i razvijati talente koje mi je Bog dao; radio u redu, miru, skladu i strpljenju bez povlačenja pred umorom i poteškoćama, radio s čistoćom nakane i distancom od samoga sebe imajući trajno pred očima smrt i račun koji ću morati položiti o izgubljenom vremenu, o neiskorištenim talentima, neučinjenom dobru i ispraznim samodopadanjima polaganima u uspjehe koji narušavaju Božje djelo. Sve za Isusa, sve po Mariji, sve nasljeđujući tebe o patrijarše Josipe! To je moja oprema za život i za smrt. Amen.

Sv. Josipe tebi se utječemo

(Papa Leon XIII)

Sv. Josipe pritisnuti progonstvima, tebi se utječemo i puni povjerenja zazivamo tvoju zaštitu, skupa s onom tvoje svete zaručnice. Zbog te svete veze ljubavi koja te vezala uz Bezgrešnu Djevicu Majku Božju, i zbog očinske ljubavi koju si imao prema Djetetu Isusu, pogledaj molimo te dobrohotno baštinu Isusa Krista koju je zadobio svojom krvlju i svojom pomoći i snagom priskoči nam u pomoć u našim potrebama.

Brižljivi čuvaru svete Obitelji i Božjeg djeteta Isusa Krista, štiti nas, udalji od nas, ljubljeni oče kugu zabluda i poroka koji truju svijet. U ovoj borbi protiv tame pomози nam dobrostivo s Neba. O naš moćni zaštitniče, kao što si nekada spasio od smrti Dijete Isusa, tako sada brani Crkvu Božju od zamki i protivljenja, i svakoga od nas zaštititi svojim zagovorom da bismo po uzoru na tebe i s tvojom pomoći mogli kreposno živjeti, blago umrijeti i postići vječno blaženstvo u Nebu. Amen.

Sv. Josipe izabraniče Božji

(Bl. Ivan XXIII)

O sv. Josipe izabraniče Božji ovdje na zemlji za čuvara Isusa Krista i čistog Marijinog zaručnika, ti si proveo život savršeno ispunjavajući svoje dužnosti, uzdržavajući svojim rukama svetu Obitelj, zaštititi i nas koji se tebi s povjerenjem utječemo. Ti poznaješ naše težnje, muke i nade, tebi se utječemo jer znamo da ćemo u tebi pronaći zaštitnika.

I ti si iskusio kušnju, napor, umor, ali tvoja duša ispunjena najdubljim mirom klikkala je od radosti zbog blizine Sina Božjega koji ti je bio povjeren skupa sa Marijom, njegovom preslatkom Majkom. Pomози nam shvatiti da nismo sami u našem poslu, pomози nam otkriti Isusa pored nas, primiti ga s milošću i vjerno čuvati, kao što si to ti učinio. Isprosi nam milost da u našim obiteljima sve bude posvećeno u ljubavi, strpljenju, pravednosti i traženju dobra. Amen.

Sv. Josipe, zanatlijo iz Nazareta, primjeru savršenstva

(Papa Pio XII)

O slavi patrijarše sv. Josipe, ponizni i pravedni zanatlijo iz Nazareta, koji si svim kršćanima, a pogotovu nama dao primjer savršena života u ustrajnom druženju s Isusom i Marijom i radu, pomози nam u svakodnevnim naporima, da bismo i mi u njima mogli pronaći djelatno sredstvo za proslavu Boga, našu posvetu i korist društvu u kojemu živimo, uzvišene ideale našeg djelovanja.

Isprosi nam od Gospodina, sv. Josipe naš preljubljeni zaštitniče, poniznost i jednostavnost srca, privrženost radu, dobrohotnost prema onima s kojima radimo, suobličjenje volji Božjoj u neizbježnim mukama ovoga života i radosno njihovo podnošenje, svijest o našem posebnom poslanju i osjećaj odgovornosti, duh stege i molitve, podložnosti poglavarima, bratske ljubavi prema drugima i razumijevanja prema podređenima.

Prati nas u trenucima blagostanja kad nas sve poziva da pravedno kušamo plodove naših napora, a podupri nas u žalosnim trenucima, kada Nebo izgleda zatvoreno za nas, te izgleda da se i sredstva kojima radimo dižu protiv nas.

O sv. Josipe, daj da po uzoru na tebe uvijek imamo oči uprte u Mariju, našu Majku, tvoju preslatku zaručnicu, koja je u kutu tvoje jednostavne radnje šutljivo radila, s najblažim osmijehom na usnama; da ne udaljujemo pogleda s Isusa koji se trudio za tvojim stolom drvodjelje, kako

bismo na taj način mogli provoditi na zemlji miran i svet život, uvod u onu vječnu sreću koja nas čeka na Nebu za sve vijeke vjekova. Amen.

Dragi sv. Josipe

(Papa Ivan Pavao II)

Dragi sv. Josipe, prijatelju i zaštitniče sviju, čuvaru Isusa i sviju koji zazivaju tvoju pomoć, velik si jer od Boga zadobiješ sve za što te ljudi mole. Molim te primi moju prošnju: bdij i brani sve obitelji kako bi živjele u skladu, jedinstvu, vjeri i ljubavi koja je vladala u svetoj Obitelji. S posebnom nježnošću pogledaj na obitelji nezaposlenih i učini da pronađu posao, daj da svi imaju posao kako bi svojim djelima stvarali bolji svijet i slavili Boga Stvoritelja.

Povjeravam ti Crkvu, na poseban način Papu, biskupe, svećenike i sve misionare kako bi se svi osjetili poduprti od tvoga očinstva. Tko ih može više ljubiti od tebe, o dragi sv. Josipe? Brani sve posvećene osobe da u tvojoj poslušnosti i pristajanju uz volju Božju pronađu uzor života šutnje, poniznosti, radosti naviještanja, života sjedinjena s Bogom koji ih čini sretnima u vršenju volje Božje. Radost koja se kuša od pripadanja Bogu je tako velika da se ne može usporediti, samo u Bogu se nalazi potpuna sreća. Sv. Josipe usliši moju molitvu. Amen.

Sv. Josipe s tobom blagoslivljamo Gospodina

(Papa Ivan Pavao II)

O sv. Josipe, s tobom i po tebi blagoslivljamo Gospodina. On te je izabrao između svih ljudi za čistog Marijinog zaručnika, onoga koji je na pragu otajstva njenog materinstva, onoga koji poslije nje prihvaća ovo materinstvo u vjeri kao djelo Duha Svetoga. Ti si dao Isusu zakonsko očinstvo u Davidovu plemenu. Josipe, ti si trajno bdio s ljubeznom skrbi nad Majkom i Djetetom kako bi njihov život bio siguran i oni mogli ispuniti svoje poslanje.

Spasitelj Isus je se udostojao tebi podložiti kao ocu za vrijeme djetinjstva i odrastanja te primati od tebe pouke o ljudskom življenju, dok si ti Josipe s njim dijelio njegov život u klanjanju njegovu otajstvu. Ti sada boraviš s Isusom. Nastavi štiti cijelu Crkvu, obitelj koja se rodila od spasenja koje je Isus donio. Pogledaj na duhovne i materijale potrebe svih koji se utječu tvome zagovoru. Sjeti se obitelji, na poseban način siromaha, po tebi su sigurni da će ih stići Marijin majčinski pogled i Isusova ruka ih pomoći. Amen.

Sv. Josipe Bog je od tebe tražio prikazanje očinstva

(Biskup Angelo Comastri)

Bog je od tebe, sv. Josipe, tražio veliki dar očinstva a ti si spremno prikazao svoje srce, kako bi postao šutljiva zaštita, diskretna prisutnost, velikodušna pomoć Bezgrešnoj Majci i Sinu Božjemu koji je postao čovjekom. Nijedan gesta bolje od ove ne može govoriti o važnosti očinstva; Bog ga je htio kao divnu nadopunu majčinstva da daje djeci jakost i nježnost, odvažnost i povjerenje, sposobnost slušanja i srce puno gostoljubivosti.

O Josipe, oče ljubljeni od Oca, pomози nam postići čist pogled kako bi smo uvidjeli i vrednovali Božje darove. Pomози nam nadići nepotrebna rivalstva kako bi u vedroj harmoniji uskladili srce oca i majke, kako bi djeca osjetila sve bogatstvo ljubavi i blagoslivljali Oca našeg iskona i našeg povratka u vječnu Domovinu. Amen.

Sv. Josipe prijatelju Srca Isusova

(Bl. Leon Dehon)

Sv. Josipe posebni prijatelju Srca Isusova, pomози mi, moli za mene. Pogotovu se s tobom želim sjediniti svakog jutra kako bi nasljedovao tragove tvojih kreposti, pogotovu tvoje čistoće, nevinosti i poniznosti. Na poseban način štiti djecu koju odgajamo, pomози nam oblikovati u njima Dijete Isusa. O sv. Josipe ti me podržavaš, tebi preporučujem svoj život i svoju smrt. Želim te nasljedovati kako bi spasio svoju dušu. U trenutku moje smrti moli za mene, isprosi mi milosrđe kod Srca Isusova.

Svetoj Obitelji zajednici ljubavi

(Papa Ivan Pavao II)

Sveta Obitelji, zajednico ljubavi Isusa, Marije i Josipa, uzore i ogledalo svakoj kršćanskoj obitelji tebi posvećujemo naše obitelji. Otvori srce svake obitelji da prihvati vjeru, da primi Božju Riječ, da svjedoči ljubav, da postane izvor novih svetih zvanja. Prosvijetli duh roditeljima da brižnom ljubavlju, mudro i ljubeznom pobožnošću sigurno vode djecu prema duhovnim i vječnim dobrima.

Probudi u dušama mladih čistu savjest i slobodnu volju da rasu u “milosti i mudrosti” velikodušno prihvaćajući dar Božjeg poziva. Isuse, Marijo i Josipe, sveta Obitelji, iz Nazareta isprosi nam milost da svi mi nasljedujemo ustrajnu molitvu, velikodušnu poslušnost, dostojanstveno siromaštvo i djevičansku čistoću koje si ti živjela da otvorimo svoju dušu za vršenje volje Božje te da brižno i nenametljivo pratimo one koji su među nama pozvani da iz bližega slijede Gospodina Isusa Krista koji je dao samoga sebe za nas. Amen.

Molitva zagovora Svete Obitelji za našu obitelj

(Papa Ivan Pavao II)

Bože od kojega dolazi svako očinstvo na nebu i na zemlji, Oče koji si Ljubav i Život, neka svaka obitelj na zemlji posredstvom tvoga Sina Isusa Krista, “rođena od žene” i posredstvom Duha Svetoga, izvora Božje ljubavi postane istinsko svetište života i ljubavi za nove naraštaje koji se uvijek obnavljaju. Neka tvoja milost vodi misli i djela supružnika prema dobru njihovih obitelji i svih obitelji svijeta.

Neka mladi naraštaji nađu u obiteljima oslonac za razvoj svoje osobnosti i rast u ljubavi i istini. Neka se ljubav ojačana milošću sakramenta braka pokaže jačom od svake slabosti i krize, kroz koje ponekad prolaze naše obitelji. Bože molimo te po zagovoru Isusa, Marije i Josipa, svete Obitelji iz Nazareta, da Crkva u svim narodima na zemlji može plodno vršiti svoje poslanje u obiteljima i po obiteljima. Ti si Život, Istina i Ljubav u zajedništvu sa Sinom i Duhom Svetim. Amen.

Ženo, Majko i Zaručnice

(Papa Ivan Pavao II)

O Marijo Majko Isusova, zaručnice Josipa zanatlije, u tvome Srcu su sabrane radosti i napori svete Obitelji. Trenutke patnje prikazivala si Bogu imajući uvijek povjerenja u njegovu Providnost. Molimo te zaštititi sve žene koje se svakodnevno muče kako bi njihova obitelj mogla živjeti u djelotvornom skladu. Isprosi im milost da budu žene kršćanski mudre,iskusne u molitvi i ljudskosti, jake u nadi i progonstvima, kao Ti, nositeljice istinskog mira.

Ljubezna Majko našeg Spasitelja, tebi povjeravam sve obitelji, poglavito muževe i žene koji se nastoje ugledati na tvoju obitelj u Nazaretu. Zagovaraj roditelje i djecu da bi njihova ljubav bila jaka i vjerna kao ljubav koja je ispunjala tvoje Bezgrešno Srce.

Sveta Obitelji klanjam se otajstvu vašeg skrovitog života

(Papa Pavao VI)

Gospodine Isuse! Ti si sišao s Josipom i Marijom, dođe u Nazaret i bijaše im poslušan. A Majka je tvoja brižno čuvala sve uspomene u svom Srcu. Ti si napredovao u mudrosti, dobi i milosti kod Boga i ljudi (Lk 2,51). Pratim vas i ulazim u vašu siromašnu kućicu koju ste posvetili molitvom, radom, govorom i šutnjom. Padam ničice i klanjam se otajstvu vašeg skrovitog života.

Sjedinjen s vama u molitvi postao sam član Svete Obitelji koja brani i pomaže one koji joj se mole. Sveta Obitelj koja je bila čuvarom dara božanske Mudrosti, svjedokom istine i ljubavi privela je svoju braću i sestre svjetlu koje obasjava tamu, pobjeđuje strah i naviješta uskrsnuće. O Isuse, sjaju Svete nazaretske Obitelji, blagoslovi moju Crkvu u malom, moju obitelj, pomoz moju vjeru, podupri moja nastojanja i proširi prostore moje ljubavi. Amen.

Sv. Josipe zakrili nas svojim očinskim plaštem

(Bl. Magdalena Sofija Barat)

Sv. Josipe, uzvišeni sveče, otkrij mi blaga sakrivena u poniznom i siromašnom življenju, isprosi mi duh nutarnjeg života, udostoj se poučiti me, da bih od tebe vođena pod tvojom zaštitom zadobila potpunu podložnost volji Božjoj. Zakrili nas trajno plaštem svoje očinske dobrote, kao da smo tvoja obitelj. Amen.

6. RAZMATRANJA SVETACA I UČITELJSTVO CRKVE O SV. JOSIPU

O ljubavi između Josipa i Marije

(sv. Ivan Eudes)

Poslije Isusa i Boga, sv. Josip je bio prvi predmet ljubavi svoje presvete zaručnice i poslije Boga imao je prvo mjesto u njenom srcu, jer budući da je Ona bila sva Josipova, kao zaručnica zaručnikova, Marija je srce bila darovala Josipu. Nije samo on bio njezin, nego kako je bilo rečeno za prve kršćane da su bili jedno srce i jedna duša, sigurno se još više moglo reći za Blaženu Djevicu Mariju i njenog svetog zaručnika da su bili jedna duša i jedno srce sjedinjeni svetom vezom ljubavi.

O Pobožnosti sv. Josipu

(Bl. Leon Dehon)

Sv. Josip je naš uzor. Njegova čistoća, nevinost, poniznost uzori su ponuđeni dušama koje teže ka pobožnosti. Po svojoj čistoći bio je dostojan postati zaručnikom Majke Božje. Po svojoj poniznosti zaslužio je slavu da postane Isusov poočim. Po svojoj nevinosti postao je dostojan uske povezanosti i bliskosti koju je imao s Isusom i Marijom u Nazaretu.

Razmišljajući o krepostima sv. Josipa shvatiti ćemo s kojim poštovanjem punim ljubavi treba postupati s Isusom u Presvetom Oltarskom Sakramentu i kako ga pobožno primati. Kao što je sv. Josip držao Isusa u naručju, i privijao ga svome srcu, svećenici ga drže na oltaru u svojim rukama. Mi ga ne primamo u svoje naručje nego u svoja srca. Sv. Josip je Isusa štitio, vodio, čuvao, naučimo od njega kako prema njemu pobožno nježno postupati na oltaru i kod svete pričesti.

Slatka i ljupka familijarnost s Isusom koju je sv. Josip živio u najprije Egiptu, a zatim i u Nazaretu je uzor bliskosti koju bi naš Gospodin htio i s nama živjeti. Josip je prijateljski razgovarao s Isusom, Isus je bio uvijek predmetom njegovih misli, na poslu, u odmoru bili su uvijek sjedinjeni. Josipova briga je bila udovoljiti Isusu, a on je znao da se to čini govoreći o kraljevstvu njegova Oca i njegovoj dobroti. Obratimo se sv. Josipu kako bi smo zadobili dragocjene milosti koje će nas naučiti općiti s Djetetom Isusom.

Sv. Josip je naš zaštitnik. Povlastice sv. Josipa nisu umanjene njegovim ulaskom u Nebo. Više nego ikada on ima vlast punu slasti i poniznosti koju mu je Isus udijelio na zemlji nad njime samim za vrijeme njegova zemaljskog života. On je sv. Josipu dao veliku moć da nas štiti i isprosi nam velike milosti potrebne našem zvanju vođenja duša Presvetom Srcu.

Razmišljajući o ljubavi sv. Josipa prema Isusu, shvaća se da njegovo srce jedva čeka trenutak kada će Isus biti ljubljen kako bi to trebalo. Njegove čežnje se sjedinjuju skupa s Marijinima za ostvarenje tih želja Presvetoga Srca. Sv. Josip je uzor nutarnjeg života kojeg Srce Isusovo od nas traži. Kao što ga je Bog Otac učinio učiteljem i zaštitnikom Onoga koji mu je bio najdraži na zemlji, slično ga je naš Gospodin učinio dobro bdijućim zaštitnikom svojih svećenika, zavjetovanih duša njegovom Srcu, prijatelja s kojima želi živjeti u povjerenju.

Idimo, dakle, sv. Josipu, ustrajno ga zazivajmo. Isus se ne može oduprijeti tako poniznim i slatkim prošnjama Josipa koji ga je okruživao tolikom ljubavlju i koji je posvetio svoj život zaštititi njegova djetinjstva i njegove Majke. Sv. Josip tako dobro moli i ima toliko povlastica kod Isusa! Njegove molitve su kao zapovijedi. Njegov zagovor je svemoćan kod Isusova Srca.

Sv. Josip ima veliko povjerenje i ugled također kod Boga Oca i Duha Svetoga. Duh Sveti ljubi čistog čuvara svoje Bezgrešne Zaručnice Marije. Bog Otac nježno ljubi hranitelja svoga Sina. Isus u njemu istovremeno ljubi svoga i zaštitnika svoje Majke. On mu je bespovratno dao čast i ime svoga oca i nema sina koji bi više ljubio i bio zahvalniji i velikodušniji od njega.

Marija je najvjernija zaručnica koja više od svih ljubi. Ona je također sjedinjena s molitvama sv. Josipa i želi ih vidjeti uslišanima. Udjeljujući sv. Josipu što on od njega traži, Isus jednako

razveseljuje i svoju Majku. Za njega to je još jedan odlučujući razlog za uslišati molitve sv. Josipa. Poslije Marije, mi vjernici nemamo moćnijeg zagovornika.

Sv. Josip je posebni zaštitnik djece i onih koji ih odgajaju. Svećenici i osobe koje se posvećuju odgoju djece imaju još jedan razlog više biti pobožni sv. Josipu. Sv. Josip je posebni zaštitnik djece koju on želi potaći na pobožnost. Budući da su djeca draga Isusu te su ta njegova mala braća njemu najomiljenija sv. Josip ih posvaja i krajnje brižno se posvećuje njihovu odgoju. Oni trebaju od njega naučiti ljubiti Dijete Isusa. Njihov je cilj oblikovati Dijete Isusa u srcu djece, a kako će u tome uspjeti ako svaki dan ne razmatraju o otajstvima Nazareta, ne pitaju sv. Josipa kako se on brinuo za Isusa. Sv. Josipa, nakon Marije, trebamo moliti za milost da razumijemo i kušamo djetinjstvo Isusovo kako bi smo učinili da

kreposti kraljuju u srcima djece. Sv. Josip je, dakle, posebni zaštitnik ustanova koje se posvećuju kršćanskom odgoju djece. A i kršćanske obitelji se trebaju voditi idealom Nazaretske obitelji i utjecati se zaštititi sv. Josipa za kršćanski odgoj svoje djece.

Idite Josipu i činite sve što vam kaže, kazao je faraon svome narodu u Egiptu. Crkva u toj slici razabire lik i simbol moćne zaštite našeg sv. Josipa, Marijina zaručnika i Isusova hranitelja.

O smrti sv. Josipa i uvjetima za našu sretnu smrt

(Bl. Leon Dehon)

Sv. Josip je oduvijek bio prepoznat kao uzor i zaštitnik sretne smrti. Budući da je umro u Isusovom naručju i pod Marijinim pogledom, imao je najsladju i najsvetiju smrt. Sv. Josip je bez sumnje već bio umro kada je tridesetogodišnji Isus počimao svoj javni život. Evanđelje nam to daje shvatiti. Kad je Isus propovijedao u Nazaretu njegovi sugrađani su govorili. «Nije li ovo sin Josipov».

Josip je umro Isusu u naručju. On se za njega sinovski brinuo, a Marija ga je skrbila kao sestra i zaručnica. O lijepo li i sretne smrti, kako se može na njoj samo zavidjeti. Josip je ponavljao zadnje pozdrave: «Isuse, Marijo! Isuse, Marijo!» Crkva gleda na te zazive kao ideale zadnjih osjećaja umirućih. Uvjeti za ostvariti dobru smrt po zagovoru sv. Josipa.

Prvi uvjet: Poniznost i molitva. Kako je sv. Josip bio ponizan pred Bogom i ljudima. Izgubio se u Evanđelju. Niti jedna njegova riječ nije ostala zapisana. Ljubio je skroviti život, sabranost i molitvu. Ali Bog je obećao da će uzdići ponizne i njima dati svoje milosti. Mi se bojimo da će nas naši grijesi odvesti u propast, ponizimo se. Pođimo ispovjediti naše grijehe, prihvatimo poniženja koja nam Providnost šalje.

Drugi uvjet: Ljubimo Riječ Božju, duhovnu i pobožnu literaturu. Sv. Josip je sigurno skupa s Isusom i Marijom čitao Sveto Pismo. S njima je išao u sinagogu i hram. Mi smo možda do danas zanemarili prakse pobožnosti ili smo ih loše obavljali, nastojmo shvatiti dobre pouke i čitajmo dobre knjige, pogotovo svetačke. Sv. Augustin i toliki drugi su u njima našli prigodu za obraćenje i početak spasenja.

Treći uvjet: Ljubav prema Isusu Kristu. Sv. Josip je bio sav obuzet ljubavlju prema Isusu. Odveo ga je u Egipat kako bi ga spasio. Tražio ga je u hramu kad ga je bio izgubio. Cijeli svoj život je potrošio radeći za njega. Mi nemamo vidljivog Isusa s nama, ali zato imamo Euharistiju. A Isus je obećao vječni život onima koji ga budu primali. O slabi i nesavršeni kakvi jesmo, idimo Isusu. Primajmo ga, nakon što smo se dobro ispovjedili, pa ako i ne kušamo utjehe i osjećajne gorljivosti. Ustrajmo u pričešćivanju, to će nas spasiti.

Četvrti uvjet: Sjećanje na Isusove muke i strpljenje u našim patnjama. Za nas su Isusove patnje sažete i predstavljene u Križu. Sv. Josip nije bio na Kalvariji, ali je on vidio Isusa kako je trpio u Betlehemu, u patnjama progonstva, u naporima radionice i uvijek je pored njega i s njime radio i trpio. Kontemplirajmo Raspetoga, zagrlimo ga i strpljivo podnosimo naše muke.

Peti uvjet: Ljubav prema bližnjemu. Blago milosrdnima jer će zadobiti milosrđe. Sv. Josip je bio dobar i požrtvovan. Teško je radio kako bi prehranio Isusa i Mariju i pomagao najsiromašnijima. Učinimo kakvo djelo milosrđa pogotovo ono koje od nas zahtjeva ljubav.

Šesti uvjet: Želja i briga o čistoći savjesti. Sv. Josip je kako nam kaže Evanđelje bio pravedan. Njegova praslika je bio Josip sin Jakovljević iz Staroga Zavjeta, uzor nevinosti i čistoće. Svetu smrt

treba okruniti svetim životom. Ako mi često padamo u grijeh, izbjegavajmo barem svjesno učinjene. Želimo ostati čistima. Dogoditi će nam se da padnemo u grijeh iz slabosti, nenadane grijeh trenutka, ali oni se lakše opraštaju jer nakon njih odmah slijedi kajanje.

Sedmi uvjet: Pobožnost Mariji. Naša dobra suotkupiteljica nas slijedi sve do naše smrti. Naše spasenje je trijumf za njenog Sina. Ona je naša zaštitnica protiv đavla, pogotovo u smrti. Ona je naša odvjetnica na sudu. Ona sama dolazi tražiti svoje prijatelje i pobožne slugu. Kako Ona ne bi prisustvovala i preporučivala Srcu Isusovu dobrog sv. Josipa koji joj je bio tako pobožan? Uzmimo je za Majku i posvetimo njoj sva svoja djela.

O zaštitu sv. Josipa

(Bl. Leon Dehon)

Sv. Josip je bio vanjski poglavar i zaštitnik Crkve koja se rađala, to jest Svete Obitelji u Nazaretu. Isus i Marija su mu bili podložni i slušali su ga. Ne može se danas reći da ima hijerarhijski autoritet nad Crkvom, ali zadržava moralno očinstvo. Patrijarh Josip, sin Jakovljević u Egiptu je bio obična osoba, ali mu je faraon dao vlast nad vlastitom obitelji i dobrima. Crkvi se dopada u liturgiji uspoređivati te dvije situacije. Govoreći o sv. Josipu Crkva moli: *Učinio si ga gospodarom kuće svoje i upraviteljem svih svojih dobara.*

Sv. Josip je bio glava svete Obitelji. On je vodio Mariju u Betlehem na popis. Spasio je Dijete Isusa odvođeni ga u Egipat. On je zarađivao kruh Djetetu i Majci u Egiptu i Nazaretu. On je vodio Isusa u hram za Pashu, on je upravljao njegovim svakodnevnim poslovima. Srca Isusa i Marije su njemu vječno zahvalna. On nad tim blagoslovljenim Srcima ima istinsku svemoć prošnje i zagovora. On se brine za Crkvu, njen napredak, boljitak pomoć i opasnostima. Tu je naviku stvorio u Nazaretu.

Sv. Josip je zaštitnik duša na putu duhovnog napretka. Tko bi bio prikladniji od njega da nas vodi? Nije li on bio oblikovan gledajući primjere i razgovarajući s Isusom i Marijom? Mi smo kao djeca. Sv. Josip želi da nalikujemo Isusu i Mariji. Učimo iz njegovih primjera, tražimo njegove savjete. Isus je učinio sv. Josipa svojim zaštitnikom u Nazaretu, a On želi da ga i cijeli svijet sluša, pa bili to i najodgovorniji ljudi u Crkvi ili kršćani najugledniji u znanju i krepostima.

To je sigurno plan Božje Providnosti. Bog se ne kaje i ne opoziva svoje darove. Primat koji je Josip vršio nad svetom Obitelji u Nazaretu on ostvaruje i u Crkvi iako na novi način. On je naš otac, ali on ostvaruje svoje očinstvo s Neba po svojoj brizi za nas, svojim zagovorom i svojom zaštitom. On kod Srca Isusova isprosi djelovanje Duha Svetoga i anđela u našem životu. Tražimo od sv. Josipa savjete, upute, pouke, ohrabrenja i dobiti ćemo ih po velikim sredstvima koja su u njegovoj moći. Njemu anđeli služe. On svojim zagovorom utječe na događaje. Ako smo biskupi, svećenici, pastiri, duhovni vođe duša potreban nam je sv. Josip. Kralj nebeski mu je darovao vlast nad velikima i mudrima kao i nad malenima.

Zaštita sv. Josipa u vremenitim potrebama. Isus Krist hoće da sv. Josip bdije i nad našim vremenitim potrebama. Faraon je učinio Josipa, sina Jakovljevića, upraviteljem svih svojih dobara i kad su od njega tražili kruha odgovarao je: «Idite Josipu». Sv. Josip je bio hranitelj svete Obitelji u Nazaretu te on ima posebnu skrb za vremenita dobra Crkve, naroda i zajednica vjernika. To se slaže s planovima Božje Providnosti. Kršćani su to osjetili i shvatili te vjernici upućuju sv. Josipu svoje prošnje u materijalnim potrebama.

Utecimo se sv. Josipu u našim posebnim potrebama i općem dobru. Politička društva su u nevoljama, poredak rada je uzdrman. Kome ići kako bi smo pronašli socijalni mir, blagostanje i red? Idimo sv. Josipu. On nas ne oslobađa od posla, studija i drugih ljudskih sredstava ali ih sv. Josip može blagosloviti, učiniti plodnima i prikladnima postići cilj. On će nam od Isusa isprositi i moralne kreposti bez kojih je svaki napor zakonodavaca i upravitelja uzaludan.

Josip muž Marijin

(Sv. Klaudio de la Colombiere)

(Tri razmatranja sv. Klaudija koja slijede čine cjelinu istog nagovora kojeg je svetac napisao za proslavu svetkovine sv. Josipa podjelivši ga u tri djela bez stavljanja naslova. Mi smo nagovor rastavili u tri djela s naslovima radi lakšeg uočavanja teme o kojoj svetac govori)

Jako malo znamo o životu sv. Josipa. Evanđelje nam donosi samo tri, četiri njegova djela i još od prvih vremena duhovni pisci su naglašavali kako nemamo zapisanu niti jednu njegovu riječ. To je možda iz razloga što su evanđelisti bili duhom i mišlju okupirani velikim stvarima koje je učinio i kazao Spasitelj svijeta ili što je Duh Sveti htio na takav način pokazati poniznost sv. Josipa i koliko je on ljubio samoću i skroovitost. Bilo kako stajale stvari, mi smo time sigurno na velikom gubitku. Da je Gospodin htio da do nas dođu posebne informacije o životu ovoga velikog sveca, bez sumnje imali bismo toliko lijepih primjera, a pogotovu lijepih događaja za sve koji žive u braku.

Da nam Evanđelje nije reklo ništa o Josipu osim riječi koje sam izabrao za nagovor *muž Marijin* (usp. Mt 1, 19-20), bilo bi dovoljno za pojmiti o njegovoj izvanrednoj svetosti i potaći kršćanske govornike da o tome propovijedaju. Što se mene tiče daleko od toga da se žalim zbog nedostatka predmeta za nagovor, naprotiv samo te dvije riječi sadrže u sebi toliko značenja da se osjećam pritisnutim brojnošću i uzvišenošću stvari koje te dvije riječi žele poručiti. Kada bih vam ih mogao dobro objasniti, siguran sam da bi to bio najljepši govor o tom velikom svecu koji je ikada bio izgovoren.

Dobro primjećujem da mogu samo nedostatno i nesavršeno o tome govoriti, ali se nadam da će se Presveta Djevica zauzeti za slavu svoga zaručnika, i da će isprositi nebeskog svjetla koje će nadoknaditi slabosti mojih misli i riječi. Tražimo tu milost s povjerenjem moleći uobičajnu molitvu *Zdravo Marijo*.

Kada ne bi bilo drugog razloga za slaviti sv. Josipa, čini mi se da bi to trebalo činiti samo iz želje da se obraduje Mariju. Ne treba sumnjati da veliki dio časti koju iskazujemo Josipu ide Mariji, da časteći njega u njemu se osjeća čašćenom i ona sama. Osim što ga je priznavala za svoga pravog zaručnika i što je imala prema njemu osjećaje poštovanja koje kreposna žena mora imati prema onome s kim ju je Bog usko sjedinio, način na koji je imao ovlast nad njom, poštovanje koje je imao prema njoj djevičanskoj čistoći u Marijinoj duši je budilo zahvalnost sv. Josipu jednaku veličini ljubavi kojom je ljubila tu krepost, a kao posljedicu toga veliku gorljivost za slavu sv. Josipa. Dakle, samo zato što je bio muž Marijin trebalo bi častiti i slaviti sv. Josipa.

Cijeli život sv. Josipa se može podijeliti u dva djela. Prvo, onaj koji je prethodio zaručništvu s Marijom, drugi koji je slijedio nakon tog događaja. O prvom djelu života sv. Josipa ništa ne znamo, a malo znamo i o drugom, pa ipak želim vam pokazati kako je i jedan i drugi period njegova života bio jako svet. Prvi jer je okrunjen tako uzvišenim brakom, drugi još svetiji jer je proveden u tom braku. Želim reći da je ovo slavno supružništvo bilo plod velike svetosti koju je sv. Josip dosegao prije zaruka, i bilo je razlogom još veće svetosti do koje je on nakon toga bio uzdignut.

O svetosti sv. Josipa prije zaruka s Marijom

(Sv. Klaudio de la Colombiere, nastavak gornjeg nagovora)

Gospodin je sam htio pronaći zaručnika Mariji. Ne treba niti naglašavati kako je Ona neusporediva Djevica, dobro znate da je ona najljepkije i najsvetije stvorenje koje je ikada postojalo. Duh Sveti ju je među svim ženama izabrao za svoju predragu Zaručnicu, na nju je izlio sve svoje milosti, učinio ju je dostojnom poštovanja i divljenja anđela; na kraju Vječna Riječ nije našla drugu ženu koja bi bila na zemlji dostojnija biti njegovom Majkom

Kada bi ljudi mogli birati zaručnika za takvu osobu neki bi joj dali za muža najljepšeg čovjeka, drugi najbogatijeg ili najuglednijeg među svim Izraelcima, treći bi je dali najmoćnijem kralju, a Ona je svoga zaručnika dobila iz Božjih ruku pa je jasno da će joj Bog dati najsvetijeg muža, nje najviše dostojna jer je Ona dostojna najsvetijeg među muževima.

Vjerujem da je samo ovo razmišljanje dostatno da bismo pojmi o velikoj svetosti sv. Josipa. Ako je dobra žena nagrada za kreposti muža kome je određena, kakove kreposti trebaju biti za zaslužiti Mariju kao zaručnicu, nju koju je Bog smatrao biti dostojnom Majkom Božjom i čije su zasluge beskrajne? Ali ne želimo ovdje govoriti o uzvišenosti Majke Božje niti o uzvišenim planovima koje je Bog imao s njom. Vrijeme otkupljenja svijeta je prispjelo, po Mariji će nam biti darovan Spasitelj. Ona treba dobiti zaručnika kako bi to veliko otajstvo bilo prikriveno i skriveno ljudima i đavlima. Tko će dakle, biti taj sretnik kojega će Nebo izabrati između svih?

Nazivam ga sretnikom, uistinu mi izgleda da ga tako trebam zvati jer će on na kraju biti uveden u sve tajne Utjelovljenja Sina Božjega, on će morati povjerljivo komunicirati sa Božanskim Osobama, i biti će od njihova povjerenja, svakodnevno će primati izravno od njih zapovijedi ili preko anđela. Marijin zaručnik će biti svjedok Isusova rođenja, klanjat će mu se skupa s pastirima, vidjet će mudrace kako padaju ničice pred Djetetom. Kod obrezanja dati će ime Spasitelju, skupiti će krv koja se izlijevala iz te bolne rane, spasiti će Božansko Dijete od smrtne opasnosti, odvesti će ga u Egipat, nositi će ga u svom naručju, privijati će ga u krilo, tisuću puta svakodnevno će ga poljubiti tokom cijelog njegova Djetinjstva, jednom riječju biti će smatran njegovim ocem, a i Gospodin će ga takvim smatrati. Isus će stanovati u njegovoj kući, jesti će za njegovim stolom, razgovarati će s njime, milovati ga, poštivati će ga i u potpunosti slušati, služiti će mu i radit s njime u radionici, konačno na kraju biti će uza nj kada bude umirao, pomagati će mu u zadnjem boju, primiti će njegov zadnji izdah i zatvoriti će mu oči. O kojih li milosti, koje utjehe. O lijepa li života, slatke li smrti!

I nije li možda vjerojatno, ako na zemlji postoji neka čista duša puna ljubavi prema Bogu, da su ove povlastice rezervirane za nju, da će biti radije izabrana od onih koji nisu tako savršeni? Isusa će neki od Božjih svetaca samo čuti, kao Elizabeta i Zaharija, neki će ga zagrliti kao Šimun prorok, a kada ne bismo imali drugih dokaza samo to bi bilo dosta da smatramo kako su te osobe bile Bogu jako drage. A koliko će puta sv. Josip imati čast koju su oni imali samo jedanput? A koliki drugi neće nikada to moći učiniti? Nemamo li pravo smatrati da je sv. Josip to zaslužio svetošću svog života i prakticiranjem najuzvišenijih kreposti?

A kojih to kreposti? Ne bi li mogli o njima imati posebne dokaze? Prvenstveno je sv. Josip dospio do velike vjere i duboke poniznosti. Poslušajte na čemu to temeljim. Morao je biti ponizan jer se Gospodin daruje samo poniznim dušama i njima povjerava svoje tajne; morao je imati veliku vjeru kako bi povjerovao tako nevjerojatne stvari, kao one koje su mu rečene, i za poduzeti na temelju samoga sna tako teške stvari kao one koje je Bog od njega tražio. Razmislite malo i stavite se na mjesto ovoga velikog sveca.

Marija, malo nakon što se zaručila sa sv. Josipom začela je bez ikoga po Duhu Svetome, a on je morao vjerovati da zbog toga nije prestala čisto živjeti, štoviše da je još Djeвица, da je začela po čudu Duha Svetoga. Imat će sina kojemu neće biti otac, trebat će vjerovati da je taj njegov sin i njegov Bog i da je presretan što ga ima, što ga može pomilovati i s puno poštovanja služiti. Ljudski govoreći to je teško svakome vjerovati, a pogotovu mužu koji se naravno zanima za čast svoje zaručnice, koji je nepovjerljiv prema svima, koji je u ovoj stvari sumnjičav prema svima, kako bi mogao povjerovati takvom čudu koje izgleda tako malo vjerodostojno, i koje se nikada do tada nije dogodilo?

I još, samo po vjeri u jedan san morat će napustiti Domovinu i bježati s Majkom i Djetetom, što više ne čeka dan za polazak, trebat će ići u Egipat bez da zna tko će ga primiti u toj stranoj zemlji ni kako će tamo prehraniti svoju obitelj, ni kada će se moći vratiti, morat će čekati 6 do 9 godina stalno čekajući anđela da mu kaže kako se može vratiti u Izrael.

Da se to dogodilo puno vremena nakon što je živio u braku s Marijom, mogao bi, malo po malo živjeti s Marijom zadobiti svu jakost duha i kreposti potrebne za izdržati takve velike kušnje, a kako ih je podnio odmah na početku morao je ući u zaručništvo s postojanim i iskušanim krepostima. U protivnom trebalo bi reći da je Gospodin izabrao osobu malo sklonu i spremnu za izvršenje svoga plana.

Na kraju, nema stvari koja me više potiče vjerovat da je sv. Josip dosegao veliku svetost još prije zaručnica kao iskušano duhovno stanje u kome se našao kad je počeo živjeti sa svojom zaručnicom. Marija je bila učinila zavjet djevičanstva, a trebalo je da ima muža bilo zato da otajstvo utjelovljenja ostane skrovitim, bilo za izbjegavanje skandala koje su mogli izazivati znakovi trudnoće. Sabrali su se svi iz plemena Davidova i izbor je pao na Josipa. On će oženiti tu Djevicu. Čim je završio svečani obred Marija kaže zaručniku o svom zavjetu Djevičanstva i o želji da ga opslužuje. Josip se ne žali, ne povlači se, naprotiv odobrava njenu lijepu odluku, hvali njenu hrabrost i odlučnost i pristaje živjeti s njom u svoj čistoći koju Ona želi te se osjeća ohrabrenim i čini mu se da ima dovoljno jakosti za održati riječ.

Predragi, ne treba vam naglašavati svu veličinu ovog čina. Ne treba ni naglašavati da djevičanstvo još nije bilo nimalo na cijeni, te da skoro nije ni bilo primjera djevičanstva. To čudo djevičanstva je još veće jer u to vrijeme se smatralo gotovo nemogućim održavati ga.

Josip je iz ruku svećenika primio djevojku od 15 – 16 godina, najljepšu i najčedniju, jednom riječju najsavršeniju koja je ikada bila na svijetu, a odmah je od nje čuo o njenom djevičanstvu, i odlučio živjeti kao da je već udovac. Velika je slava umrijeti kao djevac nakon što je živio 30 godina kao muž najljepše od svih stvorenja koje je ljudsko oko vidjelo. Zar mislite da bi netko mogao odlučiti učiniti odluku te vrste bez da se je puno vremena prije vježbao u prakticiranju jedne od najuzvišenijih kreposti? Zar vam se čini da bi to moglo biti plodom male ili početne svetosti? Koliko borbe, i koliko poteškoća treba duša nadići prije nego li postigne tako veliku pobjedu?

Eto dragi čitatelji kolika bijaše svetost sv. Josipa prije braka. Da nije bio svet ne bi mu Gospodin odredio za zaručnicu najsvetiju među svim ženama, ne bi ga izabrao između svih ljudi da mu objavi Božanske tajne, da bude svjedok njegovih najvećih čudesa i hranitelj njegova Sina. Da nije bio svet ne bi bio pripravan na velike kušnje koje su njegova vjera i strpljenje morali podnijeti od prvih dana njegova braka. Konačno da nije bio svetac, veliki svetac, ne bi mogao vjerovati da je sposoban živjeti sa svojom ženom kao što bi anđeo živio s anđelom.

Između ostalog, ako se među ljudima sklapaju nesretni brakovi to je zbog nedostatka svetih predispozicija prije braka. Dobra žena je dar Božji, isto možemo reći i za muža. Treba, dakle, biti prijatelj Božji pa susresti dobrog supružnika. Dobra žena je nagrada za dobar život kaže Mudrac. Tko je, dakle, grešno živio ne može očekivati dobru i mudru ženu, kao što ne može očekivati nagrade tko je zlo činio.

Što mislite vi, mladić koji je pokvareno, bludno živio, koji nije imao Božjega straha, koji je premalo živio vjeru smatrate li da će moći sretno živjeti u braku? Što se mene tiče, to neću moći nikada vjerovati; smatram naprotiv suprotno, da Božja Pravda dopusti da uđe u brak kao u jednu vrstu pakla kako bi okajao svoj neuredan život i sama njegova žena biti će kao đavao koji će ga mučiti sve do smrti. Ah, isto tako i ona, kći lagana i nepromišljena, dugim i teškim okovima će dobro platiti grijeha koje sada čini i na koje druge potiče.

O svetosti sv. Josipa u suživotu s Marijom

(Sv. Klaudio de la Colombiere, nastavak gornjeg nagovora)

Ne umišljam da ću vam predočiti sve duhovne napretke koje je sv. Josip učinio u svetosti tijekom 30 godina života sa najsvetijom od svih zaručnica, nego mi izgleda prikladnim za pomoći vam pojmiti velike koristi koje je on imao zbog svetog druženja s Marijom, razmišljati o Marijinom primjeru, njenoj gorljivosti za Boga te vlasti i ugledu koje je imala kod Boga i kakve je to neprestane učinke imalo u posvećenju njenog zaručnika.

Predugo bi bilo govoriti o snazi dobrog primjera, ili o krepostima skrovitih duša te kako utječu na ponašanje onih koji se duže sa svetim osobama. Sigurno da čovjek ne može samo sat vremena biti sa svetom osobom a da se na neki način ne mijenja i osjeti osvježen mirisom njene velike pobožnosti. Sv. Ivan Krizostom kaže, da u njegovo vrijeme, čovjek koji je bilo samo jedan dan sa svetima koji su živjeli u pustinji, pa ako ga je na to poticala i radoznalost, odmah bi supruga i drugi iz obitelji po njegovu povratku primijetili da je bio u pustinji i razgovarao sa svecima.

Ako stvari tako stoje, koliko je koristi imao sv. Josip koji je tolike godine stalno razgovarao i živio sa Presvetom Djevicom. Sama prisutnost tako skromne, ponizne i svete osobe kao što je bila Marija, samo promatranje tako savršenog i uzvišenog uzora nije moglo a da ne potakne Josipa na veliku ljubav prema svim krepostima i gorljivu želju da ih sve zadobije. Zamislite samo, ako vam je moguće, koliko je velikih primjera Marijinih svjedočanstava vidio sv. Josip i koje su učinke u njegovoj duši imali ti jedinstveni primjeri. Ne sumnjam da je i sama Marijina šutnja uvelike odgajala, da je bilo dosta promatrati je i biti zapaljen Božjom ljubavi te potaknut odbacivati sve stvari izvan njega; a kakvi su tek bili razgovori duše u kojoj boravi Duh Sveti, u koji je Bog stavio puninu milosti i koja je u ljubavi nadilazila sve Serafine skupa? Koja li je gorljiva ljubav izlazila iz njenih usta svaki puta kada ih je otvarala

iskazujući osjećaje svoga srca? Sama pomisao o skrivenim razgovorima Marije i Josipa o otajstvima koja su se događala pred njima, i o milostima koje su svakodnevno primali, potiče na sabranost i gorljivost. A tko bi mogao ikada zamisliti koje su plodove ti razgovori u kojima je Marija htjela priopćiti svoja divna svjetla, činili kod Josipa?

Sveci odišu svetošću i bez vlastite nakane; dobro se tako širi bez da se na to misli, tako da je Josip napredovao živeći skupa s Marijom i bez da je ona kanila učiniti ga još savršnijim. Sigurno je Marijina gorljivost nadilazila onu svih apostola i da je bilo prikladno njenoj osobi ostavila bi sve i prošla cijelim svijetom želeći ga obratiti. Ona je cijeli svoj život živjela u toj gorljivosti i trudila se oko posvećivanja svoga muža. Slijed ljubavi zahtijeva od Nje da od ljudi Josip bude na prvom mjestu i za vrijeme cijelog njihova suživota je tako i bilo. Veliki plamen Srca Marijina sposoban zapaliti cijelu zemlju toliko godina nije grijao i žario osim Josipovo srce. Pa zar mislite da je Marija ikada taj plamen Božje ljubavi beskorisno širila?

Ako je Marija zbog ljubavi smatrala da je Josipovo srce dio njenoga kolika je bila njena briga i gorljivost u nastojanju da ga svega zapali Božjom ljubavi? Ne sumnjam da je Ona htjela uliti Josipu svu Božju ljubav koji je Ona imala i da je to činila svom gorljivošću stvorenja koje je najviše ljubilo Boga.

Sa svime time nemojte smatrati da je u svojoj gorljivosti ikada zaboravila svoje stanje, da nije ispunjala svoje obaveze prema onome koga je smatrala svojim glavarom. Iako je zajedništvo među njima davalo slobodu Mariji, iako je Josip dobro poznavao i poštivao njene zasluge i imao sve poštovanje prema Majci Božjoj Ona sigurno nikada nije iskorištavala svoje prednosti niti je nastupala bilo glasom bilo ponašanjem kao učiteljica da bi Josipa učinila dionikom velikih duhovnih spoznaja koje je imala. Njena velika gorljivost je bila popraćena jednostavnošću i skromnošću te je bila još učinkovitija.

Ona je poučavala pitajući, poticala čineći, uvjeravala pokazujući da je uvjeren. Bilo je sasvim dovoljno za pripravnu dušu sv. Josipa. Bilo je to dosta za čovjeka koji je težio savršenstvu i nastojao samo oko rasta u krepostima, koji je promatrao Marijina djela i sabirao sve njene riječi, kako bi o njima stalno razmišljao, koji je sve činio da otkrije ta blaga koja je ona gorljivo željela podijeliti sa svojim zaručnikom.

Sredstvo koje je Marija redovito koristila za postići taj cilj je bio autoritet koji je imala kod Boga i svoje moćne molitve. Ne želim vam danas govoriti koliko je moćan Marijin zagovor kod Sina. Cijeli svijet zna da joj Isus ne može odbiti milost koju Ona traži, i ne vjerujem da postoji tako nesretan katolik koji nije iskusio učinkovitost njenog zagovora.

Dosta je kazati da je Marija kao žena bila dužna često moliti za svoga muža, i iskrena ljubav koju je imala prema njemu ju je poticala na još ustrajnu, češću i gorljiviju molitvu, a kada ne bi bilo svih ovih razloga morala bi iz zahvalnosti činiti sve što je smatrala da može pridonijeti još većoj svetosti sv. Josipa i uzdizati ga koliko joj je bilo više moguće k Nebu, jer na kraju krajeva Josip joj je spasio čast i dobar glas, spasio je život njenom sinu, pratio ju je na svim njenim putovanjima, pomagao joj je u svim naporima, sve što je mogao uvijek je činio za nju bez da je za uzvrat tražio od nje nadoknadu u bilo čemu.

Zar vjerujete, da Presveta Djevica koja je imala sve kreposti u najvišem stupnju, nije u srcu bila i jako zahvalna, da se ustručavala u svom autoritetu pred Bogom i nije upućivala gorljive molitve za svog muža kada već nije mogla na drugi način uzvratiti svome zaručniku? Koje li je sve milosti Ona molila za njega, a da ih Isus ne bi udijelio čovjeku kojemu je i sam bio toliko sklon, a usuđujem se reći, na neki način i dužan činiti dobro?

I na kraju želim još primijetiti kako je ovo lijepi primjer i uzor za one koji žive u braku. Znam da neće nikada postojati udata žena koja bi se mogla usporediti s Marijom, i da svi muževi nisu sveti kao sv. Josip, ali to ne sprječava da nesavršeni i poročni muž i žena ne bi mogli postati svetima u braku, i da im njihove slabosti na određeni način ne mogu i koristiti i postati prilika za posvećenje.

Ako ste oženjeni sa ženom koja ima svojih slabosti trebate joj pomoći da se oslobodi tih stvari ili ih morate podnositi. Pomažući joj da se oslobodi poroka postati će bolja, strpljivo podnoseći njene slabosti postati ćete bolji vi sami. A ja kažem, podnoseći njene slabosti činite dva dobra

istovremeno, postajete bolji vi i postaje bolja osoba s kojom ste vezani. Tko bi mogao izreći koliko snage na srce supružnika ima strpljenje, postojanost, dobrohotnost drugoga pa kad bi drugi bio i najtvrdi i najosorniji, tko bi mogao reći koliko molitva ponizna i blaga supružnika može isprobiti kod Boga koji je Gospodar svih srdaca?

Vjerni branitelj i čuvar

(Sv. Bernardin Sijenski)

Ovo je opće pravilo pri podjeli svih posebnih milosti nekom razumnom stvorenju: kad god Božja milost odabere nekoga za kakvu posebnu službu ili za kakav uzvišeni poziv, daje mu sve darove koji su tako izabranj osobi potrebni u njezinoj službi i obilato je krasi.

To se u najvećoj mjeri obistinilo u svetom Josipu, poočimu Gospodina Isusa Krista i pravom zaručniku Kraljice svijeta i Vladarice anđela. Njega je vječni Otac izabrao za vjernog hranitelja i čuvara svoga najvećeg blaga, to jest svoga Sina i svoje Zaručnice. Tu je službu sveti Josip najvjernije izvršio. Zato mu je Gospodin rekao: Dobri i vjerni slugo, uđi u veselje svoga Gospodara. Ako usporedimo Josipa s cijelom Kristovom Crkvom, zar ne razabiremo da je on onaj posebno odabrani čovjek koji je uredno i časno uveo Krista u svijet. Istina je, cijela sveta Crkva mnogo duguje Djevici Majci, jer je po njoj bila dostojna primiti Krista. Ali poslije Marije Crkva posebnu zahvalnost i štovanje duguje svetom Josipu.

On je, tako reći, zaključak Staroga zavjeta, u kojemu dostojanstvo patrijarha i proroka dobiva obećani plod. Samo je on konačno tjelesno posjedovao ono što je njima Božja samilost obećala. Bez sumnje, Krist nije ni na nebu uskratilo odanost, poštovanje i onu osobitu čast što ju je iskazivao Josipu kao sin svome ocu dok je bio na zemlji. Njegov je odnos prema sv. Josipu sada postao i potpuniji, i bolji, i savršeniji.

Zato mu s pravom Gospodin govori: Uđi u veselje svoga Gospodara. Iako veselje vječnoga blaženstva ulazi u srce čovječje, ipak mu je Gospodin volio reći: *Uđi u veselje*. Time se na otajstven način želi reći da ono veselje nije samo u njegovoj nutrini, nego da ga svega okružuje i obuzima i da je on kao uronjen u neizmjerne bezdan.

Spomeni se dakle nas, blaženi Josipe, i svojim zagovorom i molitvom posređuj kod Isusa, koji se nazivao tvojim sinom; a učini da nam bude milostiva i blažena Djevica, tvoja Zaručnica, Majka onoga koji s Ocem i s Duhom Svetim živi i kraljuje u beskonačne vjekove. Amen.

O očinstvu sv. Josipa.

(sv. Augustin)

Otac njegov i mati divili se tomu, što se govorilo za njega (usp. Lk 2, 40-41). Budući da evanđelista pripovijeda da je Krist rođen od Marije Djevice koja je začela po Duhu Svetome, kako može Josipa nazivati njegovim ocem? Zacijelo jedino zato, što mi i bez tjelesnog općenja zbog same ženidbene veze s pravom gledamo u njemu muža Marijina, a zbog istog razloga gledamo u njemu i oca Isusova, i to na mnogo tješnji način, jer je rođen od njegove žene, nego da je od drugoga posinjen. Stoga je jasno, da je evanđelista riječi: *»Držali su ga sinom Josipovim«*, rekao zbog onih ljudi, koji su mislili, da je on rođen od Josipa onako kao što se rađaju drugi ljudi. (De consensu Evangelist. I. 2. n. 3. M. L. 34, 1072).

Ali kad je rođen sam kralj sviju naroda, započelo je djevičansko dostojanstvo Majke Božje, koja je zavrijedila imati Sina, i ne izgubiti djevičanstva. Kao što je dakle, veza između Marije i Josipa bila ženidba, i to djevičanska ženidba: zašto ne bi ono, što je žena čisto rodila, čisto primio muž? Kao što je naime ona u čistoći žena, tako je on u čistoći muž. I kao što je ona u čistoći Majka, tako je on u čistoći otac! Tko dakle kaže: Ne smije se on nazivati ocem, jer nije na običan način rodio sina, taj u rađanju djece traži požudu, a ne osjećaj ljubavi.

Josip je ono, što drugi žele požudom izvršiti, na savršeniji način polučio duhom. Jer i oni, koji po puti ne mogu roditi, koji usvajaju sinove, rađaju ih na čistiji način, srcem. Gledajte braćo, gledajte prava posinjenja, kako naime čovjeku postaje sin onaj koji njegovim sjemenom nije rođen. Tu je moćnija volja posinitelja, nego narav roditelja. Stoga je razloga i sv. Josip ne samo morao biti otac Isusov nego je to morao biti u najvišem stupnju.

Kao što je Marija majka bez tjelesne požude, tako je Josip otac bez tjelesnog općenja. Po njemu se dakle broje pokoljenja. Mi ga dakle ne smijemo zato odstraniti, što kod njega nije bilo tjelesne požude. Što više, veća čistoća utvrđuje njegovo očinstvo, inače bi nas mogla prekorigi sama Marija. Ona naime nije htjela svoje ime staviti pred muževa nego kaže: «Tvoj otac i ja žalosni smo te tražili». Neka dakle opaka zanovijetala ne čine ono, što nije učinila čista žena. Brojimo dakle rodoslovlje po njemu. Jer kao što je on u svojoj čistoći muž, tako je u svojoj čistoći i otac.

Nadalje, moramo dati prednost mužu po zakonu prirode i po zakonu Božjem. Jer ako mi u rodoslovlju izbacimo njega i postavimo Mariju, tada će nam on s pravom reći: »Zašto me odstranjete? Zašto se pokoljenja po meni ne broje? Zar će mu tkogod reći: »Jer nisi rodio prilegom?« Tada će on odgovoriti: Zar je Marija rodila prilegom? Ono što je Duh Sveti učinio, obadvoma je učinio.

Kaže se: Bio je čovjek pravedan. Pravedan muž, pravedna žena. Duh Sveti, jer mu se svidjela pravednost oboje, obadvoma je dao Sina. Stoga anđeo njima kaže, da moraju dječaku nadjenuti ime, čime je utvrđen roditeljski ugled. Mariji je rečeno: «Evo začeti ćeš Sina i nadjeni mu ime Isus»; ali se i Josipu kaže: «Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti Mariju ženu svoju, jer što je u njoj začeto, od Duha je Svetog. Roditi će Sina i nadjeni mu ime Isus. On će spasiti narod svoj od grijeha njihovih». Kaže se također; «I porodi Sina» i time je on potvrđen kao otac.

Kao Otac ne po tijelu nego po ljubavi. Neka dakle bude otac, kao što i jest. Vrlo je naime razborito i mudro što se po Josipu broji rodoslovlje bilo kao Matej, koji silazi od Abrahama do Krista, bilo kao Luka, koji uzlazi od Krista, preko Abrahama do Boga. Ovaj broji silazeći, onaj uzlazeći, ali preko Josipa. Zašto? Zato jer je otac. Zašto je otac? Jer je to sigurnije otac, što je na čistiji način otac.

Dakako na drugi je način bio smatran od ljudi ocem Gospodina našega Isusa Krista, onako naime kao i drugi očevi, koji tijelom rađaju, a ne dobivaju djece samo po duhovnoj ljubavi. Jer kaže i Luka: «I mislili su za njega, da je Sin Josipov» (Lk. 3, 23). Zašto je bio tako smatran? Jer je ljudsko držanje i mišljenje upućivalo na ono, što se obično zbiva kod ljudi. Nije dakle iz Josipova sjemena rođen Isus, makar se tako držalo. Ali je ipak pobožnosti i ljubavi Josipovoj rođen od Marije Djevice sin i to Božji Sin» (Sermno 51, n. 26).

Sv. Josipe, ti ćeš vršiti očinsku brigu

(Sv. Ivan Krizostom)

Po ovom svecu, anđeo govori sv. Josipu na slijedeći način: «Marija će roditi sina, a ti mu nadjeni ime Isus. Ne smiješ misliti, da ti ništa nemaš s njime zato, jer je on od Duha Svetog. Premda ti ništa ne pridonosiš njegovom rađanju, nego Djevica ostaje netaknuta, ipak ti se daje ono, što je svojstveno ocu, a da ostane neokaljana čast djevičanstva.

Ti ćeš mu dati ime. Premda naime nije tvoj sin, vršiti ćeš nad njime očinsku brigu. Stoga te već od davanja imena djetetu dodjeljujem na mjesto oca». No da ne bi tkogod zbog toga sumnjao, da je Josip otac, čuj, kako točno iznosi anđeo slijedeće: «Roditi će sina, kaže; ne kaže: Tebi će roditi, nego je neodređeno rekao. Nije naime njemu rodila, nego čitavome svijetu» (In Math. hom. 4. n. 6. M. G. 57, 47).

Zaruke Blažene Djevice Marije

(Propovijed bl. Kardinale Alojzija Stepinca u krašičkoj crkvi 1959.)

Dragi vjernici! Blagdan Zaruka Blažene Djevice Marije temelji se na onom izvještaju svetog Evanđelja što ga čitamo kod svetog Mateja i Luke. Tako govori sveti Luka: «U šestom mjesecu (to jest začeca svetog Ivana Krstitelja) poslan bi anđeo Gabrijel u grad galilejski, koji se zvao Nazaret, k djevici zaručenoj mužu, kojemu je bilo ime Josip, iz kuće Davidove. Ime je djevici bilo Marija» (Lk 1,26-27). Kod svetog pak Mateja čitamo sličan kratak izvještaj: «Kad je njegova (Isusova) mati Marija bila zaručena s Josipom, nađe se, da je bila začela po Duhu Svetom, još prije nego se sastadoše» (Mt 1,18). To je dakle teološka podloga zaruka Blažene Djevice Marije.

Povijesno je ova svetkovina vezana uz razvoj štovanja svetoga Josipa. Neki pobožni kanonik u Chartresu u Francuskoj bio je, naime, oporučno odredio u svom testamentu da tamošnji Kaptol na godišnjicu njegove smrti svečano proslavi godišnjicu smrti svetoga patrijarhe Josipa. U tu je svrhu

onda glasoviti kancelar pariškog sveučilišta, pobožni Gerson, sastavio oficij Zaruka Blažene Djevice Marije sa svetim Josipom, koji je bio odobren. Svetkovina je određena za 23. siječnja, a Sveta ju je Stolica odobrila po mnogim krajevima koji su tražili tu svetkovinu. Tako ju je papa Benedikt XIII. uveo na čitavom području tadašnje Papinske države.

Predmet ove svetkovine, kao što nam ime govori, jesu zaruke, dakako, u pojačanom smislu nego li što je to danas slučaj, jer su po tadanjem židovskom pravu već zaruke davale prava zaručnicima, kao što ih imaju i pravi supruzi. Ali, dakako, Majka Božja ostala je uvijek, kao što nas vjera uči, neokaljana djevica, makar je bila zaručena i živjela kasnije u zakonitom braku sa svetim Josipom. U svetoj misi na dan ove svetkovine moli Crkva: 'Slugama svojim, molimo, Gospode, udijeli dar nebeske milosti: da, kojima je porod Blažene Djevice postao početkom spasenja, zavjetna svečanost njezinih zaruka udijeli porast mira...' Po posebnom dopuštenju Svete Stolice uzimaju u nekim krajevima još i posebnu molitvu svetom Josipu, koja glasi: 'Molimo te, Gospodine, da nam pomogneš po zaslugama Zaručnika Presvete Bogorodice: ono što ne postiže naša mogućnost, daruj nam njegovim posredovanjem. Koji živiš i kraljuješ... u vijekove vjekova. Što nam, dakle, govori, dragi vjernici, ova svetkovina Majke Božje, to jest Zaruke Blažene Djevice Marije?

Govori nam prije svega da pred dragim Bogom samo jedna stvar ima vrijednost, a to je krepost. Bilo je u to doba, bez sumnje, bezbroj zaruka širom svijeta. Bilo je zaruka sinova i kćeri bogatih trgovaca, učenih filozofa i govornika, moćnih knezova, velikih kraljeva i careva, koji su mogli razviti neviđeni sjaj tih svečanosti. Ali sve to ne igra ni najmanje uloge u očima Božjim, nego jedino krepost. Zato ovakvih zaruka, kao što su bile Presvete Djevice Marije i svetog Josipa, nikada nije bilo niti će ih biti na tome svijetu. Istina, i Marija je bila kraljevskog roda, jer je ona po tijelu potomak Davida,

najvećeg izraelskog kralja. Istina, i sveti je Josip Davidova kraljevskog roda, makar je rod Davidov u to doba već bio posve osiromašio. Međutim, kao što smo već rekli, nije to učinilo njihove zaruke velikim pred Bogom, to što su bili potomci kraljevskog roda, nego što su bili najkrepesnija ljudska bića na zemlji ne samo tada, nego za sva vremena.

To je učinilo njihove zaruke velikima i vrijednima pred dragim Bogom. Nakon tih zaruka gledamo na zemlji nešto slično, kao što je bilo u raj u zemaljskom kad je stvoren prvi čovjek. Usred raja stajalo je stablo života. Na ulazu u raj zemaljski stajao je Kerub, da taj raj čuva i straži. Majka Božja postala je raj u duhovnom smislu, u čijoj je sredini, pod njezinim djevičanskim srcem, raslo stablo života vječnoga - Sin Božji Isus Krist, koji je postao čovjekom. Na ulazu u taj raj stajao je Kerub - sveti Josip, od Boga određen za čuvara Majci Božjoj, za zaštitnika njezinog djevičanstva i za hranitelja Sina Božjega. To je smisao zaruka Blažene Djevice Marije i svetog Josipa.

A kad pogledamo tolike zaruke danas na zemlji, morali bismo često prije proplakati negoli se radovati. Na sve se, naime, gleda prije nego na ono što je najvažnije, to jest da li su oni koji sklapaju zaruke kreporni ljudi koji se Boga boje, ili su možda strah Božji, koji je početak svake mudrosti, bacili pod noge i kane živjeti kasnije, kako veli prorok: 'kao konj i mazga', a ne kao bića stvorena na sliku i priliku Božju. Prava, dakle, velika poruka Zaruka Blažene Djevice Marije jest da cijenimo na tom svijetu samo jedno: strah Božji, poštenje, krepost, jer to jedino vrijedi pred Bogom i čini čovjeka sretnim.

Drugo što nas uči blagdan Zaruka Blažena Djevice Marije jest: da imamo neograničeno povjerenje u svetu providnost Božju na tome svijetu. Kao što znamo, Majka Božja je položila zavjet vječnog djevičanstva iz ljubavi prema Bogu, želeći živjeti samo za Boga. Bila je to velika stvar u ona stara vremena kod Židova prije Krista, jer je ideal manje-više svima bio: oženiti se ili udati, da, ako već ne osobno a ono barem u svome potomku, mogu vidjeti jednom Mesiju koji je imao doći na svijet. Ali eto – jednog dana velike kušnje za dušu Blažene Djevice Marije. Zatraženo je od nje da bude zaručena i da stupi u brak sa svetim Josipom. Što će ostati od njezinog zavjeta, moralo je pasti na um Blaženoj Djevici, ako mora stupiti u brak? Ali, Blažena Djevica Marija imala je neizmjernu vjeru i pouzdanje u divnu providnost Božju.

Ona je znala dobro da je Bog biće svemogućće, te može u isti mah učiniti nju i plodnom Majkom i sačuvati neokaljana njezino djevičanstvo. Zato se pokorila volji Božjoj i zaručila sa

svetim Josipom. Ta njena vjera nije ju prevarila, jer je, kao što nas uči sveta vjera, Marija ostala neokaljana djevica i iza rođenja Sina Božjega.

Njezine pak zaruke i brak sa svetim Josipom imale su, po planu Božjem, služiti zaštiti njezine časti pred svijetom, da je svijet ne bi smatrao za grješnicu, videći ju trudnu izvan braka, a onda kamenovao po propisu Mojsijeva zakona. Sveti je Josip osim toga bio i te kako od pomoći Majci Božjoj kad je s malim Isusom morala bježati u Egipat pred krvavim Herodom i kad je provodila skroviti život u Nazaretu, sve dok Isus nije odrastao i počeo javno propovijedati Evandjelje. Zaruke Blažene Djevice Marije za nas su velika pouka kako se u svim pogibeljima i stiskama života možemo potpuno pouzdati u svetu providnost Božju, koja nikada ne ostavlja na cjedilu one koji Boga poštuju.

I treću nam pouku pružaju Zaruke Blažene Djevice Marije. Između Marije, Isusa i svetog Josipa vladao je savršen sklad i ljubav. Njihova nazaretska kućica bila je svoje vrsti raj na tom svijetu. Nikada nije Majka Božja dobacila žalne riječi svetom Josipu, nikada se nije mali Isus ogriješio o poslušnost prema svome hranitelju ili svojoj svetoj Majci. Bog je bio svima pred očima i zato je njihov dom na zemlji bio sličan pravom rajz zemaljskom Jer što će sve blago i bogatstvo u kući, gdje nema mira ni sloge, gdje nema ljubavi,

nego vlada mržnja i razdor. Kolika, dakle, pouka za sve naše obitelji! Ako majke naših obitelji budu slijedile Blaženu Djevicu Mariju; ako očevi naših obitelji budu slijedili svetoga Josipa; ako sinovi i kćeri, odnosno djeca obitelji, budu slijedili maloga Isusa u odnosu prema roditeljima, onda će i svaka naša obitelj imati svoje vrste raj na zemlji. Gdje je, naime, ljubav i mir, tamo je Bog među ljudima. Gdje je razdor i nemir, tamo vlada sotona i pakao počinje za takve ljude već na ovome svijetu.

Dragi vjernici! U životu svetog Edmunda, nadbiskupa u Canterbury-u u Engleskoj u trinaestom vijeku čitamo, kako je, u želji da sačuva čistoću svoje duše i tijela, otišao još kao đak jednoga dana u crkvu Majke Božje u Oxfordu. Donio je sa sobom dva zlatna prstena na kojima je bila ispisana riječ – Zdravo Marijo – i položio ih do nogu Marijinog kipa. Onda je položio zavjet čistoće i jedan prsten stavio na ruku Mariji, a drugi sebi na ruku, kao znak da do smrti pripada Mariji. I to je vjerno održao. Marija je pak čitav život vjerno branila i vodila Edmunda dok ga nije dovela u nebo i danas ga častimo kao sveca. Ne bismo li i mi mogli i morali učiniti nešto slično, kad se sjetimo zaruka Blažene Djevice Marije. Obećajmo joj vjernost do smrti, a ona će nas kao svoju svojinu vjerno štiti i čuvati, dok nas dovede u život vječni za koji smo stvoreni.

Poticaj na pobožnost sv. Josipu s neba dolazi

Papa Pio IX

Katolička Crkva posebnim štovanjem i nježnom pobožnošću časti patrijarha sv. Josipa, kojega je Bog na Nebu okrunio divnom slavom nakon što ga je obasuo posebnim milostima na zemlji kako bi mogao vjerno ispuniti svoju uzvišenu službu. (Iz enciklike *Inclituum Patriarcham*)

Zbog uzvišenog dostojanstva koje je Bog udijelio ovom svome najvjernijem sluzi, Crkva je uvijek nakon Presvete Djevice Marije, najvećom čašću častila sv. Josipa i u teškim situacijama zazivala njegov zagovor.... Budući da je sada Crkva sa svih strana napadana od svojih neprijatelja i pritisnuta tolikom zlima, da bezbožni ljudi misle da će vrata paklena konačno nad njom nadvladati ... Papa, preneražen dnevnim i žalosnim događajima i žalosnim stanjem stvari, kako bi sebe i sve vjernike posvetio moćnom zagovoru sv. Josipa svečano ga je proglasio Zaštitnikom Katoličke Crkve. (Iz enciklike *Quemadmodum Deus*)

Spremnost i priprava vjernika, već toliko raširena, na ovu pobožnost sv. Josipu, koju je samo Nebo moglo pobuditi u njihovim srcima, pokazuje koliko Bog želi da to štovanje, koje svakodnevno raste, obogaćuje svakodnevno Crkvu blagom Božje milosti. (Govor 22.10. 1864)

Zašto je sv. Josip zaštitnik cijele Crkve?

Papa Leon XIII

Posebni razlozi zašto se sv. Josip zaziva kao zaštitnik Katoličke Crkve i zašto Crkva do njegove zaštite i obrane toliko drži, jesu slijedeći: što je on muž Marijin i poočim Isusa Krista. Odatle potječe sva njegova čast, punina milosti, svetost i slava. Čast Majke Božje je toliko velika istina da

od nje ne može ništa biti veće. A budući da je među Marijom i Josipom postojao ženidbeni vez, bez sumnje da se on više nego bilo tko drugi približio uzvišenoj časti po kojoj Bogorodica daleko nadilazi sva stvorenja, jer ženidba je od svih najveće zajedništvo te po svojoj naravi traži da supružnici dijele dobra. Kad je dakle Bog Presvetoj Djevici dao Josipa za zaručnika, dao joj je time ne samo druga za život, svjedoka njezinog djevičanstva i čuvara njezine časti, nego zbog ženidbenog veza ujedno i dionika njezine uzvišene časti.

On isto tako nadilazi sve ljude po tome što je po Božjoj zamisli bio zaštitnik Sina Božjega te su ga ljudi držali za njegova oca. Od tuda proizlazi da je Riječ Božja bila smjerno poslušna i podložna Josipu te mu je iskazivala svako poštovanje koje djeca duguju svojim roditeljima. Iz te dvostruke časti, nadalje, proistječu dužnosti koje pripadaju glavama obitelji te je tako Josip božanskoj obitelji, kojoj bijaše na čelu, bio zakoniti i naravni čuvar, pazitelj i branitelj. Tu službu vršio je on tijekom cijelog svoga života. Svom ljubavljju postojano je nastojao svoju ženu i božansko Dijete štiti. Običavao je svojim radom pribaviti što je bilo potrebno za uzdržavanje njih obadvoje. Priskrbio im je sigurno utočište izbjavivši ih iz smrtne pogibelji koju je izazvala Herodova zavist. Na neudobnom putu i u gorkom progonstvu Josip je bio pratilac, pomoćnik i tješitelj Isusa i Marije. A u tom domu kojim je Josip očinskom vlašću upravljao bio je početak nastajuće Crkve.

Kao što je Presveta Djevica Isusova Majka tako je Ona Majka i svih kršćana koje je na brdu Kalvariji usred najvećih Spasiteljevih muka rodila. Isto tako je Isus Krist prvorodenac među kršćanima, koji su mu po posinjenju otkupljena braća. Oni su Kristova obitelj te Josip kao muž Marijin i otac Isusa Krista ima neku vrst očinske vlasti i nad njima. Prikladno je i dostojno sv. Josipa, da on, kao što se brinuo za sve potrebe Nazaretske obitelji skrbi tako sada i za Kristovu Crkvu te je nebeskim okriljem štiti i brani. (Iz Papina pisma biskupima svijeta od 15.8.1889)

Moćni zagovor sv. Josipa

(Papa Pio XI)

Božanski Otkupitelj je izvor svake milosti, pored njega je Presveta Marija, djelateljica Božjih darova, ali ako dobro razmislimo i ako ima netko tko je uz te dvije uzvišene moći, to je sv. Josip, koji na određeni način zapovijeda i jednome i drugome. Josip može sve zadobiti kod Božanskog Otkupitelja i Majke Božje na način i ovlašću koji nisu samo oni obiteljskog čuvara. (Govor 19. 03. 1935)

Neka vama i vašim obiteljima sv. Josip svojim očinskom providnošću i svojim svemoćnim zagovorom priskoči u pomoć, kažemo svemogućim zagovorom jer tako uistinu treba reći. Obično se ta riječ koristi za zagovor Presvete Djevice Marije, ali se usuđujemo reći da je treba primijeniti na sv. Josipa. Uistinu, Marijin zagovor je zagovor Majke i ne možemo vidjeti što bi Isus mogao odbiti svojoj Majci, ali Josipov zagovor je zagovor zaručnika, poočima, glavaru Nazaretske Obitelji. Glava kuće je dakle bio sv. Josip, i s time smo sve rekli, njegov zagovor ne može ne biti svemoguć, jer što bi mu mogli odbiti Isus i Marija kojima je doslovno posvetio cijeli svoj život i koji su mu bili dužnici sredstava za uzdržavanje u vrijeme njihova života na zemlji? (Govor 18. 03. 1938)

Rad svjedočenje ljubavi

(Papa Ivan Pavao II)

Rad je svagdašnji izražaj ljubavi u životu Nazaretske obitelji. Evandeoski izvještaj poblizje označuje vrstu posla ili rada po kojem je Josip nastojao da osigura uzdržavanje svoje obitelji: to je drvodjelstvo. Ta jednostavna riječ pokriva sav opseg Josipova života. Za Isusa su to godine skrovitoga života, o kojem evanđelist poslije događaja u Hramu reče: »Tada siđe s njima, dođe u Nazaret i bijaše im poslušan« (Lk 2,51). Tu »podložnost« to jest poslušnost Isusovu u nazaretskoj kući treba shvatiti i kao sudjelovanje u Josipovu radu.

Onaj za koga se govorilo da je »drvodjelčev sin« naučio je posao svojeg predmnijevanog oca. Ako je u poretku spasenja i svetosti Nazaretska obitelj primjer i uzor ljudskim obiteljima, onda je slično i Isusov rad uz drvodjelca Josipa. U naše je doba Crkva to istaknula također bogoslužnim spomendanom svetoga Josipa Radnika, koji se slavi prvoga svibnja. U Evanđelju se veoma ističe ljudski rad, a napose ručni rad, i on je zajedno s čovječtvom Božjeg Sina prihvaćen u otajstvu

utjelovljenja, kao što je bio i na poseban način otkupljen. Po svojem radničkom stolu, kod kojega je s Isusom radio svoj obrt, Josip je približio ljudski rad otajstvu otkupljenja.

U Isusovu ljudskom rastu »u mudrosti, u dobi i milosti« važan je udio imala krepost radinosti, budući da je rad jedno od čovjekovih dobara«, koje »preobražava narav« i po kojem čovjeka »u nekom određenom smislu čini više čovjekom«.

Važnost rada u ljudskom životu traži da se upoznaju i prihvate njegovi sadržaji, da »svim ljudima pomogne te se po njem približe Bogu Stvoritelju i Otkupitelju, da sudjeluju u njegovim spasiteljskim naumima s obzirom na čovjeka i svijet i da u svojem životu prodube prijateljstvo s Kristom sudjelujući po živoj vjeri u njegovu trostrukom poslanju: svećenika, proroka i kralja« .

Radi se, konačno, o ostvarivom posvećivanju svagdanjeg života, koje svatko mora postizati prema vlastitom staležu, a koje svatko može unapređivati prema uzoru koji je svima dostupan: »Sveti Josip je uzor poniznih, onih koje kršćanstvo uzdiže k uzvišenim ciljevima; ... on je i dokaz za to: da bismo bili dobri i istinski Kristovi sljedbenici, nisu potrebne 'velike stvari', nego se samo traže obične, ljudske, jednostavne, ali prave i istinske kreposti«

Prvenstvo unutarnjeg života

(Papa Ivan Pavao II)

I nad drvodjeljskim radom u nazaretskoj kući stere se isto podneblje šutnje koja prati sve što god se odnosi na Josipov lik. To je šutnja koja na osobit način otkriva unutarnju narav te osobe. Evanđelja govore isključivo o onome što je Josip »učinio«; no ipak se iz njegovih šutnjom obavijenih »čina« može zaključiti o stanju dubokog molitvenog promatranja. Josip bijaše u svagdašnjem doticanju s otajstvom »skrivenim od vječnosti«, koje je »stanovalo« pod njegovim krovom. Iz toga se na primjer tumači zašto je sveta Terezija od Isusa, velika obnoviteljica molitveno-razmatralačkog Karmela, postala promicateljicom obnove štovanja svetoga Josipa u zapadnom kršćanstvu.

Posvemašnja žrtva sveg svojeg života koju je Josip prinio zahtjevima dolaska Mesije u njegovu kuću, nalazi razmjernan razlog »u njegovu neistraživu unutarnjem životu, iz kojega mu dolaze naredbe i jedinstvene utjehe, a i razumna dosljednost i snaga, koje su vlastite jednostavnim i bistrim dušama te stvaraju velike odluke, kao što je ona da Božjoj volji odmah stavi na raspolaganje svoju slobodu, svoje zakonito ljudsko zvanje i svoju ženidbenu sreću, prihvaćajući stalež, službu i teret obitelji, i zbog neusporedive djevičanske ljubavi odričući se naravne ženidbene ljubavi, koja tvori i hrani obitelji«.

To podlaganje samome Bogu, ta spremna volja za posvećenje stvarima koje se odnose na njegovu službu, nije drugo nego vršenje pobožnosti, koja je jedan od izraza kreposti vjeroispovijesti. Zajedništvo života između Josipa i Isusa navodi nas na to da promotrimo još otajstvo utjelovljenja, i to pod vidikom Kristova čovještva, koje bijaše djelotvorno oruđe božanstva za posvećenje ljudi: »Snagom božanstva njegovi čini bijahu za nas spasonosni, proizvođači u nama milost, bilo po zasluži bilo po nekoj učinkovitosti«.

Među tim činima evanđelisti daju posebnu prednost onima koji pripadaju vazmenom otajstvu, ali ne propuštaju istaknuti važnost tjelesnog doticanja s Isusom u ozdravljenjima (usp. na primjer Mk 1,41) i utjecaj koji je Isus izvršio na Ivana Krstitelja dok su obojica bila još u majčinu krilu (usp. Lk 1,41-44). Apostolsko svjedočenje nije zanemarilo - kako smo već vidjeli - pripovijedanje o Isusovu rođenju, obrezanju, prikazanju u Hramu, bijegu u Egipat i skrovitome životu u Nazaretu zbog »otajstva« milosti, koje je sadržano u tim djelima, a koja su sva spasonosna, jer imaju udjela u istom izvoru ljubavi, Kristovu božanstvu. Ako se ta ljubav preko njegova čovještva razlijevala na sve ljude, sigurno je da su njezini korisnici bili u prvom redu oni koje je božanska volja stavila u njegovu najbližu blizinu, a to su Marija njegova premila majka i predmnijevani otac Josip.

Budući da Josipova »očinska« ljubav nije mogla ne djelovati na Isusovu »sinovsku« ljubav, i obratno, Isusova »sinovska« ljubav nije mogla ne utjecati na Josipovu »očinsku« ljubav, zašto se ne bi smjelo ući u najskrivenije dubine ovog posve jedinstvena rodbinskog odnosa? Nije bezrazložno

da duše koje su osjetljive na kucaje božanske ljubavi vide u Josipu svijetli primjer unutarnjeg života.

Osim toga, prividna napetost između djelatnog i molitveno-razmatralačkog života nalazi u njemu uzorno rješenje ili pobjedu. Nju može izvojštiti onaj koji posjeduje savršenstvo ljubavi. Uzimajući u obzir dobro poznato razlikovanje između ljubavi prema istini s jedne strane i zahtjeva ljubavi s druge strane, opravdano možemo tvrditi da je Josip iskusio i ljubav istine, to jest čistu ljubav molitvenog razmatranja božanske Istine koja je odsijevala iz Kristova čovještva, a i zahtjev ljubavi, to jest isto tako čistu ljubav služenja, koju je iskalo zaštićivanje i razvitak tog istog čovještva.

Sv. Josip, Isusov zaklon (Kardinal Billot)

Činjenica, da je veličina sv. Josipa uopće bila od početka kršćanstva tako sakriva i da je tek po malo ulazila u spoznaju, jest očito i bez dvojbe barem djelomično u vezi s Božjim planovima.

O tom piše kardinal Billot ovako: «Budući da s Božjom odlukom nije bilo u skladu, da djevičanski porod bude odmah od početku javno objavljen po čudesima i znakovima, to bi, kad Djevica ne bi bila zaručena s mužem, kod ljudi nastalo nečasno mišljenje o Isusu Kristu, kao da je rođen iz bludnosti. Nužno je dakle Marija majka Isusova morala ući u brak s Josipom, koji je stoga bio »čovjek osobiti i izabrani, po kojem i pod kojim je Krist nenapadno i časno uveden u ovaj svijet« tako, da mesijanska tajna nije javnosti morala biti prerano saopćena, što bi se jedva bilo moglo dogoditi bez štete za čitavi Božji plan.

Jedni su dakle bili, to jest Ivan i apostoli, kao glasovi, da objave Krista, dok je naprotiv Josip bio kao pokrivalo, da ga dostojno sakriva. I jer je samo na neko vrijeme trebalo Krista prikrivati, dogodilo se, da je, prije nego li je riječ Gospodnja sišla na Ivana sina Zaharijina, bio uzet sa života sv. Josip, da se nakon uklonjena zastora ljudi pomalo priuče promišljati Krista bez tjelesnog oca. Odatle se ponajprije zaključuje, da je služba Josipova bila nužna, da se Sin Božji uvede u svijet, jer je bilo potrebno, da bude omogućen skroviti Kristov život, moguć, velim, onom mogućnosti, koja je spojena s doličnošću i čašću.

Isključivši skroviti život tajna bi utjelovljenja bila izgubila svoje karakteristično obilježje. Ime Otkupitelja: *Bog s nama*, ne bi se bilo dosta ostvarilo. Jer je dakle Josip bio kao sjena, da dostojno sakrije Krista, morao je i on sam mnogo više biti i ostati u tami. U dubokoj tami dok je živio, u tami također poslije smrti, jer se naime vrlo kasno javlja u javnom crkvenom bogoštovlju. Bilo je naime nužno, da najprije duše vjernika duboko zaokupi dogma Bogorodičina djevičanstva te se svi priviknu smatrati Mariju jedinom pravom fizičkom roditeljkom Spasitelja« (Tract. de Verbo incarnatio, ed 7. Romae 1927 Th. 44. n. 422 et 423)

7. POBOŽNOST SV. JOSIPU U DUHOVNIM ISKUSTVIMA SVETACA

Sv. Terezija Avilska: Počela sam obavljati pobožnosti s misama i druge vrlo prokušane stvari s molitvama, jer nikada nisam bila prijateljica dugih pobožnosti koje obavljaju neke osobe, posebice ženske, uz ceremonije koje nisam mogla podnositi, a njima su bile pobožnost. Kasnije je obznanjeno da nisu bile prikladne, jer su bile praznovjerne. Ja sam pak uzela za zagovornika i gospodara svetog Josipa i njemu sam se usrdno preporučila. Jasno sam vidjela – iz ove nevolje i iz drugih još većih, u vezi s čašću i duševnom pogibelji – da me je ovaj otac i moj gospodar izvukao s više dobra nego što sam ja od njega znala tražiti. Ne sjećam se dosad da sam ga išta molila što bi on propustio učiniti. Začudujuća su stvar one velike milosti koje mi je Bog udijelio posredstvom ovoga blaženog Sveca. Kakvih me je samo opasnosti oslobodio, i tjelesnih i duševnih!

Čini mi se da je drugim svecima Gospodin dao milost da priteknu u jednoj nevolji, a ovome slavnom svecu (imam iskustva) da pritekne u svima. Gospodin nam hoće pokazati sljedeće: Kako je sv. Josipu bio podlozan na zemlji – budući da ga je zvao ocem, a bio mu je hranitelj – mogao mu je zapovijedati i na nebu, te on čini što god od njega traži. To su doživjele, također iz iskustva, još

neke druge osobe kojima sam govorila da se preporuča njemu, a puno je i onih koje doživljavaju ovu istinu iznova gajeći pobožnost prema njemu.

Nastojala sam slaviti njegov blagdan sa svom svečanošću kojom sam mogla, punija ispraznosti negoli duha, želeći da se slavi vrlo kičeno i lijepo, premda s dobrom nakanom. No kod mene je bilo loše ovo: ako bi mi Gospodin dao da napravim neko dobro, bilo je to s puno nesavršenosti i s puno nedostataka. Za zlo, izvještačenost i ispraznost imala sam puno spretnosti i mara. Gospodin neka mi oprost.

Htjela bih privoljeti sve da gaje pobožnost prema ovome slavnom svecu, zbog velika iskustva koje imam s dobrima što ih postiže od Boga. Nisam upoznala osobu koja bi uistinu gajila pobožnost prema njemu i obavljala posebne službe a da ne bih vidjela kako je uznapredovala u kreposti. Jako koristi dušama to što se njemu preporučuju. Čini mi se da ima nekoliko godina kako od njega svake godine tražim nešto, i to uvijek biva ispunjeno. Ako je molba malo iskrivljena, on je ispravlja za moje veće dobro.

Da sam osoba koja ima ovlaštenje pisati, rado bih oduljila iznoseći u tančine milosti koje je ovaj slavni svetac udijelio meni i drugim osobama. No da ne bih prekoračila ono što mi je zapovjedbno, u mnogim ću stvarima biti kraća nego što bih htjela, a u drugima opširnija nego što je potrebno; baš kao onaj koji u svemu dobrome ima malo razboritosti. Jedino molim, za ljubav Božju, da to kuša onaj tko mi ne bude vjerovao, pa će iz iskustva vidjeti kako je veliko dobro preporučivati se ovome slavnom patrijarhu i gajiti pobožnost prema njemu.

«Osobito su mu osobe od molitve uvijek morale biti naklonjene; jer ne znam kako se može misliti na Kraljicu anđela za onog vremena kada je toliko prošla s djetetom Isusom, a da se ne zahvaljuje svetom Josipu na dobru kojim im je pomogao u tome. Tko ne nađe učitelja koji bi ga naučio molitvi, neka uzme ovoga slavnoga sveca za učitelja i neće zastraniti na putu.

Dao Gospodin da nisam pogriješila time što sam se usudila govoriti o njemu, jer, iako izjavljujem da gajim pobožnost prema njemu, u služnjima i u nasljedovanju njega uvijek sam zakazivala. On pak, kakav jest, uredio je da sam se mogla dignuti, hodati i da ne budem ukočena, a ja, kakva jesam, da loše koristim tu milost.

Sv. Ivan od Križa: Otac Ivan od Križa je bio ispovjednik Bosonogih Karmelićanki. Ali jednoga dana nije mogao sići njima. Zamijenit će ga otac Petar od Utjelovljenja i otac Ivan Evanđelista. Redovnice u to doba stanuju u ulici Elvira. Samostan im je pokraj stupa „Pilar del Toro», kamo su se preselile iz kuće done Ane de Penalosa. Kada na povratku dva Bosonoga dođoše na Plaza Nueva (Novi Trg), susretoše čovjeka od kojih pedeset godina, visoka stasa, svježe boje lica i ćelave glave. Obučen je u crno odijelo i vrlo je časna izgleda. Približi se Bosonogim i zapita ih, odakle dolaze. Otac Petar odgovori: „Iz samostana Bosonogih redovnica». Tajanstveni ih tuđinac pohvali: «Velečasni oci čine veliko dobro, što se za njih brinu, jer Gospodin u tom Redu nalazi svoje veselje, i visoko cijeni taj Red, i on će se vrlo raširiti.»

A zatim ponovo pita: «Oci, kako to, da se u Vašem Redu toliko štuje Sveti Josip?» Otac Petar odgovori: „Naša sveta Majka Terezija od Isusa bila mu je vrlo odana, jer joj je Svetac mnogo pomogao, kad je osnivala nove kuće i on joj je isprosi od Boga velikih milosti. Zbog toga mu je posvetila svoje samostane. Stranac mu sve odobri i još mu rekne: «Ima još više milosti. Pogledajte u oči i mnogo štujte toga Sveca, jer ga ništa nećete moliti, a da to ne bi postigli». Onda ga Bosonogi karmelićani više ne vidješe. Zamišljeni dolaze kući i ispriповjedu svome prioru što su doživjeli. Otac Ivan od Križa nimalo se ne čudi nego im kaže: „Šutite! Vi ga niste prepoznali! Znajte, daje to bio sveti Josip! Trebali ste kleknuti pred Njim! Nije se ukazao radi vas, nego radi mene, jer ga do sada nisam štovao, kako bih morao. Ali ću to od sada činiti.»

Sv. Terezija od Djeteta Isusa: Veliku pobožnost sv. Josipu koju je živjela, sv. Terezija Avilska je ostavila u baštinu bosonogim karmelićankama i ona se raširila u cijelom redu, a na poseban je način pobožnost sv. Josipu zablislala u životu sv. Terezije od Djeteta Isusa. Ona je bila najmlađa od 5 sestara. Da su sva djeca iz obitelji odrasla, obitelj bi imala još dvije kćeri i dva sina, koji su nosili ime Josip, a svi su umrli kao maleni.

U drugom mjesecu života i Marija Tereza Franciska Martin (buduća svetica) je bila u velikoj opasnosti. Liječnik je izjavio: «Samo hranjenje prirodnim mlijekom s grudi može spasiti

djevojčicu». Ali mama više nije imala mlijeka i odmah su tražili dojilju, a djevojčica je odbila dojiti i postala jako slaba. Majka sva zabrinuta baci se pod noge kipa sv. Josipa koji su imali u kući i moli: «Sv. Josipe, molim te zbog ljubavi koju si imao prema Isusu, spasi moju malenu. Ako je pak želiš sobom uzeti, neka bude volja Božja».

Terezija je spašena, ozdravila je. A kip je dugo vremena bio milovan od djevojčice koja je odrastajući uvijek gajila veliku pobožnost prema sv. Josipu. U Francuskoj katoličkoj tradiciji tih godina bile su jako raširene 2 pobožnosti: Srcu Isusovu i sv. Josipu. Kao dokaz tome donosimo podatak da je u drugoj polovici devetnaestog stoljeća bilo objavljeno 908 knjiga koje su govorile o sv. Josipu, deset puta više nego u prvoj polovici istog stoljeća.

Može se reći da je sv. Josip bio trajni pratilac u duhovnom životu sv. Terezije od Djeteta Isusa, kao što je zapisala: «Počevši od proljeća mog života, ljubila sam sv. Josipa i Djevicu Mariju».

S 13 godina je izabrala školski rad na temu sv. Josip, i između ostalog napisala: «Evangelje, kad govori o sv. Josipu kaže samo da je bio muž pravedan i vjeran Bogu. Isus je htio zakloniti zastorom tajne život onoga koga je on zvao svojim ocem, da bi Josipova djela bila samo za njega. Ali kroz zastor, Isus nam dopušta nazrijeti nekoliko zraka Josipove veličine: uvijek je odgovorio Božjim milostima i nikad mu nije bilo preteško izvršiti volju Božju».

S 15 godina Terezija je pošla na najduži put svoga života; u Rim kako bi pitala papu Leona XIII dopuštenje da uđe u Karmel prije nego li za to ima dovoljno godina.

O svojoj žarkoj želji za redovništvom i čuvanju potpune nevinosti duše svetica piše: «još sam molila Našu Gospu od Pobjede da udalji od mene sve što bi moglo okaljati moju čistoću. Znala sam dobro da će se na putu u Italiju dogoditi mnoge stvari koje bi me mogle smesti, nadasve zato što sam se, ne poznajući zla, bojala da ću ga otkriti. Nisam bila iskusila da je «čistima sve čisto» (Tit 1,15) i da duša bezazlena i iskrena ne vidi zla ni u čemu jer zaista zlo postoji samo u nečistim srcima a ne u neosjetnim predmetima....

Molila sam sv. Josipa da bdije nada mnom; od svoga sam djetinjstva prema njemu gajila posebnu pobožnost koja se sjedinjavala s mojom ljubavlju prema Blaženoj Djevici. Svaki sam dan molila molitvu: «Sveti Josipe oče i čuvaru djevica». Tako sam bez straha pošla na svoje dugo putovanje, bila sam tako dobro zaštićena da mi se činilo nemogućim bojati se».

Usput je posjetila svetište u Loretu koje čuva ostatke kuće svete Obitelji. Ona je tu molila i razmišljala te zapisala: «Bila sam jako uzbuđena videći da se nalazim pod istim krovom Svete Obitelji, kontemplirajući zidove koje je Isus gledao svojim božanskim očima, gazeći zemlju koju je sv. Josip natopio svojim znojem i gdje je Marija grlila Isusa u svom naručju».

Godine 1888. Terezija je ušla u Karmel u Lisieuxu i uzela ime Terezija od Djeteta Isusa i svetoga Lica gdje se po uzoru na Tereziju Avilsku gajila velika pobožnost prema sv. Josipu. U samostanskom vrtu je bio kip sv. Josipa. Ona je imala posebnu nakanu koju je molila od sveca: «Isprosi mi dopuštenje, da se mogu češće pričlašćivati». Tadašnja praksa to nije uobičavala. Ubrzo je Terezija dobila dopuštenja da to ovisi samo o njenom ispovjedniku.

Terezija je živjela u jednostavnom i potpunom povjerenju u društvu svete Obitelji. Častila je sv. Josipa moleći devetnice i tražila pomoć u duhovnim potrebama i za obraćenje onih članova obitelji koji su se bili udaljili od prakticiranja vjere. U svom srcu svetica se poistovjećivala sa životom svete Obitelji tražeći u njoj uzor življenja vjere u svakodnevici: «Ono što mi se posebno sviđa kada mislim na svetu Obitelj, je zamisliti jedan potpuno uobičajeni život».

Bl. Katarina od sv. Augustina : Jedna od najpobožnijih osoba sv. Josipu je svakako bila bl. Katarina od sv. Augustina. Ova službenica Božja, kao znak svoje posebne pobožnosti sv. Josipu je na dan kad je primila sv. Potvrdu svome imenu je dodala druga dva. Htjela je da je zovu Marija Katarina Josipa. I od toga dana nije prestala biti gorljivo pobožna Isusovom poočimu. Bog ju je pozvao iz Francuske u Quebec na počecima kolonizacije Kanade da posluži u bolnici.

Jednoga dana na svetkovinu Uznesenja Isusova u Nebo Katarina je imala viđenje. Bila joj je pokazana velika procesija svetaca koji su išli u Nebo. U sredini tog silnog mnoštva je bio Kralj kraljeva, Isus Krist koji se veličanstveno okružen blaženicima i blaženicama uputio prema vratima Raja. Pred svima je išao sv. Josip.

Kada je svečana povorka ušla u Raj, Gospodin Isus Krist je u ljudskoj naravi bio postavljen s desna Ocu. Tada se sv. Josip obrati Bogu: «Evo Vječni Oče talenta kojeg ste mi povjerili na zemlji, vraćam Ti ga ne samo udvostručena, nego bezbrojno umnožena, sve ovo mnoštvo duša sve je plod istog talenta kojeg Ti vraćam i polažem u tvoje božanske ruke».

Na to mu Vječni Otac odgovori: «Vjerni slugo, budući da si na zemlji bio upravitelj moje kuće, želim da isto tako u ovoj mojoj nebeskoj kući ne budeš sluga nego upravitelj i imaš veliku ovlast nad mojim dobrima, jer moj Sin kome si imao čast zapovijedati, želi da se to odrazi i u vječnosti».

Tada se bl. Katarina u viđenju obrati sv. Josipu i reče: «O veliki sveče, moli Kralja slave da se nikad ne odvojim od njegove svete ljubavi, nego da cijeli vječnost budem s njime sjedinjena. S tvojim zagovorom, on neće odbiti ove milosti». I blaženica nastavlja: «Vidjela sam da mi je molitva bila uslišana, pod uvjetom da živim potpuno predana volji Božjoj i bilo mi je pokazano i mjesto koje ću imati u Nebu, gdje ću cijelu vječnost ljubiti Isusa, Mariju i Josipa i biti od njih ljubljena».

Naučimo dakle živjeti po volji Božjoj, i što budemo željeli i tražili po zagovoru sv. Josipa, dobiti ćemo.

v. Alfons Marija Liguori: Sv. Alfons Marija Liguori, je bio veliki štovatelj Majke Božje kojoj je bio potpuno predan i posvećen. Svetac koji je nježno ljubio Mariju je bio i gorljivi štovatelj njenog zaručnika sv. Josipa, o kome je govorio i pisao potičući sve na pobožnost Isusovom poočimu. Sv. Alfons uči:

«Zamislimo da Gospodin Isus, videći nas u patnjama i poteškoćama, u brigama svakodnevice, i nama upućuje poziv koji je faraon u Starom Zavjetu uputio narodu za vrijeme oskudice: *Idite Josipu i sve što vam rekne učinite* (Pos 41,55). Idimo dakle sv. Josipu ako želimo da nam se pomogne i budemo utješeni. Ne zaboravimo nikada više puta dnevno njemu se preporučiti, jer moć njegova zagovora kod Boga nadilazi sve druge svece i jedino ga zagovor Majke Božje nadilazi».

Sv. Franjo Saleški: Svetac blagosti, Franjo Saleški, koji je toliko krivovjernika obratio na katolički vjeru bio je divan uzor pobožnosti čistom Marijinom zaručniku, držeći najvećom čašću što može služiti i častiti tako velikog sveca. Zato ga je nakon Majke Božje najviše častio posebnim štovanjem i ljubavlju. U svom časoslovu je držao sliku sv. Josipa i često ju je ljubio, a uz Mariju sv. Josipu je posvetio svoje glavno djelo *Rasprava o Božanskoj ljubavi*.

Bio je gorljivi propovjednik pobožnosti sv. Josipu. Često je o njemu govorio u svojim knjigama i rado poticao razgovore o tom velikom svecu. Uoči svetkovine sv. Josipa postio je o kruhu i vodi. Jednoga dana kad se nalazio u Lyonu bio je pozvan da dva puta propovijeda na svetkovnu sv. Josipa što je rado učinio. Običavao je govoriti: «Ne pronalazim ništa slađe nego zamisliti Isusa u naručju sv. Josipa, kako ga tisuće i tisuće puta dječjim glasom i ljupkim sinovskim srcem zove svojim ocem». Nije se dakle čuditi da je sv. Franjo u Lyonu o sv. Josipu propovijedao s toliko pomazanja i rječitosti da su kardinal Macquemont i drugi slušatelji izišli iz Crkve preobraženi jer im je propovjednik ispunio srca povjerenjem i ljubavlju prema Mariji i Josipu.

Sv. Brigita Švedska : Pobožnost sv. Josipu nije izvor blagoslova samo za pojedince nego i za cijele kršćanske obitelji. Blago onim obiteljima u kojima vlada sloga, duh mira i pobožnosti koji su resili svetu Obitelj. Jedna takva obitelj je bila ona sv. Brigite Švedske koja se bila udala za Ulfona, kneza od Nericia s kojim je rodila osmero djece. Među djecom se posebno isticala Katarina, koja je nakon kreposnog života imala utjehu vidjeti uspješno okrunjen svoj napor za proglašenje svetom svoje vlastite majke.

Sv. Brigita je tako kreposno živjela u poniznosti i mrtvljenju, toliko se molila i ljubila Boga i bližnjega da je zaslužila biti uzdignuta na čast oltara samo nekoliko godina nakon svoje smrti. Na putu svog duhovnog napretka bila je pod posebnom zaštitom sv. Josipa i Majke Božje te je zadobila milost da je sama Marija poučava. Pouke su zapisane u knjizi *Objava sv. Brigite Švedske*.

Jednog dana Gospa je Brigiti govorila i o sv. Josipu i rekla: «Uskoro se u meni počela buditi misao na koji način i kojom pribrañošću se trebam vladati nakon takvih milosti koje su se u meni dogodile; razmišljala sam također i što trebam odgovoriti ako me budu pitali, te kako sam začela i

tko je otac djeteta koje trebam roditi; razmišljala sam ne bi li me Josip na nagovor protivnika mogao čudno sumnjičiti.

Razmišljajući tako stupio je pred mene anđeo sličan onome koga sam prije vidjela i rekao: «Naš Bog, koji je vječan, jest s tobom i u tebi. Ne boj se stoga, On će ti dati pravu riječ; On sam će voditi tvoje korake i prirediti za tebe mjesta; On će svoje djelo na tebi moćno i mudro dovršiti».

No Josip kome sam bila povjerena, čudio se kada je primijetio da sam u blagoslovljenom stanju; smatrao se nedostojnim prebivati kod mene, bio je pun straha i nije znao što treba činiti. Anđeo mu tada reče u snu: «Ne bježi od tebi povjerene Djevice, jer doista je posve istinito što si čuo, Ona je začela po Duhu Svetome i roditi će Sina, Spasitelja svijeta! Služi joj dakle vjerno i budi čuvar i svjedok njezine čistoće!»! Od tog dana Josip mi je služio kao svojoj gospodarici i obrnuto, ja bijah ponizna po najnižim službama za njega.

Josip se trudio oko mene tako uslužno, da nikada nikakva nepromišljena riječ nije prešla preko njegovih usta. Podnosio je štoviše posve strpljivo siromaštvo i na svom poslu bio vrlo brižan i savjestan. Prema srditim i opakim ljudima bio je osobito blag i strpljiv; poslušno i pokorno je činio svoje dužnosti. Prije svega uvijek je bio neumorni i neustrašivi zaštitnik i branitelj prema onima koji su željeli poniziti moje djevičanstvo. Bio je vjerni svjedok velikog čuda koje se meni dogodilo. Josip je svijetu i tijelu toliko odumro da je čeznuo još samo za nebeskim. Vjerovao je tako čvrsto u Božja obećanja da je uvijek samo govorio: Ah, kad bi samo mogao doživjeti da se ispunja volja Božja!

Sv. Josip je bio toliko suzdržan u riječima da mu preko usta nije promakla niti jedna riječ koja nije bila sveta i dobra, ni jedna bespotrebna, nikakvo mrmljanje. Bio je najstrpljiviji čovjek, marljiv u naporima, krajnje siromašan, blag u uvredama, do kraja poslušan mojim riječima, jak i postojan protiv mojih neprijatelja, vjerni svjedok nebeskih čudesa; umrtvljen tijelu i svijetu živio je samo za Boga i za nepropadljive vrijednosti. Sv. Josip je bio potpuno suobličen volji Božjoj i uvijek je ponavljao: Ispuni Gospodine na meni svoju svetu volju. Rijetko je razgovarao s ljudima, a stalno s Bogom čiju je volju htio vršiti, zbog svega toga sada uživa veliku slavu na Nebu».

Jednom drugom zgodom Marija je govoreći sv. Brigiti o svom zaručniku rekla da se trudi nasljedovati uzore svih kreposti koje nam svjedoči ovaj velik svetac.

Sv. Margareta iz Cortone: Prošlost ma koliko bila označena grijesima ma kako oni bili teški, nije po sebi nepremostiva prepreka na putu svetosti, kao što to pokazuje i život sv. Margarete iz Cortone. Ona se kao što je poznato uzdigla do tolikog savršenstva, usprkos nereda u kojima je nekada živjela, da ju je sam Gospodin Isus počastio slavnim naslovom predraga kći i zaručnica njegova Srca.

Svoje čudesno obraćenje Margareta je pripisivala moćnom zagovoru sv. Josipa. Isus komu je drago kada iskazujemo bilo koju čast njegovu poočimu, je jednog dana kazao sv. Margareti: «Znaj, o Margareta, da se naslađujem zbog pobožnosti koju iskazuješ mome poočimu Josipu; budući da je on meni jako drag, želim da mu ti svaki dan iskažeš neku pohvalu i uputiš prošnju».

Bl. Josip Benedikt Cotelengo: Poznati prijatelj siromaha i umirućih koji je učinio velika čuda ljubavi u Torinu i osnovao velike karitativne ustanove bl. Cotelengo je u srcu gajio neograničeno povjerenje u Majku Božju i veliku ljubav prema njoj te nježnu pobožnost prema njenom prečistom zaručniku sv. Josipu čije je ime nosio te mu je bio i posebni zaštitnik. Često je bolesnima i umirućima govorio o pobožnosti sv. Josipu. Za proslavu svetkovine sv. Josipa pripremljao se postom, a sam je predvodio i propovijedao devetnicu u čast svome zaštitniku.

Pod zaštitu sv. Josipa je stavio i malu kući providnosti u kojoj je sa suradnicima prihvaćao siročad, te su ta djeca bez roditelja još više trebala pomoć i ljubav. Koliko je velika ljubav sv. Josipa i njegov zagovor prema onima koji pomažu siromasima vidi se iz slijedeće zgodne. Bl. Cotelengo je kuću providnosti bez redovitih prihoda stavio pod zaštitu sv. Josipa. Često se na kraju mjeseca, kao upravitelj, nalazio u situaciji da je morao plaćati račune.

Jedanput kada je platio sve račune ostao mu je još dug kod pekara. Budući da nije mogao odmah platiti zamolio je da pričekava još 8 dana na što je ovaj pristao. U međuvremenu je pojačao molitvu

sv. Josipu. Budući da nije dobio niotkud novce tijekom tih 8 dana, otišao je k bogatom trgovcu i zamolio da mu posudi sumu koju je bio dužan pekaru, obećavši da će dug vratiti za 10 dana. Trgovac je na to pristao, a Cotolengo jednostavno odgovorio: «Blagoslovljen neka je sv. Josip». I kad je došao kod pekara da plati dug bio je još više iznenađen kad mu je ovaj odgovorio da je malo prije neki čovjek došao govoreći da ga šalje Cotolengo da podmiri dug. Na to pobožni svećenik odgovori: «Ja ga nisam poslao, ali sigurno ga je poslao sv. Josip».

I na povratku kući je navratio kod trgovaca da mu vrati posuđeni novac, a ovaj mu nadoda: «Što mislite da ja ne mogu darovati vašoj kući providnosti taj novac. U međuvremenu sam još toliko zaradio te više nemam pravo uzeti natrag posuđeno. To vam je moj dar». Tako je sv. Josip pomagao mons. Josipa Benedikta Cotolenga, velikog zaštitnika siromaha u Torinu.

Bl. Magdalena Sofija Barat: Blaženica koju je proglasio papa Pio X, nikada nije išla na spavanje a da prije nije pobožno poljubila sliku sv. Josipa. U jednom pismu koje je pisala poglavaricama redovničke zajednice koju je sama osnovala piše: «Od prvih godina našeg postojanja brinuli smo se za širenje pobožnosti sv. Josipu kojega smatramo našim čuvarom i zaštitnikom, zato mu se svake srijede treba moliti i častiti ga, a njegovu svetkovnu treba svečano slaviti. Mnoge naše kuće su pod njegovom zaštitom, a on nam daje trajne znakove svoje očinske dobrote.

Njemu su bile podložne dvije najuzvišenije osobe koje su živjele na zemlji. Isus je htio biti dužnikom sv. Josipu u svemu, i samo za sv. Josipa se može reći: Spasio je život svoga Spasitelja. Ljubimo Isusa iznad svega; ljubimo Mariju kao našu Majku, a kako bi bismo mogli ne ljubiti sv. Josipa koji je tako usko povezan skupa s njih oboje? A najbolji način da ga častimo je nasljedovati njegove kreposti. Što nam on poručuje svojim životom? Radeći svagdanje poslove kontemplirao je, promatrao i neprestano se klanjao svome Isusu. Evo, dakle, našeg uzora».

Sv. Ivan Baptista de la Salle: Budući da je sv. Josip bio uzor potpune čistoće i da je od bio Boga izabran za Isusova čuvara i odgojitelja, ne treba se čuditi da je općenito izabran za zaštitnika mladih. Zbog toga svi koji se trude kršćanski odgajati djecu redovito izabiru sv. Josipa za zaštitnika i prikazuju ga onima koje odgajaju kao uzor.

Tako je učinio i sv. Ivan Baptista de la Salle, poznati odgojitelj mladih i utemeljitelj redovničke zajednice *Braće kršćanskih škola* koju je stavio pod posebnu zaštitu Marije i sv. Josipa. Kod Marijina zaručnika najviše ga se dojmila potpuna podložnost odredbama Božje Providnosti, njegovo predanje i najneugodnijim naredbama, spremna poslušnost riječi Božjoj, anđeoska čistoća, skroviti život i njegova nježna ljubav prema Isusu i Mariji.

Jedna zgoda iz života sv. Ivana nam kazuje kako je imao nježnu pobožnost prema sv. Josipu. Već dugo vremena je bio bolestan u krevetu i nije mogao slaviti svetu misu. Na dan bdijenja uoči svetkovine sv. Josipa bratu koji mu je pomagao u bolesti reče: «Koje li radosti kad bih sutra mogao služiti sv. misu i dijeliti kruh anđeoski, kad bih mogao pred slikom našeg svetog zaštitnika sav se njemu posvetiti». Ta njegova želja je bila uslišana. Iako zbog bolesti već duže vremena nije ustajao iz kreveta niti slavio sv. mise, Ivan navečer nije osjećao više nikakvih bolova i povratila mu se snaga. Sutradan je ustao iz kreveta i slavio sv. misu na oltaru sv. Josipa u čast zaštitniku družbe koju je osnovao. Bila je to zadnja misa koju je u životu slavio sv. Ivan Baptista de la Salle.

Taj događaj je doprinio da se u njegovu srcu kao i u družbi *Braće kršćanskih škola* još više povećala pobožnost sv. Josipu. Umirući utemeljitelj je kao jednu od zadnjih preporuka svojim redovnicima kazao da ljube sv. Josipa i da svim sredstvima nastoje nasljedovati njegove kreposti.

Sv. Petar Julijan Eymard: Sv. Julijan Eymard, utemeljitelj *Družbe Presvetog Oltarskog Sakramenta* je gajio posebnu pobožnost prema sv. Josipu kojega je častio skupa s Marijom kao prvog klanjatelja našeg Gospodina. Zbog toga je u svojim nagovorima rado govorio o krepostima sv. Josipa. On se za vrijeme duhovnih vježbi 1865. posvetio sv. Josipu. Poslušajmo poticajne riječi samog sveca:

«Naš Gospodin Isus Krist mi je danas udijelio posebnu milost, to jest udijelio mi je slatku i istovremeno snažnu misao da se na poseban način potpuno posvetim sv. Josipu, kao mome ocu,

upravitelju i zaštitniku ... On će biti duhovni učitelj mojoj nutrini kako bih s njime živio od nutranjeg života, skriven s Isusom, Marijom i njime samim, nasljedujući na poseban način njegovu šutnju o sebi samome ... On će biti moj učitelj, u mojim obavezama upravitelja, da bih se vršeci ih, pokazao, kao on ljubak i ponizna srca, blag s mojom braćom, ponizan u sebi samome i pred Bogom. Izabrao sam sv. Josipa za svog savjetnika i povjerenika. Uzeo sam ga za svog zaštitnika u poteškoćama i mukama, za zaštitnika Družbe budući da je ona mala Isusova obitelj.

Nisam tražio od njega da me oslobodi od mojih križeva i muka nego od sebeljublja koje ih kalja i htjelo bi biti povodom za ispraznost. Molio sam Isusa da mi dadne sv. Josipa za oca, kao što mi je dao Mariju za Majku, da usadi u meni pobožnost, povjerenje, sinovsku ljubav, podložnost, koje sam dužan imati prema sv. Josipu. Nadam se da me je dobri Gospodin uslišao». Uistinu od toga dana p. Eymard nikada nije prestajao utjecati se sv. Josipu u svim situacijama života sa svom sigurnošću da će uvijek biti uslišan.

Sestre Karmelićanke iz Brezovice: Za vrijeme Drugog svjetskog rata sestre karmelićanke iz Brezovice su se zavjetovale svetom Josipu: ako ih zaštititi od Nijemaca, koji su već bili pred vratima i htjeli zauzeti samostan, da će ga zazivati devet puta na dan prije svake molitvene ure dolje navedenom molitvom *Josipe, Sine Davidov ...* (Događaj opisan u knjizi «Ostala je samo radost» o Majci Regini od Isusa...) te će svakodnevno poslije Službe čitanja moliti molitvu *Spomeni se sv. Josipe* i Litanije sv. Josipu zatim da će moliti Veliku i Malu devetnicu pred blagdan sv. Josipa, da će svake srijede dati služiti misu na čast sv. Josipu, a da će na sam blagdan biti cjelodnevno klanjanje Presvetom. Sv. Josip, se kao i mnogo puta prije, pokazao pravim zaštitnikom Karmela, a sestre kao znak zahvalnosti i danas obavljaju svoj zavjet u Brezovici i drugim hrvatskim Karmlima. Sestre također pripovijedaju da za vrijeme rata nisu mogle imati oblačenje novih sestara jer nij bilo sukna za habite. Tada je iznenada jedan nepoznati čovjek donio balu sukna. Poslije ga nikad više nisu ni čule ni vidjele. Sestre i to pripisuju sv. Josipu kojega su vjerno svaki dan zazivale.

Molitva: Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će Sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus. Moli za nas, sveti oče Josipe. Da dostojni postanemo obećanja Kristovih. Svemogući Bože, ti si vjernoj skrbi blaženog Josipa povjerio početak našeg spasenja; daj, po njegovu zagovoru, da Crkva otajstva tog spasenja sveudilj vjerno čuva i k punini privodi. Po Kristu Gospodinu našem. – Amen!

8. POSEBNE POBOŽNOSTI SV. JOSIPU

8. 1. Sveti plašt u čast sv. Josipu

Pobožnost nazvana svetog plašta je posebna molitva na čast sv. Josipu u kojoj se časti njegova osoba i traži njegova posebna zaštita. Ova pobožnost ima svoju tradiciju i možemo je pronaći objavljanu na gotovo svim europskim jezicima. Neki molitvenici koje smo konzultirali preporučuju ovu molitvu tijekom cijelog mjeseca ožujka u kojem se posebno časti sv. Josip, kao znak naše ljubavi i pobožnosti prema tom velikom svecu i kao simbologija čašćenja godina koje su zajedno proveli Isus, Marija i Josip. Naravno da se ona može moliti i svaki puta kada osjetimo potrebu za zaštitom sv. Josipa ili kada tražimo da nam isprosi neku milost.

Pobožnost je prozvana sveti plašt zbog želje da posebna zaštita sv. Josipa, slikovito izražena plaštem, zakrili vjernika te da mu zagovor sv. Josipa postane štiti i pomoć u svim problemima, poteškoćama i opasnostima, kako bi s Božjom milošću jednog dana sretno preminuo i baštiniio vječno spasenje. I u svetačkoj tradiciji, kao što se vidi iz gore citirane molitve bl. Magdalene Sofije Bara, koristi se simbolika plašta.

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.

Isuse, Marijo i Josipe predajem vam srce i dušu svoju. Presveto Trojstvo, zahvaljujemo ti što si uzdiglo sv. Josipa na posebnu i jedinstvenu čast da bude Marijin zaručnik i Isusov poočim. **Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetome... i vjerovanje**

Uvodna molitva prikazanja: Evo me sv. Josipe, prostrt pred tobom, prikazujem ti ovu molitvu skupa sa mojom iskrenom pobožnošću. Sve što bi mogao učiniti za tebe tijekom moga života, želim učiniti kao izraz moje ljubavi prema tebi. Pomozi mi, sv. Josipe, štiti me sada i cijeloga moga života, a pogotovu u času moje smrti, kako bi ti mogao vječno zahvaljivati u nebeskoj Domovini.

Sv. Josipe, slavni patrijarše, evo me pred tobom, želim te pobožno častiti i prikazujem ti ovu zbirku molitava kao podsjećanje na tvoje bezbrojne kreposti. Na tebi se ispunio otajstveni san Josipa, sina Jakovljeva. On je bio tvoja praslika, jer ne samo da te je obasjalo Božansko sunce, Isus naš Gospodin, nego te je i Marija, zvijezda zornica, obasjala svojim blagim svjetlom.

Slavni sv. Josipe, po uzoru na patrijarha Jakova koji je skupa s drugima pronašao Josipa i obradovao se svom najdražem sinu koji je bio uzdignut na veliku čast u Egiptu, daj da primjer Isusa i Marije, koji su te poštovali, i mene potakne na veću ljubav prema tebi.

O veliki sveče, isprosi mi milost da Gospodin svrne na mene svoj milosrdni pogled. Kao što Josip sin Jakovljev nije potjerao svoju grešnu braću, nego ih je s ljubavlju primio, zaštitio i spasio od gladi i smrti, tako i ti sv. Josipe svojim zagovorom isprosi mi milost da u ovom životu ne budem nikada ostavljen i nikada ne napustim Gospodina.

Isprosi mi i milost da uvijek budem među onima koji su tebi pobožni, da vedro živim pod tvojom zaštitom, pod tvojim plaštem sve dane mog života sve do smrti. Amen.

Molitve:

1. Zdravo sv. Josipe, čuvaru neusporedivog Nebeskoga blaga, slavni porode Davidov, počime Onoga koji sve uzdržava. Poslije Marije, ti si svetac najdostojniji naše ljubavi i čašćenja. Ti si jedini među svecima imao čast prigrliti odgajati, voditi i hraniti Mesiju kojega su proroci i kraljevi željno iščekivali. Sv. Josipe isprosi mi spasenje moje duše i od Božjega milosrđa isprosi milost za koju te molim. Preporučam ti i duše u Čistilištu, moli Gospodina da olakša njihove velike muke. *3 Slava Ocu...*

2. Zdravo sv. Josipe, svjedoče velikih djela Božjih, tvoje oči su gledale Dijete Isusa kako se odmara u Marijinom naručju, kako mu se klanjaju mudraci, kako anđeli slave Boga i kako mu se kao Spasitelju pastiri klanjaju. Beskrajnoga Boga pred kojim drhte sile nebeske, ti si Josipe, držao u naručju. Moli Isusa za spasenje moje duše. Pokaži se velikim zagovornikom kod Boga za mene i za duše u Čistilištu. *3 Slava Ocu...*

3. Zdravo sv. Josipe, moćni zagovorniče cijele Crkve, zazivam tebe, velikog zaštitnika bijednika i tisuću puta blagoslivljam tvoje srce, uvijek spremno priteći u pomoć u svakoj potrebi. Tebi se, dragi sv. Josipe, utječu udovice, siročad, ožalošćeni i svi u potrebi jer nema patnje, muke ili nesreće u kojima ti ne bi milosrdno u pomoć priskočio. Udostoj se, zbog darova koje je Bog stavio u tvoje ruke, isprositi mi milost za koju te molim. A i vi svete, duše iz Čistilišta, molite za mene. *3 Slava Ocu...*

4. Zdravo sv. Josipe, dragi sveče, ti poznaješ sve moje potrebe, još prije nego li ih iznesem u molitvi. Ti znaš koliko mi je potrebna milost za koju te molim, ako je u skladu s voljom Božjom, isprosi mi je. Moja ožalošćena duša ne nalazi mira usred muka. Ljudska pomoć je ništavna. Ti si uvijek donosio utjehu i mir, pomoć i milost tolikim osobama koje su se tebi utjecale. Zato stojim pred tobom i molim te priskoči mi u pomoć usred tereta koji me tište. Tebi se sv. Josipe utječem, i nadam se da me nećeš odbiti, jer je sv. Terezija Avilska kazala: «Čini mi se da je drugim svecima Gospodin dao milost da priteknu u jednoj nevolji, a ovome slavnom svecu, imam iskustva, da pritekne u pomoć u svima». Sv. Josipe, tješitelju žalosnih, imaj samilosti prema mojim mukama, kao i onim dušama u Čistilištu koje toliko očekuju naše molitve. *3 Slava Ocu...*

5. Zdravo sv. Josipe, uzvišeni sveče, po zaslugama tvojih kreposti a poglavito po svojoj savršenoj poslušnosti usliši me, po tvome predragom imenu, po tvom blagom srcu, po tvojim patnjama i suzama, po tvojim radostima isprosi mi ozdravljenje od svakoga zla duše i tijela. Zakrili me svojom zaštitom, isprosi mi sve potrebno za vječno spasenje, a pogotovo milost koja mi je posebno potrebna. Preporučam ti drage svete duše iz Čistilišta, izmoli im oslobođenje od njihovih muka. *3 Slava Ocu...*

6. Zdravo sv. Josipe, moj zagovorniče, tebi se povjeravam. O Bože, Vječni Oče, po zaslugama Isusa i Marije udijeli mi milost za koju te molim. Molim te primi i moju čvrstu odluku da ustrajem u broju onih koji žive pod posebnom zaštitom sv. Josipa. Neka njegov sveti plašt bude moj zaklon. 3 *Slava Ocu...*

7. Zdravo sv. Josipe, moj zaštitniče, sjeti se, prečisti zaručnice Presvete Djevice Marije, da se nikad nije čulo da je netko tražio tvoju zaštitu i ostao neuslišan. S tim povjerenjem tebi se ustrajno utječem, bij nada mnom, pouči me raditi na mom posvećenju, udalji od mene sve neprijateljske zasjede i neka sve u mom životu bude na veću slavu Božju. 3 *Slava Ocu...*

Zaključna molitva: Slavni sv. Josipe, koji si od Boga bio izabran za poglavara i čuvara svete Obitelji, udostoj se čuvati moju dušu. Daj da se u tebe ugledam i budem dostojan tvoje posebne zaštite. Molim te primi me pod tvoju posebnu zaštitu. Izabirem te za svoga duhovnog oca, zaštitnika i vođu, tebi povjeravam cijelo svoje biće, moj život i moju smrt. Bdi nada mnom kao nad svojim duhovnim sinom, brani me od mojih vidljivih i nevidljivih neprijatelja, u svim potrebama priskoči mi u pomoć, tješi me u mojim žalostima a pogotovu u času moje smrti. Amen.

8. 2. Sedam žalosti i radosti sv. Josipa

Pobožnost sedam žalosti i radosti sv. Josipa se proteže kroz stoljeća i možemo je naći u mnogim priručnicima i molitvenicima na čast sv. Josipu pa i u «Idimo Josipu» kojeg je izdalo Nacionalno svetište sv. Josipa u Karlovcu s odobrenjem Nadbiskupskog duhovnog stola u Zagrebu.

Ovu pobožnost možemo obavljati svaki puta kada želimo posebno častiti sv. Josipa, moleći je povremeno ili kroz neki kraći ili duži vremenski period. U hrvatskoj katoličkoj tradiciji vezanoj uz pobožna obećanja malo je poznato i obećanje koje je dao sv. Josip svojim štovateljima. Sažetak tog obećanja nalazimo u raznim molitvenicima na čast sv. Josipu na različitim jezicima. Evo prijevoda iz jednog od brojnih talijanskih izdanja:

*Jedno od najstarijih pisanih svjedočanstava o ovoj pobožnosti se nalazi u franjevačkim ljetopisima. Fra. Giovanni da Fano (1469 – 1539), jedan od promicatelja obnove reda koja je dovela do utemeljenja franjevaca Kapucina, piše da su dva redovnika nakon što izbjegli smrtnoj opasnosti, nakon brodoloma na moru, pripovijedala kako im se ukazao sv. Josip koga su zazivali i kazao: «Ja sam sv. Josip, zaručnik Presvete Djevice Marije, kojemu ste se toliko preporučivali u opasnosti brodoloma... I znajte, isprosi sam od beskrajnog Božjeg milosrđa, da će svaka osoba koja bude godinu dana molila 7 puta Očenaš, Zdravo Marijo i Slava Ocu razmišljajući o mojih 7 žalosti - radosti zadobiti od Boga svaku milost koja je u skladu s njenim duhovnim dobrom». (p. Alessio M. Lepecir, *Il gilio d Israele, considerazioni sopra la vita di san Giuseppe, Rim 1912, objavljeno s imprimaturom I. Ceppetelli, Patr. Cosnt. Vicesegr. 1912. st. 83-84, e Appendice).**

1. Utjelovljenje: Sv. Josipe, u ime tvojih boli koje si osjećao ne znajući za Isusovo utjelovljenje po navještenju Arkandela Gabrijela, i za radost koju ti je navijestio anđeo da će Marija biti Majka Spasiteljeva, molimo za tvoj zagovor. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

2. Rođenje: Sv. Josipe, u ime tvoje boli, koju si osjećao tražeći sklonište u Betlehemu i u ime radosti, kad si se klanjao novorođenom Isusu u špilji, molim za tvoj zagovor. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

3. Obrezanje: Sv. Josipe, u ime tvoje boli, koju si osjećao promatrajući prvi puta kaplje krvi Isusove i u ime radosti kad si mu davao ime Isus prema želji Neba, molim te da nas zagovaraš kod Boga. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

4. Šimunovo proroštvo: Sv. Josipe, u ime tvoje boli, koju si osjećao čuvši da će Isus biti znak, kome će se protiviti, i kad si čuo da će Srce Marijino biti probodeno mačem boli, i u ime radosti koju si osjećao prikazujući Isusa u hramu kao Otkupitelja naroda Božjega, molim te zagovaraj nas. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

5. Bijeg u Egipat: Sv. Josipe, u ime tvoje boli, koju si osjećao, kad si čuo opomenu anđela da moraš bježati s Isusom i Marijom u Egipat, jer ga Herod želi ubiti, i u ime radosti koju si osjećao vidjevši da ćeš s Isusom u naručju izbjeći opasnosti, zagovaraj nas. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

6. Povratak iz Egipta: Sv. Josipe, u ime tvoje boli, koju si osjećao, na povratku iz Egipta u srahu za Isusa, i u ime radosti, koju si osjećao, kad ti je anđeo rekao da ideš u Nazaret i da je nestalo opasnosti, zagovaraj nas. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

7. Isus izgubljen i pronađen u Jeruzalemu: Sv. Josipe, u ime tvoje boli, koju si osjećao za tri dana tražeći Isusa, i u ime radosti koju si osjećao našavši ga u hramu zagovaraj nas. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

8. 3. Krunica svetog Josipa

Moli se na Gospinu krunicu od pet desetka. Na križić molimo Vjeronanje. Na prva tri zrna dodaje se: koji neka nam umnoži vjeru, koji neka nam učvrsti ufanje, koji neka nam usavrši ljubav. Na pojedinačna zrna među desetakama — Očenaš, odnosno Slava Ocu. Na sva zrna u desetakama umjesto Zdravo Marijo moli se:

ZDRAVO JOSIPE PRAVEDNI, ZARUČNICE SVETE BOGORODICE, DJEVIČANSKI OČE ISUSA KRISTA. (otajstvo ...)

SVETI JOSIPE, MOLI ZA NAS DA PO TVOME PRIMJERU SVETO ŽIVIMO I U NEBU VJEČNO BLAŽENSTVO ZADOBIJEMO! AMEN.

Otajstva za pojedine desetke:

Krunica nadahnuta na evanđeoskim tekstovima: 1. Koga je Marija po Duhu Svetom začela. 2. Koga je Marija Elizabeti u pohode nosila. 3. Koga je Marija u Betlehemu rodila. 4. Koga si s Marijom u hramu prikazao. 5. Koga si s Marijom u hramu našao.

Krunica nadahnuta na životu svete Obitelji: 1. Kojeg si žarko volio. 2. Koji je tebe slušao i ljubio. 3. Za koga si marljivo radio. 4. Koji je tebi u poslu pomagao. 5. Koji je uza te bio kad si umirao.

9. MOLITVE SV. JOSIPU U POSEBNIM POTREBAMA

(Molitve koje slijede su preuzete iz raznih molitvenika i mogu se jednostavno moliti za navedene nakane. Ako se osoba koja moli zagovor sv. Josipa nalazi u posebnoj situaciji i potrebi onda, osim ovih kratkih molitava, preporučamo obavljanje devetnice sv. Josipu za isprositi traženu milost. Ako je u mogućnosti preporučamo joj da se tijekom devetnice ispovijedi i pričesti.)

Osobna posvetna molitva svetom Josipu: Sveti Josipe, ti brižni i sretni hraniteljju najsvetijeg djeteta, kojemu si bio djevičanski i zakonski otac - budi i meni duhovni otac. Rado ti se posvećujem i stavljam pod tvoju zaštitu. Odsada te smatram svojim ocem i zaštitnikom, a ti mene smatraj svojim djetetom i daj da osjetim djelovanje tvoje moći i ljubavi. Zato mi izmoli milost obraćenja i ustrajnosti u dobru. Daj da budem dionik tvojih kreposti.

Sačuvaj u meni iskrenu i trajnu vezu s Bogom, duševni mir, duboku poniznost srca, savršeno slaganje s voljom Božjom. Izmoli mi strpljivost u poteškoćama, čvrsto povjerenje u providnost Božju, a iznad svega goruću ljubav prema presvetim osobama Isusa i Marije, neokaljane njegove Majke. Amen

Za milost sretne smrti: Sveti Josipe, kraj tebe su bili Isus i Marija, kad je došao čas da se vratiš u kuću Očevu. Zato je pravo da ti se kršćani obraćaju kao zaštitniku i tješitelju umirućih. Molimo danas tvoju pomoć u zadnjim časovima našeg zemaljskog života. Izmoli nam milost, da ovdje živimo kao ti; u pravednosti i čistoći, u prisutnosti Isusa i Djevice Marije, te ne budemo odijeljeni od njih ni onoga dana kad će nam doći posljednji čas«. Poput tebe da budemo i mi primljeni u kuću Očevu i da naš život bude preobražen u vječne radosti kod Gospodina. Amen.

Za duše u Čistilištu: Sveti Josipe, ponizno te molim, pomози siromašnim dušama u čistilištu, da im svemogući Otac skрати muke i da čim prije u-gledaju lice svoga Stvoritelja, za kojim toliko čeznu. Pomози dušama koje u skrajnoj zapuštenosti tvoju pomoć traže, znajući da tvoj zagovor sve može kod Boga. Pa kao što si nekoć Isusu i Mariji pomogao u svakoj potrebi, tako sada pomози ovim siromašnim dušama koje su krvlju Isusa Krista otkupljene i koje milosrdna Majka Marija tako nežno ljubi. Amen.

Za čistoću: Sveti Josipe, čuvaj me od svih napasti i ne dopusti da padnem u bilo kakav sramotni grijeh. Čuvaj me od svake grešne misli, pogleda, želje i djela. Daj da i u mojoj duši uvijek cvate bijeli ljiljan čistoće. Amen.

Za obitelj: Tebe sv. Josipe, glavaru slavne svete Obitelji neka časte i slave sve naše obitelji. Sve njih tebi preporučujemo tvojoj ljubavi, u kojoj ima mjesta za sve: neka u njima po tvom zagovoru, svate prava vjera i nastojanje, da što savršenije odraze svetu tvoju Obitelj, neka budu rasadnici života u kojima će cvasti i duhovna zvanja na dobrobit kraljevstva Božjega na zemlji. Amen!

U nevolji: Sv. Josipe, pomози mi svojim zagovorom, da Otac Nebeski usliši moju poniznu molbu u ovoj stisci i nevolji. Ti najbolje znadeš, kako je čovjeku tužnom i bolnom jer je i tvoj život bio trnjem posut. Mnogima si očito pomogao koji su te u nevolji za zagovor zamolili. Pomози i meni u ovoj nuždi u kojoj zazivam tvoju moćnu pomoć. Amen.

Za posao: Sv. Josipe uzore i zaštitniče radnika tebi se s povjerenjem utječemo. Pomози nam pronaći u poslu ne samo svakodnevnu potporu naših materijalnih potreba nego i izvor zasluga za život vječni. Ti koji si živio s Isusom, Sinom Božjim, i njegovom Majkom Marijom i imao sreću sudjelovati u njihovim uzvišenim nakanama isprosi nam milost zapošljenja, da cijenimo i radimo svoj posao s nakanama kojima ste vi radili vaše poslove. Amen.

10. TEOLOŠKA RAZMIŠLJANJA O SV. JOSIPU

10. 1. Moć zagovora sv. Josipa

Sv. Toma Akvinski naglašuje, da je zagovor nekoga sveca to veći, što je dotični svetac bliži Bogu. On kaže: »Koliko su sveci u nebeskoj domovini bliži Bogu, toliko su uspješnije njihove prošnje kod Boga«. Blažena Djevica Marija je najbliža Bogu, jer je Majka Božja, Bogorodica. Zato je Njezin zagovor pred Bogom najveći, najjači. Ona je tako rekavši svemoguća; ne zato, što bi sama sve stvarala što daje, nego zato, što kao Majka Božja i Suotkupiteljica može sve isprositi. Najbolji Sin ne će odbiti molbe najdraže Majke.

A tko je poslije presvete Bogorodice Bogu bliži od svetog Josipa? Nitko! Zato možemo ustvrditi, da je moć zagovora sv. Josipa od svetaca najveća, da je po jačini odmah poslije zagovora Majke Božje. A to zato: 1. Jer je sv. Josip i u nebu uz presvetu Bogorodicu, 2. jer je i u nebu najbliži Isusu iza Majke Božje, 3. jer je i po osobnoj svetosti i po veličini svojih zasluga odmah iza Majke Božje.

10. 2. Sv. Josip je i u Nebu uz presvetu Bogorodicu

Između sv. Josipa i Marije postojao je sveti vez po djevičanskoj ženidbi. Bio je to brak svet, čist, nevin, djevičanski: spajao je duše i srca u Bogu, a nije škodio djevičanstvu. »Supruzi su bili dušom, a ne tijelom«. Nema sumnje, da je sv. Josip zbog te veze, koju je htio sam Bog, i u nebu uz svoju presv. Zaručnicu, kao što je razumljivo, da je Ona kao Majka sasvim blizu Isusu. Čast Isusova i Njegove presv. Majke ne mogu dopustiti, da bi onaj, koji im je na zemlji bio tako bliz, ne kao običan član kuće, nego kao poglavar Obitelji, u nebu veličinom drugog sveca bio od njih odijeljen. Sveti je Josip, dakle, u nebeskoj slavi prvi uz Mariju i s Njom posvema blizu Isusa. Prema tome je zagovor sv. Josipa najveći iza Marijina zagovora.

Blažena Djevica, djeliteljica svih milosti, izmolit će bez sumnje i dati Josipovim štovateljima obilne milosti kao svojim osobnim štovateljima i jednako se zauzeti za njihove molbe. Ona želi, da slava njezinoga prečistog Zaručnika, koji je za zemaljskog života ostao skrovit i nezapažen, sada kroz vjekove raste u svijetu. Zato Ona i vruće želi, da što više poraste pouzdanje vjernih u sv. Josipa. Ona to štovanje promiče davanjem milosti Josipovim štovateljima te ih i Ona zagovara kod Sina.

10. 3. Sveti Josip je i u nebu najbliži Isusu iza Majke Božje

Zagovor sv. Josipa je iza zagovora presvete Bogorodice najjači, jer je on i u nebu najbliži Isusu, odmah iza Majke Božje. Sveti je Josip bio na zemlji Isusu, Božjem Sinu, iza Marije najbliži, jer je,

po Božjem određenju vršio nad Njim pravu očinsku vlast. Budući da je Isus utjelovljen po Duhu Svetom i rođen od Djevice, treba odbaciti svaku misao na tjelesno očinstvo u pogledu sv. Josipa. Ali zato ipak nije odnos sv. Josipa prema Isusu bio kao odnos prema djetetu, koje je samo posinjeno, ili kao da bi sv. Josip bio Isusu kao neki »očuh«. Ne! Na Isusu je počivala sva Josipova ljubav, jer se Isus rodio u njegovoj (Josipovoj) obitelji, porodila ga je njegova presveta Zaručnica. »Kad golub u letu,« kaže sv. Franjo Saleški, »pusti sjemenku na nečiju zemlju, čija će biti palma, koja izraste iz toga zrna? Bit će onoga, čije je zemljište«.

Ili ako na nečijem zemljištu izbije izvor vode ili se otkriju dragocjene rudače, sve to pripada onome, čije je zemljište. Tako i Isus pripada Josipu, jer je rođen u njegovoj obitelji, iako je začet po Duhu Svetom, to jest Božjom svemoći, jedino od prečiste Djevice. Kako nježno opisuje taj odnos sveti Ivan Zlatousti u jednoj svojoj propovijedi! Prema njemu nebeski Otac govori svetome Josipu ovako: »Ti, o Josipe, ne misli, da ti ovaj Božji Sin ni na koji način ne pripada zato što je utjelovljen po Duhu Svetome. Istina, On nije tvoj porod, neoskvrnuto ostaje djevičanstvo tvoje i tvoje bezgrešne Zaručnice, ali ja, o Josipe, prenosim na tebe, u pogledu ovoga moga jedino rođenoga Sina, sve one vlastitosti očinstva, koje ne nište djevičanstvo. Ti ćeš mu, dakle, nadjenuti ime, ti ćeš ga čuvati kao otac, prehranjivati kao otac, štitići kao otac, ljubiti ćeš ga kao otac, kako ga i ja ljubim«.

Tu svoju blisku vezu sa svetim Josipom potvrdio je i sam Spasitelj time, što mu se u svemu pokoravao kao dijete ocu. »I siđe s njima i dođe u Nazaret i bio im je poslušan«, kaže sveto Pismo (Lk 2,51). A sveti Otac papa Lav XIII. u svojoj poslanici, koju je godine 1899. izdao o potrebi zaštite sv. Josipa, piše: »Riječ je Božja u poniznosti bila podložna sv. Josipu, slušala njegove naloge i podavala mu svaku čast, koju djeca običavaju iskazivati svome ocu«.

A učeni Gerson piše: »Ova podložnost i pokornost, kao što s jedne strane pokazuju neizmjernu Isusovu poniznost, tako s druge strane pokazuju Josipovo vanredno dostojanstvo«. Ako se je naime Isus, Sin Božji, dok je bio na zemlji, podlagao svetomu Josipu, vršio njegove naloge i iskazivao mu čast, koju djeca običavaju iskazivati ocu, to On, bez sumnje, nije ni u nebu prestao iskazivati svetomu Josipu tu čast i odanost, kao što nijedno dobro dijete, kad odraste i postane samostalno, ne kaže ocu ili majci: »Da znate, više vas ne ću slušati, nego ih dapače još više štujem, ljubim, častim, ispunjava njihove želje iz zahvalnosti za sva primljena dobročinstva. Božji Sin hoće, da i u Nebu pruža dokaz svoje sinovske odanosti, uslišanjem, ne samo Majčina, nego i Hraniteljeva zagovora.

Ne može On, uzor svake kreposti, baš sada u Nebu ne iskazivati svu svoju zahvalnost svetom Josipu za onu ljubav koju Mu je Josip iskazivao, i za žrtve, koje je sveti Josip za Njega podnio. Poput Blažene Djevice i sveti Josip, na neki način, kao da ne moli, nego određuje, u koliko mu naime Isus ne može ništa odbiti; kao što sva dobra djeca uopće želju roditelja uzimaju kao zapovijed. Stoga sveti Toma Akvinski ovako zaključuje: »Ostali, sveci doista uživaju velika prava u Nebu, ali oni posreduju i mole kao sluge, a ne zapovijedaju kao gospodari. A Josip, koji je na zemlji gledao Isusa podložna svojoj vlasti, dobiva od Njega i u Nebu sve što hoće«.

10. 4. Sveti je Josip po osobnoj svetosti i veličini svojih zasluga odmah iza Majke Božje

Sveti je Josip po osobnoj svetosti odmah iza Majke Božje. To slijedi odatle, što je Bog stavio sv. Josipa u izravnu službu Utjelovljene Božje Riječi kao vršioca očinske vlasti nad Isusom i kao Njegovog Hranitelja. Od vijeka je Bog odredio svome Sinu Blaženu Djevicu Mariju za majku, od vijeka je odabrao i svetoga Josipa. Ako li ga je pak od vijeka predodredio za spomenute uzvišene službe, bez sumnje je za to odabrao onoga kreposnoga muža, za kojega je predvidio, da će se u svetosti podići nad sve vece.

Osim toga, kaže sveti Alfons Liguori, Bog je svetoga Josipa predodredio, da bude na zemlji, s obzirom na Utjelovljenog Božjeg Sina, vršilac očinstva nebeskoga Oca, Njegov namjesnik. Zato je ne samo čast Sina, nego i čast Boga Oca zahtijevala, da sveti Josip u tom položaju bude u osobnoj svetosti najviši iza presvete Bogorodice.

Pobožni Olier piše o tom: «Kolika mora da je ljepota toga velikog sveca, kojega je Bog Otac sam namjerno oblikovao, da Ga predstavlja pred Njegovim Sinom, da mu bude neprestano mjesto Njega kao Očeva slika kroz vrijeme izbivanja i kao utjeha u godinama putovanja zemljom. Sveti Josip je iza Marije biće najveće, najslavnije, najtajnovitije, kako u sebi, tako i u svojim savršenostima». Isti je Olier u jednom svome prosvjetljenju zabilježio, da je Bog Otac svetome Josipu, kao svome zamjeniku »podijelio velik dio svoga duha očinstva i jednu sasvim osobitu mudrost i prosvjetljenje za vodstvo Vječne Mudrosti».

Po svojoj službi vršenja očinske vlasti nad Isusom, u čemu je bio zastupnik nebeskog Oca, sveti je Josip na neki način i nad anđelima, jer se njemu pokoravao Onaj kojemu anđeli služe. Na tom položaju, iznad anđeoskog, morao bi bez sumnje posjedovati osobnu svetost prvu iza svetosti Kraljice Anđela.

Dakako, Gospodin Bog je i vanrednim milostima pomogao svetome Josipu, da se u svetosti mogao tako visoko uzdići. Dijelio mu obilje svih milosti, tako te je milost u njemu postala toliko jaka, da je poništila ili sputala sve neuredne ljudske sklonosti i omogućila svim krepostima i vrlinama brzi i veliki rast. Tomu je vanredno pogodovalo i to, što je sveti Josip 20 do 30 godina živio stalno uz Isusa, koji je Sunce milosti i svetosti i uz presvetu Bogorodicu.

Josipova duša bila je kao prekrasan vrt što ga sunce obasjava i izravno i opet neizravno, u koliko svoju svjetlost daje mjesecu, koji njome osvjetljuje zemlju i ništi mrak. Taj tajnoviti mistični mjesec, koji je Božju svjetlost odražavao na Josipovu dušu, bila je Marija. S Njom i s Isusom sveti je Josip toliko molio, toliko o Bogu razgovarao i uz to danomice promatrao primjer njihovih kreposti, da je njegovo srce moralo plamtjeti žarom Božje ljubavi i njegova pamet u najvećoj mjeri biti obasjana božanskim shvaćanjima.

Duh Sveti, kojemu je bila glavna briga da se od preblašene Djevice Marije stvori dostojno prebivalište Sinu Božjemu, bez sumnje se brinuo da Njezinu svetom Zaručniku spremi tako bogati miraz, da ga se Ona ne će trebati stidjeti. Poput roditelja, koji radi časti kuće, a i radi skladnosti među supruzima, traže «svojoj kćeri zaručnika, koji će joj biti bar donekle ravan po rodu, imetku i izobraznosti, tako je bilo prikladno, da i Zaručnik Bogorodičin bude do Nje prvi po svetosti. To lijepo izriče sveti Bernardin Sijenski, kad kaže:

«Zar bih mogao vjerovati, da Duh Sveti, koji je htio sklapanje ove uzvišene veze između Josipa i Marije, nije izabrao uzvišenoj duši svete Djevice drugu dušu, koja joj je u vršenju svake kreposti najbližnja? Da, čvrsto vjerujem, da je sv. Josip bio najčišći od ljudi u djevičanstvu, najnižiji u poniznosti, najžarči u Božjoj ljubavi, najviši u promatranju Božjih stvari i da je on najviše želio spasenje ljudi, jednom riječi, vjerujem, da je on bio svojoj svetoj Zaručnici sličan pomoćnik».

Ako je presveta Marija Kraljica svetih, onda je Njezin djevičanski muž kralj svih Svetih, kako ga je nazvao u jednom svom govoru Papa Pijo XI., pozivajući se na staro pravno načelo: «Tko uzme kraljicu, postaje kraljem». Prvenstvo u krepostima i svetosti priznaje svetom Josipu Crkva, kad ga u njegovim litanijama naziva najkreposnijim: «Josipe pravedni, Josipe prečisti, Josipe premudri, Josipe jaki, Josipe pokorni»...

Moć zagovora mjeri se osim po veličini svetosti, i prema veličini zasluga koje se računaju za učinjena dobra djela i za podnesene žrtve radi Boga. Sveti Josip je u svome životu učinio vanredno mnogo dobra i to izravno Isusu i podnio goleme žrtve baš radi Njega. Ako li Isus u Evanđelju obećaje, da će obilno nagraditi one koji čine bližnjemu dobra djela, pa i ako pruže samo čašu hladne vode (Mt 25,36-40; 10,42), kako li neće preobilno nagraditi Josipa, koji je baš Njemu učinio toliko dobra i za Nj trpio, hranio Ga, čuvao, od Heroda Ga spasio, za Nj se tako dugo mučio.

A ta nagrada sa Isusove strane ima se nužno odraziti u tom, da rado i u velikoj mjeri uslišava Josipove prošnje, njegov zagovor. «Možemo stoga držati, kaže sveti Bernard, da moć svetoga Josipa kod Isusa nadilazi moć svih ostalih svetaca, jer je pisano (Ps 144, 19) da će On izvršiti volju i uslišati prošnje onih, koji vrše Njegov zakon, a kamoli neće izvršiti volju i ispuniti prošnje svetog Josipa, koji Ga je hranio znojem svoga lica!».

Svetog Josipa proglasio je svecem sam Bog Duh Sveti, time što ga je u Evanđelju nazvao «pravednikom» (Mt 1, 19). Sveti Ivan Zlatousti i sveti Ivan Krizostom a tako i sv. Toma Akvinski kažu, da ta riječ »pravednik» označuje muža, koji posjeduje sve kreposti. Sveti Josip ima zasluge

svih vrsti svetaca: ispovijedalaca, mučenika, apostola, djevica, i to sve u najvećoj mjeri. Lijepo je to izrazio sveti Franjo Saleški riječima:

«O kako je velik svetac taj slavni zaručnik Presvete Djevice! Ne samo da je on patrijarh, već je najviši među njima; on je više nego li ispovijedalc, da i više negoli mučenik, jer su u njegovu ispovijedanju Krista sadržana sva dostojanstva biskupa i velikodušnost mučenika i svih drugih svetaca. Kojega bismo sveca mogli postaviti njemu o bok u odnosu na njegovo djevičanstvo, na njegovu poniznost i stalnost u dobru?! Pa kako bismo još, poslije svega toga, mogli sumnjati o ugledu, što ga on uživa na nebesima? Stavimo naše pouzdanje u njega i u svim se prilikama utječimo njegovu moćnom posredovanju!».

Ovo dokazivanje veličine svetosti i zasluga svetog Josipa konačno završimo riječima Pape Lava XIII koji je u službenoj enciklici izjavio: «Nitko se više od svetoga Josipa nije približio dostojanstvu Majke Božje». (Poglavlje *Moć zagovora sv. Josipa* je preuzeto iz knjige dr. D. Nežića *O sv. Josipu* tiskane s dozvolom biskupijskog ordinarijata u Đakovu br. 91-1962 od 12.03. 1962).

10. 5. Svetost sv. Josipa

Promatrajmo položaj što ga sv. Josip ima u ekonomiji spasenja zbog svoje djevičanske ženidbe i očinstva prema djetetu Isusu, radi svoga položaja glave svete Obitelji, i shvatimo; njegova je uloga jako velika. Iza Bl. Djevice Marije on zauzima među svim stvorenim osobama najodličnije i najviše mjesto. Pitanje je sada, da li je ovom položaju odgovarala i svetost sv. Josipa. Da je uzvišenom položaju, koji je imao sv. Josip u kraljevstvu Božjem odgovarala i njegova osobna svetost, svjedoči nam ponajprije sv. Pismo time što Josipa naziva «pravednim».

U evanđelju sv. Mateja čitamo: «Budući da je Josip, muž njezin, bio pravedan». Prema tumačenju pak sv. otaca i tumača sv. Pisma riječ »pravedan« znači da je sv. Josip posjedovao puninu čudoredne savršenosti, kreposti i svetosti. Tako na primjer kaže sv. Ivan Krizostom: «Josip muž njezin budući da je bio pravedan. »Pravedan« znači ovdje urešen svim krepostima. Pravednost je najme općenita krepost, koja sve druge uključuje, a sv. Pismo tu riječ upotrebljava najviše u tom smislu, kad kaže: Pravedan čovjek je istinoljubiv (Job. 1.1.) i opet: »Oboje bili su pravedni«. Slično govori sv. Ambrozije: «Pravednik ne može raditi protiv onog, što je zakonom propisano». Ukratko se može reći, da svi sveti oci i bogoslovi pod izrazom »pravedan - justus« razumijevaju skup svih kreposti i time svestranu savršenost i svetost.

No sv. Pismo ne svjedoči samo teoretski da je sv. Josip uistinu na tako visokom stupnju svetosti i savršenstva, nego nam ono iznosi pred oči i djela iz kojih se vidi kako je on posjedovao velike herojske kreposti. Navest ćemo u tu svrhu samo nekoliko primjera. Sv. Pismo prikazuje sv. Josipa kao muža jake i čvrste vjere te savršene pokornosti. Kad je bio uznemiren zbog drugog stanja Bl. Djevice i u snu mu se javio anđeo, koji mu reče: »Ne boj se uzeti k sebi Marije, žene svoje, jer ono, što se u njoj začelo, od Duha je Svetoga«. Sv. Josip ne oklijeva, nego u čvrstoj vjeri poslušna glas anđela, jer sv. Pismo govori: «Kad se Josip probudi od sna, učini, kako mu zapovjedi anđeo Gospodnji i uze k sebi ženu svoju» (Mt. 1, 24).

Ako sv. Pismo naziva vjeru Abrahamovu velikom zato, jer je povjeravao Bogu, da će mu neplodna i u dobi poodmakla žena roditi sina, koliko je još veća vjera sv. Josipa, koji na riječ anđela, koji mu se javlja u snu, poniznim srcem prima vjeru u djevičanski porod Božjeg Sina i radosno uzima k sebi presvetu Djevicu. To je doista čudesna vjera, kojoj se dive i sv. oci. Nema sumnje, da je Bog svojom milošću ovu čudesnu vjeru sv. Josipa poticao i jačao. Ali ova milost nije odstranila razne poteškoće, napasti i iskušenja, nego je samo davala snagu, da ih se može svladati.

Kao novo iskušenje za sv. Josipa došao je bijeg u Egipat, koji je sv. Josip morao po nalogu anđelovu poduzeti da spasi dijete Isusa od Herodove zavjere. To je bila za sv. Josipa vrlo teška i za ljudski razum zagonetna i čudesna zadaća. Ta djetešce Isus bilo je Josipu objavljeno kao Otkupitelj naroda i Spasitelj svijeta. Zar ga dakle nije mogao čudesnim načinom Otac nebeski spasiti od Herodovih zasjeda? No sv. Josip ne daje se ničim smesti, nego se u nepokolebivoj vjeri i dubokoj poslušnosti diže te uzima dijete i Majku njegovu i bježi u Egipat, njemu posve nepoznati kraj, kroz

pustinje i uz najveće teškoće i žrtve. To je zaista veliki primjer jake, čudesne vjere u Božju providnost, u Kristovo božanstvo i njegovu zadaću, koja mu je od Boga povjerena. A ujedno je to i dokaz njegove velike poslušnosti, po kojoj je spreman na svaku i najveću žrtvu. (Mt. 2. 13—15.)

Kod zgrade, kad je sv. Josip zapazio da je njegova zaručnica Marija u drugom stanju, pokazuju se u najljepšem svjetlu i druge kreposti sv. Josipa. Tako se tu napose očituje njegovo smireno razmišljanje, sabranost i umjerenost. O tom Suarez piše ovako: »Kad je opazio, da je njegova djevičanska zaručnica u drugom stanju, pokazao je on najveću umjerenost i razboritost, što je već na odličan način istaknuo sv. Krizostom gdje među ostalim kaže, da, kao što je i Krist, dok je bio u utrobi, preko svoje majke posvetio Ivana, tako je preko nje preveliku milost saopćio Josipu; milost, po kojoj je hrabro i razborito podnio teret najvećih poslova i na taj način očitovao toliku mudrost duha». Nadalje u objavama, koje su Josipu dane po arkandelu Gabrijelu, očituje se, kako njegova uzvišenost i čast, tako

osobito i najviše njegova vjera i pokornost. «Jer on je anđelu, kako kaže Suarez, bez ikakvog oklijevanja povjerovao i pokorio se i prije, dok mu je objavio tajnu Utjelovljenja; i kasnije, kad mu je naložio bijeg u Egipat, premda je tajna bila nada sve visoka a izvana se činilo, da stvari nisu u sebi skladne». Odlično kaže Krizostom: «Vidio si pokornost, vidio si duh, koji lako vjerom pristaje Božjim objavama, vidio si i dušu budnu i neokaljanu nikakvom iskvarenosti». I opet slavi isti svetac slavi njegovu poslušnost, jer Josip u tako teškoj i zamršenoj stvari apsolutno ništa ne govori niti pita, nego se na mig pokorava i s veseljem podnosi sva iskušenja. Bez dvojbe je dakle očito, da je ovaj muž postigao neki preodlični stupanj svetosti.

Mogli bismo još navesti i druge kreposti koje su resile sv. Josipa, kao njegovu čistoću, te veliku i vjernu ljubav prema Bl. Djevici i Božanskom Djetetu. No jer je o njima već bilo govora, spomenut ćemo ovdje još samo jednu. Veliku naime poniznost i čednost, po kojoj je on pred Isusom i Marijom posve iščekavao. On je tako reći uvijek u pozadini i istupa samo onda, kad treba izvršiti tešku službu ili prinijeti veliku kakvu žrtvu.

To je dakako u vezi sa zadaćom koja mu je bila naložena od Boga. te se samo u svijetlu ove zadaće može posve razumjeti. U nacrtu je naime Božje providnosti bilo da se Božanski Spasitelj rodi kao malo, slabo i siromašno dijete, ali ipak na doličan i častan način, dakle da dođe na svijet kao plod jedne djevičanske ženidbe. Bilo je nadalje u promislu Božjem, da Krist ne nastupi odmah kao Otkupitelj i stoga da ne bude poznat svijetu prije svoje muževne dobi. Zato je Krist morao najprije provoditi skromni život. Zato on nije ni počeo odmah činiti čudesa. On je morao proći sve stupnjeve razvitka ljudskog života, dok ne dođe do odrasle dobi. On je pored toga morao svim ljudima dati divan i čudesan primjer poniznosti i poslušnosti i svih drugih kreposti u ljudskoj obitelji.

Sv. Josip imao je dakle zadaću, da po svojoj djevičanskoj ženidbi s presvetom Djevicom pružiti Božjem Sinu primjereni, dostojni ulaz u ovaj svijet te da ujedno nakon začeca i poroda Božanskog Djeteta bude plašt i zastor, iza kojeg će božansko djelo utjelovljenja Božjeg Sina pred očima svijeta biti sakriveno do punine vremena. Sv. Ivan i apostoli naprotiv imali su tako reći protivnu zadaću. Oni su trebali Krista objaviti svijetu kao Otkupitelja te mu priskrbiti dužno poštovanje. Bila je nadalje dužnost, služba sv. Josipa, čuvati djevičanstvo Marije i život Kristov, te da u tajnosti pred suvremenima drži tajnu utjelovljenja, koju mu je saopćio anđeo, te da bude budućim pokoljenjima što vjerniji i pouzdaniji svjedok i Marijina djevičanstva i Utjelovljenja.

Odlično označuje ovu uzvišenu zadaću sv. Josipa sv. Bernard riječima: «Vjerni i razboriti sluga, koga je Gospodin postavio za utjehu Majci svojoj, hraniteljem svoga tijela i jedinim pre pouzdanim pomoćnikom na zemlji u svom velikom naumu».

To je bila karakteristična zadaća sv. Josipa. Kako je on vjerno i herojski ispunio svoju zadaću, pokazuje nam sv. Pismo. Samo na Božji poziv izlazi Josip za čas iz svoje skrovitosti. On se pojavljuje samo u službi Bl. Djevice i Djeteta Isusa. Za njih podnosi najveće žrtve. Od njega nam nije sačuvana ni jedna riječ. Sa Spasiteljevim javnim životom nestaje i njega tako reći sa pozornice, te se s pravom zaključuje, da je on već prije Kristovog javnog nastupa sretno i utješno u prisutnosti Isusa i Marije i na njihovim rukama izdahnuo.

Doista tihi i povučeni život sv. Josipa, naročito ako ga usporedimo s uzvišenom zadaćom koju je imao izvršiti, je divni primjer najveće poniznosti i čednosti. On je ovaj skromni život nastavio na neki način i iza svoje smrti dugo vremena, jer je i iza smrti razmjerno vrlo mnogo godina ostao u skrovitosti, da se tako što lakše spozna i prizna i Marijino djevičanstvo i djevičansko rođenje Božjeg Sina. On je pače iza smrti još više ostao u skrovitosti, jer je njegova uzvišena čast i dostojanstvo tek malo po malo dolazilo do izražaja i ulazilo u spoznaju vjernika. A u javnom je kultu istom za pape Pija IX. došao do jačeg izražaja. Na temelju sv. Pisma dakle, napose kako ga općenito tumače sv. oci, može se svetost sv. Josipa smatrati nadasve velikom i izvanrednom.

S obzirom na svetost sv. Josipa ostaje još neriješeno pitanje, da li je i ona bila isto tako velika i uzvišena kao i njegov položaj, koji je imao u kraljevstvu Božjem. Drugim riječima, da li je sv. Josip i u osobnoj svetosti i kreposti nadvisio sve ostale svece tako, da je on i u tome najbliži Bl. Djevici Mariji. I na to pitanje treba pozitivno odgovoriti.

Prvi dokaz za to oslanja se na načelo, koje je postavio sv. Toma, a prihvatili su ga i ostali teolozi, a glasi: »One, koje je Bog za što odabrao, On tako pripravlja i obdaruje da budu sposobni za ono, za što su izabrani« (S. th. 3. p. q. 27. a. 4). Taj je isti princip sv. Bernardin Sijenski ovako formulirao: »Za sve pojedine milosti, koje se daju nekoj razumnoj naravi, vrijedi općenito pravilo, da Božja milost, kadgod nekoga izabere za neku posebnu odliku ili za posebno uzvišeni stalež, daje sve darove, koji su osobi tako izabranj za njezinu službu potrebni i nju bogato urešuju.« (Sermo 1. de S. Joseph, initio.)

No, sv. Josip je odabran za uzvišenu zadaću. On je naime od samog Boga izabran i određen, da bude prečisti muž Bl. Djevice Marije i pravi, iako ne tjelesni, otac Božanskog Spasitelja te glava sv. Obitelji. Jednom riječju, on je sa blaženom Djevicom Marijom, i to neposredno iza nje, uvršten u nadnaravni red i tako neusporedivo više uzvišen nego li su svi ljudi i sve razumne osobe isključivši dakako Presvetu Djevicu Mariju i Kristovo čovječstvo. Zato dodaje sv. Bernardin Sijenski pravilu koje je postavio: »To se je najviše obistinilo u sv. Josipu, smatranom ocem Gospodina našega Isusa Krista i pravom mužu Kraljice svijeta i Gospodarice anđela, koji je od vječnog Oca izabran za vjernog hranitelja i čuvara najdragocjenijeg blaga, to jest i njegovog Sina i svoje zaručnice te je tu zadaću najvjernije izvršio.« (Ibid.)

Nema nikakve dvojbe, da je Bog sigurno htio znati, da će sv. Josip uistinu izvršiti povjerenu mu zadaću. U tu mu je svrhu dao potrebne milosti, koje su dakako ostavile netaknutom njegovu osobnu slobodu, ali s kojima je sv. Josip, kao što je već spomenuto, najjače sudjelovao. Ovo prvo načelo i dokaz, koji se na njega oslanja, posve je u skladu s početnim riječima apostolskog pisma pape Pija IX. od 7. srpnja g. 1871. kojim je on uzdigao liturgijsko štovanje sv. Josipa: »Preslavnog patrijarhu sv. Josipa, za koga je Bog htio među svim svecima svojim, da bude prečisti i na zemlji istiniti muž neokaljane Djevice Marije i smatrani otac njegovog Jedinorođenoga Sina i kojeg je, da tako uzvišenu službu najvjernije ispuni, obilno uresio nada sve posebnim milostima, njega okrunjena na nebesima slavom i čašću s pravom sv. Crkva štuje najproširenijim kultom i posve unutarnjim pobožnim čašćenjem.«

Drugi dokaz temelji se na načelu, koje je sv. Toma ovako formulirao: »Što je neko biće bliže svome počelu, to je više dionik utjecaja onog počela ... Krist je pak počelo milosti... Dakle ... (S. th. 3. p. q. 27. a. j.)»

Krist je počelo milosti i iza Marije nitko od ljudi i anđela nije mu bio tako blizu kao sv. Josip. Pomislimo samo na njegovu očinstvo i dnevnu komunikaciju s Kristom. Krist je dakle njega iza Djevice Marije obdario i uresio milostima više nego ikoje drugo stvorenje ... Kao što je Isus počelo milosti, tako je Marija posrednica sviju milosti. Ona je kanal kroz koji protiču sve milosti. No sv. Josip bio je s Marijom povezan najužim vezom. Moralo mu je dakle i zbog ovog razloga pritjecati najveće obilje milosti tako da je njegova svetost postajala uvijek sve veća.

Treći dokaz oslanja se na ovo načelo sv. Tome: »Budući da je djelatni uzrok (agens) po svome pojmu i bitku savršeniji od onoga koji djelovanje u sebe prima (patiens), to nužno slijedi, da djelatni uzrok, koji druge usavršuje, posjeduje u većem stupnju onu savršenost, koju saopćuje. Stoga pripada Kristu, da iz punine milosti koju posjeduje, drugima daje. Ukratko djelatni uzrok, koji druge

usavršuje, posjeduje nužno u većoj mjeri onu savršenost, koja je drugima saopćena. (3. p. q. 8. a. 5. cf. 3. q. 7. a. i, a. 9.)»

Ovaj princip vrijedi općenito, iako ga sv. Toma primjenjuje samo na Krista. No sv. Josip je kao glava i branitelj sv. Obitelji na sličan, iako analogan način, pridonio nešto otkupljenju ljudskoga roda. I tako je on, iako na podređeni način, postao suuzrok milosti za druge ljude. On je dakle iza Marije morao biti obdaren većom milosti nego sva ostala stvorenja.

Da je pak sv. Josip i otkupljenju, iako tek posredno, ipak nešto pridonio, posve je očito. Na anđelovu vijest, po kojoj je on Djevicu Mariju uzeo k sebi, saznao je, da se plod njezine djevičanske utrobe treba zvati Isus, jer će on kao budući Otkupitelj osloboditi ljude od njihovih grijeha: «i nadjeni mu ime Isus, jer će on izbaviti narod svoj od grijeha njihovih (Mat. 1, 21)». Tako je on bio otac ne samo Božanskog Djeteta nego i Otkupitelja svijeta. I budući da je on ovo očinstvo dragovoljno na sebe uzeo i sa svim predanjem vršio dužnosti i brinuo se za Isusa i Mariju, tako je Josip posredno sudjelovao i kod Otkupiteljeva djela, kod otkupljenja i kod stjecanja milosti.

Četvrti dokaz glasi: «Savršenost se sastoji u ljubavi prema Bogu». (S. th. 2. 2. q. 184. a. 2.) Stoga, što je veća nečija ljubav prema Bogu i Spasitelju, to je veća i njegova savršenost i svetost. Tko je pak mogao Isusa ljubiti većom i dubljom unutarnjom ljubavi nego li Djevica Marija, a iza nje odmah sv. Josip.

On je bio uistinu otac Isusov i kao takav slika i zamjenik nebeskog Oca. No otkako je nebeski Otac učinio sv. Josipa svojom slikom i zamjenikom, nije mogao tako reći ništa drugo, nego da sv. Josipu ulije prema Isusu očinska čuvstva i osjećaje i to onakve, kakve takav Sin, koji je Bogočovjek i Otkupitelj, u beskonačnoj mjeri i zaslužuje. Sv. Josip, dakle, je ljubio Isusa kao Boga i otkupitelja i kao svoga sina takvom ljubavi, kakvom ga iza Marije nitko od stvorova nije mogao ljubiti. Ako se, dakle, savršenstvo i svetost stoji u ljubavi prema Bogu i Spasitelju te se prema ljubavi mjeri i svetost, to je sv. Josip morao iza Majke Božje nadvisivati u svetosti sve svece i sva stvorenja.

Peti dokaz stoji u tome, da je ljubav Božja prema nama kako nas to uči sv. Pismo, napose sv. Pavao, prvi i glavni uzrok sviju milosti... Odtuda se s pravom zaključuje, da je Spasiteljeva ljubav mjera milosti, koju on daje pojedinim ljudima. No Spasitelj nije nijedno stvorenje tako ljubio kao svoju Majku. On ju je ljubio ljubavlju zahvalnog i nadasve odanog sina. I zato ju je obdario takvim milostima kao ni jedno stvorenje između ljudi i anđela. Iza svoje majke nije opet Božanski Spasitelj nijednom stvorenju, ni anđelu ni čovjeku, iskazivao toliko ljubavi kao sv. Josipu, svome pravome, iako ne naravnom tjelesnom ocu, slici i zamjeniku nebeskog Oca. On mu je iskazivao zahvalnu ljubav sina, koji promatra muke i napore,

što ih je otac učinio za njega i žrtve koje je podnio za njega. Očito je stoga, da će Božanski Otkupitelj kao sin sv. Josipa, njega kao svoga oca, iza Marije obogatiti takvim obiljem milosti kao nijedno drugo stvorenje. Jednako o prebogatim milostima sv. Josipa možemo zaključiti odatle, što je Bl. Djevica Marija posrednica svih milosti. Budući da je ona prema sv. Josipu kao svome pravome mužu i čuvaru gajila pravu i najdublju čistu ljubav, morala je dosljedno njemu u najdubljoj zahvalnosti svojim zagovorom isprositi najveće obilje milosti.

Na sličan je način puninu milosti sv. Josipa protumačio i veliki teolog Suarez, koji je za teologiju sv. Josipa nadasve zaslužan: «Ako je Krist obećao, da onaj koji zbog njegova imena dade popiti čašu hladne vode, neće izgubiti svoje nagrade, kako se može sumnjati, da bi bez nagrade mogla ostati tako mnogobrojna djela ljubavi, koja je sv. Josip učinio ne samo u njegovo ime nego i njemu samome. K tome dodajmo, da je Bl. Djevica svome zaručniku, koga je napose ljubila, željela pomoći i svojim molitvama mu je isprosila darove posebnih milosti. Jer ako je istina, kao što i jest, da je jedno od najuspješnijih sredstava, da se od Boga dobiju darovi milosti, pobožnost prema Djevici Mariji, kako se može vjerovati, da sv. Josip, koga je Djevica tako ljubila i tako mu bila odana, nije preko nje dobio osobito savršenstvo svetosti?» (De myst. vit. Chr. d. 8. s. 2. n. i.)

Još prije toga Suarez je na osobit način upozorio na ovu veliku ljubav Marije i Isusa prema sv. Josipu: «Iz odnosa Isusa i Marije s jedne strane i sv. Josipa s druge strane lako je razumjeti, da je među njima postojala osobita veza uzajamne ljubavi i najsavršenijeg prijateljstva, koje je proistjecalo iz časti i položaja, na koje je ovaj muž bio uzdignut. Spada naime, na krepost i svetost žene, ljubiti svoga muža, brinuti se te mu željeti svako, a osobito duhovno dobro. A je Bl. Djevica

bila u svemu najsavršenija, odlikovala se je dakle i u ovoj kreposti. To proizlazi također iz zahvalnosti koju dugujemo dobročiniteljima, a koja se ničim tako ne može iskazati kao ljubavlju.

A sv. Josip je zbog Djevice mnogo pretrpio i mnogo napora podnio, i to kako se dolikuje, svojevolumeno i s najvećom ljubavi. K tome konačno treba pridodati sličnost vladanja, dugo i povjerljivo zajedničko življenje bez ikakve svađe i razdora. Ovaj zajednički život dovelo je nužno do velike međusobne ljubavi. Svi ovi razlozi vrijede razmjerno još više za Gospodina Isusa Krista (D. 8, s. i. n. 6). Pored ove neusporediva ljubavi Isusa i Marije prema sv. Josipu oni nisu mogli drugo nego pribaviti mu puninu milosti, koje su ga stvarno vodile onakvoj svetosti, koja je jedina odgovarala tako uzvišenom položaju i zadaći. To jest onoj svetosti, koja je iza Kristova čovječstva i Marije nadvisivala svetost svih drugih stvorenja

Konačno evo još jednog, *šestog dokaza*, po kojem se vidi osobita svetost sv. Josipa. To je općenita poslovice: «Riječi lete primjeri potiču». Sv. Josip je stalno živio u svetom, povjerljivom društvu Isusa i Marije, te je tako trajno imao pred očima predivne primjere svetosti. Kako li su ga oni morali poticati na ljubav prema Bogu i na svetost. Sv. Bernardin Sijenski o tom kaže: «Ako mi bijedni ljudi kroz razgovor sa svetim muževima, koji su ništa prema Djevici, ipak često napredujemo, koliko više treba držati, da je napredovao sv. Josip u društvu s Marijom i djetetom Isusom (L. c. art. II. c. i.)»

Na sličan način to ističe i Suarez: «Razumljivo je, da je nakon Kristova rođenja sv. Josip mnogo više porastao u svetosti ponajprije zato, što je kroz česti razgovor s njime i trajnu njegovu prisutnost, bio potican na česte i gorljive čine ljubavi; nadalje zato jer su ga na osobiti način mogle potaći Kristove riječi i primjeri. Ne smije se sumnjati, da je Josip kroz sve vrijeme zajedničkog života bio od Krista potican i pomagan» (D. 8. s. 2. n. i.). Budući da sv. Pismo i Crkva svjedoče pre odličnu svetost sv. Josipa, možemo i smijemo iz navedenih argumenata zaključiti, da je sv. Josip kako u časti i dostojanstvu, tako i u savršenstvu i svetosti, poslije Marije daleko nadvisio sve anđele i ljude. (Dr. Stjepan Bakšić, *Sv. Josip, katoličko bogoslovje o svrhunaravnom dostojanstvu i štovanju sv. Josipa*, st. 66-73, tiskano s imprimaturom zagrebačke nadbiskupije 27.2. 1939. Dr. F.Salis –Seewis)

11. SV. JOSIP ZAŠTITNIK KATOLIČKE CRKVE

U dosadašnjem raspravljanju izloženo je i dokazano, kako je velike i uzvišene zadaće vršio sv. Josip kod osnivanja kraljevstva Božjeg, dosljedno koje mjesto i položaj on u tom kraljevstvu zauzimalje te kako je uzvišeno njegovo dostojanstvo i svetost. O svemu tome u biti zavisi vrijednost religioznog štovanja i prema tomu se ono također i mjeri. No u ovu svrhu, da se naime odredi vrijednost i veličina štovanja sv. Josipa, potrebno je još nešto spomenuti i objasniti. To jest, da je sv. Josip zaštitnik sv. Crkve i da je takvim od pape Pija IX. svečano proglašen.

To se je zbilom dekretom »Quernadmodum Deus«, koji je izdao ovaj veliki štovatelj sv. Josipa preko kongregacije obreda 8. prosinca 1870. i dao svečano proglasiti u svim rimskim crkvama. Na ovaj se dekret isti papa vraća u apostolskom pismu »Inclytum Patriarcham B. Joseph« 7. srpnja 1871. Papa je u ovom pismu s priznanjem i odobravanjem spomenuo promicanje štovanja sv. Josipa sa strane svojih predhodnika. Upućuje zatim na svoje napore u tom pogledu, a napose spominje proglašenje sv. Josipa zaštitnikom Crkve. Naglasivši iza toga značenje ovog protektorata sv. Otac se brine i za dostojno liturgijsko poštovanje sv. Josipa na temelju ove odlike te kaže:

«I mi sami, nakon što smo po nedokučivoj odluci Božjoj podignuti na uzvišenu Petrovu stolicu, potaknuti i primjerom slavni naših predšasnika i posebnom pobožnošću, kojom smo od djetinjstva prožeti prema istom svetom patrijarhu, proširili smo dekretom od 10. rujna 1847. velikim veseljem svoje duše svetkovinu njegova zaštitništva kao svetkovinu za svu Crkvu, što se već na više mjesta snagom posebne povlastice ove svete Stolice slavi.

Ali u ovo posljednje doba, u kojem je strašan i oduran rat navješten protiv Kristove Crkve, tako je porasla pobožnost vjernika prema sv. Josipu i tako se razvila, da su sa sviju strana došle k nama bezbrojne i pretople molbe, koje su nedavno, dok je zasjedao sveti ekumenski vatikanski koncil,

bile obnovljene od skupa sviju vjernika, a što je najvažnije, od mnoge časne naše braće kardinala i biskupa, u kojima su silno molili, da proglasimo sv. Josipa zaštitnikom Katoličke Crkve, ne bi li u žalosnim ovim vremenima za odstranjenje sviju zala, koja nas sa sviju strana tište, uspješnije izmolili milosrđe Božje zaslugama i zagovorom sv. Josipa.

Mi dakle ganuti ovim molbama, zazvavši Božje prosvjetljenje, držali smo, da moramo udovoljiti tako pobožnim molbama te smo posebnim dekretom naše kongregacije svetih obreda, za koji smo naložili, da se u našim patrijarhalnim bazilikama vatikanskoj, lateranskoj i sv. Liberija na dan 8. prosinca prošle godine 1870. Bezgrešnog začeca njegove zaručnice objavi, svečano proglasili istog svetog patrijarhu Josipa, zaštitnikom katoličke Crkve». I sada u dekretu slijede razne odredbe za liturgijsko štovanje sv. Josipa. Sve te odredbe zajedno uzete, daju sv. Josipu u liturgiji prvo mjesto iza njegove zaručnice Majke Božje.

Spomenuli smo gore, da je sv. Josip po Piju IX. proglašen zaštitnikom Crkve. Nije dakle on istom postavljen i učinjen, da to bude. Tu službu i s time spojenu čast nužno ima sv. Josip. Ta služba izrasta i izvodi se iz zadaće i časti, koja je Josipu od Boga povjerena. On je naime bio djevičanski muž Djevice Marije i djevičanski otac Djeteta Isusa i time glava ili predstojnik svete Obitelji, kako je i zazivan u litanijama odobrenim od Crkve. Odatle po naravi stvari slijedi, da je on protektor, zaštitnik, što više otac velike Božje obitelji, sv. Crkve. To jasno naglašava sv. Otac papa Leon XIII. u enciklici »Quamquam pluries«:

«Da se sv. Josip posebno smatra zaštitnikom Crkve, a ona se od te zaštite i njegove pomoći mnogo nada, tome je temelj i posebni razlog to, što je on bio muž Marijin i, kako se držalo, otac Isusa Krista. A iz ove dvostruke časti po sebi su slijedile one dužnosti, koje je očevima obitelji propisala sama narav tako da je sv. Josip kući kojoj je bio na čelu bio zakoniti i naravni čuvar, skrbnik i branitelj. A te je dužnosti i službe sv. Josip, dok je bio na životu, uistinu izvršio. On se brinuo, da velikom i neumornom ljubavi zaštićuje svoju ženu i Božansko Djetešce. U dnevnom radu priskrbljivao je za oboje, sve što je bilo nužno za hranu i život. On je potraživši sigurno zaklonište spriječio životnu pogibelj, koju je prouzročila kraljeva zavist. U teškoćama puta, u gorčinama progonstva, bio je on Djevici i Djetetu Isusu trajni pratilac, pomoćnik i tješitelj.

No božanska kuća, koju je Josip vodio očinskom vlašću, sadržavala je u sebi početke Crkve, koja je nastala. Presveta Djevica, kao što je Isusova majka, tako je i majka sviju kršćana, jer ih je rodila na Kalvariji sudjelujući u najvećim Spasiteljevim mukama. Isus Krist je opet prvorođenac sviju kršćana, koji su mu braća po posinstvu i otkupljenju. Odatle se izvodi razlog, zbog kojeg se drži, da je Josipu na poseban način povjereno mnoštvo kršćana, iz kojih se sastoji Crkva, to jest ona bezbrojna po cijeloj zemlji raširena obitelj, nad kojom on, jer je Marijin muž i otac Isusa Krista, posjeduje gotovo očinsku vlast. Dolično je dakle i sv. Josipa osobito dostojno, da on, kao što se je nekoć najvećom skrbi brinuo za svetu obitelj u Nazaretu, tako i sada sv. Crkvu svojom visokom zaštitom s nebesa zakriljuje i brani.«

Tako piše sv. Otac papa. Samo nešto da dodamo. Kao što se je fizičko majčinstvo prečiste Djevice prema Božanskom Otkupitelju razvilo posve naravno u duhovno materinstvo prema svima onima, koji su postali dionici Otkupljenja, tako će se analogno očinstvo sv. Josipa prema Božanskom Djetetu naravno razviti i proširiti na sve one, koji na istom Otkupljenju imaju udjela. Svi su naime oni po Otkupljenju postali posinjena djeca Božja, braća i sestre Kristove, te s njime čine duhovno ili mistično tijelo, u kome je Krist glava a svi otkupljenici članovi, u koje iz glave trajno struji i teče nadnaravni život.

Ovo mistično tijelo jest Crkva. Budući pak da je sv. Josip otac Kristov, to on iz okvira svoje očinske ljubavi i skrbi ne može isključiti one, koje je Krist svojim otkupljenjem učinio svojom braćom i sestrama te članovima svoga mističkoga tijela, nego će on, kao što je posve prirodno, svoju očinsku ljubav i skrb proširiti na sve, koji su po sv. krštenju ucijepljeni u Krista i tako pripadaju njegovom mističkom tijelu. On je bio zato otac Kristov, da Krist uzmogne izvršiti djelo otkupljenja. U tom mu je smislu bilo i navješteno utjelovljenje po anđelu: «Ono što se u njoj (Mariji) začelo od Duha je Svetog; Ona će roditi sina i nadjeni mu ime Isus, jer će on izbaviti narod svoj od grijeha njihovih» (M. 1, 20).

Dakle jer je sv. Josip otac Kristov, nužno ga smatramo i ocem svijetu, koji su Kristova braća i sestre i time ocem čitavog Kristovog mističnog tijela, ocem i zaštitnikom čitave sv. Crkve. Iz ovog je jasno da zaštitništvo sv. Josipa nad sv. Crkvom nije možda istom Pijo IX. stvorio i učinio i tada ga povjerio sv. Josipu, nego ono pripada sv. Josipu kao ocu Božanskog Spasitelja, kao čistom mužu Djevice Marije i kao glavi sv. Obitelji po samoj naravi stvari. Josip će u nebeskoj slavi sa svojim Božanskim Sinom i njegovom Prečistom Majkom s velikim veseljem srca primiti ovo priznanje i poštovanje, koje mu Crkva iskazuje, te će zacijelo svoju brigu i zaštitu prema Crkvi izvršiti to više, što više bude priznavan i čašćen kao njezin zaštitnik.

Protektorat sv. Josipa, koji slijedi iz njegova očinstva prema Djetetu Isusu, Otkupitelju svijeta, opet nam pokazuje u čudesnom sjaju i uzvišenoj veličini čast, stupanj i položaj, koji sv. Josip zauzima u Božjem kraljevstvu. U tom kraljevstvu, i dosljedno u vječnoj slavi, sv. Josip zauzima iza Krista i Marije prvo mjesto pred svima anđelima i svecima. On je iza Kristova čovječstva i Majke Božje najbliže prijestolju Božjem. To je doista uzvišenje divno, osobito ako ga usporedimo s tihim, čednim, ali požrtvovnim predanjem i Josipovim radom za Isusa i Mariju. (Dr. Stjepan Bakšić, *Sv. Josip, katoličko bogoslovlje o svrhunaravnom dostojanstvu i štovanju sv. Josipa, st. 73-77*, tiskano s imprimaturom zagrebačke nadbiskupije 27.2. 1939. Dr. F.Salis –Seewis)

12. SV. JOSIP ZAŠTITNIK NAM DRAGE DOMOVINE HRVATSKE

12. 1. Povijesni prikaz posvete Hrvatske države i naroda sv. Josipu

Sv. Josip se u našem narodu štovao od davnina, a vjernici su se rado utjecali njegovu zagovoru. U sve većim opasnostima tursko – osmanlijskih osvajanja Siksto IV papa (1471-1484) uveo je službeno liturgijsko štovanje sv. Josipa 19. ožujka u katoličku Crkvu. U višestoljetnim obrambenim ratovima protiv tursko – osmanlijske agresije Sveta Stolica je pomagala Hrvatsku.

To je isto činila i u velikom ratu za oslobođenje istočnih dijelova Hrvatske s Podunavljem, Likom i Krbavom koji je trajao više godina (1683-1699). Dakle upravo u teškom i dramatičnom vremenu kad je Hrvatski sabor 9. i 10. lipnja 1687. godine izabrao svetog Josipa za nebeskog zaštitnika Hrvatskog Kraljevstva, odnosno hrvatskog naroda. Ratovalo se tada s Turcima i na drugim velikim evropskim bojištima. U vrijeme oslobađanja Hrvatske od Turaka bila je bojazan i opasnost od njihova povratka i osvete kao što se to već bilo zbililo nakon veliko osmanlijskog poraza kod Beča 1683.godine.

Nakon oslobađanja hrvatskih zemalja slijedila je barokna obnova u Hrvatskoj s obnavljanjem i podizanjem brojnih oltara i kapelica sv. Josipu u znak zahvale za nebesku pomoć ispaćenom hrvatskom narodu.

Treba naglasiti da je i blaženi kardinal Alojzije Stepinac gledajući strahote drugog svjetskog rata u Zagrebu tražio zagovor zaštitnika hrvatskog naroda i osnovao poznatu župu sv. Josipa koja i danas stoji na Trešnjevci.

Valja napomenuti da se 1987. navršilo se tristo godina od značajnog događaja proglašenja sv. Josipa za zaštitnika hrvatskog naroda. Naša je Biskupska Konferencija izjavila 1972. godine, da je to proglašenje bilo pravovaljano sa svjetovne i crkvene strane, i nikad kasnije nije osporeno.

Povodom ove 300 godišnjice blagopokojni kardinal Franjo Kuharić otvorio je 19. ožujka 1987. godinu svetog Josipa. Iste godine u Karlovcu je otvoreno nacionalno svetište sv. Josipa te nastavljeno s izlaženjem *Glasnika* u čast sv. Josipu.

No općenito govoreći steče se dojam da događaj posvete Hrvatske 9. i 10. lipnja 1687. sv. Josipu od strane Hrvatskog Sabora kao da je padao u zaborav u mnogim trenutcima naše nacionalne povijesti. Mogli bismo bez straha, da ćemo pretjerati, kazati: Da su naši pređi bili vjerniji ovom povijesnom odabiru Sabora, i da su svetog Josipa doista revno častili, vjerujemo, da bi povijesni razvitak za naš narod bio povoljniji.

12. 2. Posvetna molitva Domovine svetom Josipu

(Ovu je molitvu sastavio i molio naš kardinal Franjo Kuharić, na svršetku Josipove godine u Nacionalnom svetištu sv. Josipa u Karlovcu 19. ožujka 1988.)

Sveti Josipe, brižni čuvaru Svete obitelji i zaštitniče cijele Crkve, budi u nebeskoj slavi zagovornik svakoga od nas da u kušnjama života i teškoj borbi između dobra i zla ustrajemo na putu istine i ljubavi. Ti si iskusio tvrdoću života kao radnik koji žuljevima zarađuje kruh; kao beskućnik i izbjeglica koji mora spašavati najnevinija bića pred okrutnim progonom; kao čuvar svetoga doma koji nije bio pošteđen od ljudskih briga.

Sveti Josipe, djevičanski Poočime Isusov i čisti Zaručnice Neoskvrnjene Djevice Marije, Tebi se utječemo pobožnošću naših pradjedova i s čvrstom vjerom da nam budeš pomoćnik u našim danima. Mi smo Božji narod - živa Crkva na putovanju kroz iskušenja i napasti ovoga života prema vječnoj domovini. Izloženi smo mnogim pogibeljima koje ugrožavaju naš vremeniti život i naše vječno spasenje. Predstavljamo Ti se riječima Sabora kao Crkva koja »navješćuje muku, smrt i uskrsnuće Spasitelja našega Isusa Krista« (LG 8). Molimo Te, sveti Josipe, bdij nad nama onom brižnošću očinske skrbi kojom si bdio nad Sinom Božjim i njegovom djevičanskom Majkom Marijom! To Te moli Crkva u Hrvata.

Prije tri puna stoljeća, na poticaj Pastira Crkve zagrebačke, narodni su zastupnici u ono vrijeme svojom vjerničkom sviješću i pobožnošću povjerali Tebi, sveti Josipe, postojanje, život i povijest hrvatskog naroda i cijelu domovinu Hrvatsku.

Vjerovali su da u povijesti sinova ljudskih nisu dostatni samo ljudski naponi, mudrost i rad nego i Božja pomoć i zaštita. Vjerovali su da se je Bog utjelovio u ljudsku povijest kao Otkupitelj da obraćenjem ljudskih srdaca i prihvaćanjem Božjega spasenja silazi u ljudski život i u život naroda svjetlo i posvećenje Duha Svetoga kako bi svi ljudi bili braća, a narodi, solidarni jedni s drugima, gradili svijet mira i pravednosti. To mi i danas vjerujemo.

Ono što su naši pradjedovi tada odlučili, svečano izjavili i službeno proglasili da Ti, brižni Poočime Isusov, budeš zaštitnik i zagovornik naroda Hrvata, to mi danas, Crkva kao Božji narod u hrvatskom narodu, prihvaćamo, potvrđujemo i svečano proglašujemo za ove dane i buduća vremena. Crkva -Božji narod živi u narodima i moli za sve narode i za sve ljude.

Po Tvom moćnom zagovoru, sveti Josipe, molimo od nebeskog Oca svom narodu, kao i svim narodima s kojima se susrećemo u zbivanjima povijesti, istinski napredak da živimo u pravednosti i miru, u slozi i slobodi, u blagostanju i sigurnosti. Obitelji su izvori narodnog života. Neka Otkupljenje Isusovo spasi naše obitelji da budu Bogu odane, vjerne, pobožne i hrabre za život; takve će biti jamstvo naše crkvene i narodne budućnosti.

Usrdno Te molimo da čuvaš našu djecu i mlade u vjeri pradjedova kako bi bilo sačuvano njihovo dostojanstvo od svih napasti i opasnosti za njihov ljudski i kršćanski život.

Sveti Josipe, Tvojim je »skrbi bila povjerena sama nevinost: Isus Krist i Djeвица Marija, po dvostrukom tom predragom zalogu vruće Te molimo« da nam isprosiš nevinu mladost i brojna duhovna zvanja kako bi naša Crkva obilovala revnim Božjim svećenicima, svetim redovnicima i Bogu posvećenim djevicama.

Tebe, sveti Josipe, Evanđelje naziva pravednim, molimo Te, pogledaj na nevolje naše i na rane naše! Izmoli nam milost velikog obraćenja da prestane strašna psovka u hrvatskom narodu, da se poštuje dostojanstvo braka, nepovredivost obitelji i osobe, te neotuđivo pravo na život svakog ljudskog bića, skrivenog u krilu žene. Izmoli nam jaku vjeru, čvrstu nadu i hrabru ljubav prema Bogu i svakom čovjeku!

Sv. Josipe! Kad si odlazio s ovoga svijeta u vječnost, prisutnost Spasitelja našega Isusa Krista - Bogočovjeka - i njegove Majke a Tvoje Prečiste Zaručnice bila je za tebe velika utjeha. Povjeravamo ti naše bolesnike i umiruće. Moli za njih da nijedan ne ode s ovog svijeta bez utjehe i milosti svetih sakramenata.

Sv. Josipe, bdij nad našom domovinom i svim njezinim stanovnicima da nam bude blagoslovljeno prebivalište na putovanju u vječni život gdje ćemo se naći zajedno s Tobom, s Tvojom svetom Zaručnicom i našom Majkom Marijom, sa svom nebeskom Crkvom u ljubavi, radosti i svjetlosti Presvetog Trojstva; Oca i Sina i Duha Svetoga! Tako neka bude! Amen!

12. 3. Nacionalno svetište sv. Josipa u Karlovcu

Namjena svetišta sv. Josipa. Gradnja ove crkve počela je s nakanom da služi potrebama dubovačke župe u Karlovcu. No tijekom gradnje, a pogotovu kad je ona već bila uglavnom završena, čuli su se glasovi, prijedlozi, pa su upućene i službene molbe i svećenika izvan zagrebačke nadbiskupije da ta crkva bude proglašena nacionalnim svetištem. Uvažujući te molbe, naša Biskupska konferencija donijela je u Zagrebu zaključak 15. travnja 1987. da crkva svetog Josipa u Karlovcu-Dubovcu bude nacionalno svetište svetog Josipa Crkve u Hrvata. Učinjeno je to sa željom da se stoljetno štovanje sv. Josipa u našem narodu produbi, proširi i učvrsti. Ujedno je to iskaz pobožnosti, poštovanja i ljubavi prema sv. Josipu.

Ovaj je zaključak donesen u godini sv. Josipa, koju je otvorio u ovom Svetištu kardinal Franjo Kuharić na Josipovo 1987. a zaključio na Josipovo 1988. povodom 300. obljetnice izbora sv. Josipa za nebeskog Zaštitnika Domovine.

Naša Biskupska konferencija na svom zasjedanju u Splitu 14. listopada 1987. odobrila je Statut Svetišta, kojemu je svrha promicanje i čašćenje svetog Josipa kao djevičanskog oca Isusa Krista, zaručnika Blažene Djevice Marije i zaštitnika hrvatskog naroda,.

Naši biskupi žele da u Svetištu hodočasnici nalaze svjetlo Božje riječi, milost svetih sakramenata, hrabrost za dobro, utjehu u teškoćama života, poticaj na djelotvornu ljubav prema Bogu i ljudima. Također se želi da se ovdje moli za cijeli narod i sve ljude, te istinski napredak, slogu, blagostanje i mir.

U svetištu se svaki vjernik može upisati u knjigu preporuka sv. Josipu, može pristupiti bratovštini za pomoć umirućima koja je osnovana 1981. godine. Nacionalno svetište izdaje i list štovatelja sv. Josipa; *Glasnik sv. Josipa* koji izlazi 4 puta godišnje.

Proštenja u Svetištu sv. Josipa u Karlovcu su: 1. Svetkovna sv. Josipa -19. ožujka; 2. Spomen sv. Josipa radnika – 1. svibnja; 3. Sv. Josip zaštitnik Domovine – u nedjelju poslije 9. lipnja; 4. Godišnjica posvete Svetišta – u nedjelju poslije 14. rujna.

12. 4. Bratovština sv. Josipa za pomoć umirućima

Prvotnu Nadbratovštinu sv. Josipa za pomoć umirućima osnovao je sv. Pio X papa, godine 1913. na poticaj B. Luigia Guanella, u Rimu, odakle se proširila cijelim kršćanskim svijetom. Bratovština nije neko društvo ili organizacija, nema upisnine ni članarine, nema sjednica ni skupština, nego to su samo molitve i žrtve pojedinca pod zaštitom sv. Josipa za plemenito djelo kršćanske ljubavi za vječno spasenje umirućih. Sveti Josip je preminuo pravedničkom smrću u prisutnosti Spasitelja svijeta Isusa Krista i Blažene Djevice Marije, nakon što je najsavjesnije izvršio svoju uzvišenu zadaću. On je stoga zaštitnik sretne smrti, a moć zagovora sv. Josipa je velika zbog njegove značajne uloge u djelu otkupljenja svijeta i zbog njegove osobne svetosti.

Znajući to, više tisuća vjernika u domovini i milijuni diljem svijeta, upućuju sv. Josipu dnevnu molitvu ove Bratovštine za umiruće. U duhovnoj zajednici sa njima molimo i mi sv. Josipa za one koji odlaze sa ovoga svijeta. Ne možemo biti ravnodušni, kakva će im biti vječnost. Želimo im vječni spas. Stoga molimo ponizno, molimo pobožno, molimo pouzdano, molimo žarko, molimo ustrajno! Bratovština je kanonski ustanovljena 05. VIII 1981. u Nacionalnom svetištu sv. Josipa u Karlovcu.

Koji žele sudjelovati u toj Bratovštini neka se jave na adresu:

SVETIŠTE SV. JOSIPA, 47000 KARLOVAC, BOŠKOVIĆEVA 36. (tel. i fax. 047 / 413-649)

Naznačite čitljivo ime i prezime i potpunu adresu svoga doma.

UVJETI ZA SUDJELOVANJE: 1. Upis u imenik Bratovštine.

2. Dnevno, ujutro i navečer moliti molitvu Bratovštine:

SVETI JOSIPE, DJEVIČANSKI OČE ISUSA KRISTA I PRAVI ZARUČNICE BLAŽENE DJEVICE MARIJE, MOLI ZA NAS I ZA SVE KOJI ĆE DANAS (NOĆAS) UMRIJETI.

Ova molitva ne obvezuje pod grijeh.

3. Preporučljivo je prikazivanje i drugih dobrih djela (i žrtava) za umiruće.

4. Svećenici sudionici u ovoj Bratovštini prikazat će godišnje jednu sv. Misu za umiruće. Kada pošaljete molbu za upis u Bratovštinu na naznačenu adresu, dobit ćete sličicu s molitvom Bratovštine i uputama za sudjelovanje te ćete vidjeti velika duhovna dobra i oproste koje možete zadobiti.

12. 5. Svjedočanstva o uslišanjima po zagovoru sv. Josipa

Zbog nedostatka prostora u predviđenom formatu ovog priručnika pobožnosti sv. Josipu ne donosimo svjedočanstva o zadobivenim milostima po zagovoru ovog veliko sveca. Svjedočanstva su uistinu brojna i odnose se na sve potrebe. Glasnik sv. Josipa u svakom broju donosi po nekoliko takvih svjedočanstava, a nacionalno svetište u Karlovcu je izdalo i knjigu pod naslovom *U potrebi svakoj idite k Josipu, glasovi zahvalnosti svetom Josipu za uslišanja* u kojoj se nalazi stotinjak svjedočanstava osoba kojima je sv. Josip isprosiio milost kod Boga. A kao poticaj svima nama da još više štujuemo Isusova poočima, Marijina Zaručnika, zaštitnika Katoličke Crkve, zaštitnika drage nam Domovine Hrvatske i zaštitnika obitelji donosimo lijepi poticaj koji se nalazi na kraju gore citirane knjige:

Kad pritisnu boli – u toj suznoj doli *idite k Josipu*; Nesreća kad bije – a pomoći nije *idite k Josipu*; Kada duša zdvaja – pati od očaja *idite k Josipu*; Žalost kad vas muči – jer nemir je u kuću *idite k Josipu*; Teška kad vas tuga – muči radi duga *idite k Josipu*; Kada vjeru gubi – koga srce ljubi *idite k Josipu*; U napasti jakoj – u potrebi svakoj *idite k Josipu*; Kada snaga pade – zdravlju nema nade *idite k Josipu*; Kad se život gasi – žića minu časi *idite k Josipu*; Duša kad poleti – u raj gore sveti *idite k Josipu!*

Sadržaj

Predgovor	
1. Povijest i pojam štovanja sv. Josipa	
2. Devetnica sv. Josipu od sv. Alfonsa Marije Liguorija	
3. Litanije sv. Josipa	
4. Devetnica sv. Josipu iz karmelske tradicije	
5. Molitve svetaca i duhovnih velikana sv. Josipu	
6. Razmatranja svetaca i učiteljstvo crkve o sv. Josipu	
7. Pobožnost sv. Josipu u duhovnim iskustvima svetaca	
8. Posebne pobožnosti sv. Josipu	
1. Sveti plašt u čast sv. Josipu	
2. Sedam žalosti i radosti sv. Josipa	
3. Krunica sv. Josipa	
9. Molitve sv. Josipu u posebnim potrebama	
Osobna posvetna molitva - Za milost sretne smrti - Za duše u Čistilištu - Za čistoću - Za obitelj - U nevolji - Za posao	
10. Teološka razmišljanja o sv. Josipu	
1. Moć zagovora sv. Josipa	
2. Sv. Josip je i u nebu uz presvetu Bogorodicu	
3. Sv. Josip je i u Nebu najbliži Isusu iza Majke Božje....	
4. Sv. Josip po osobnoj svetosti i veličini svojih zasluga je odmah iza Majke Božje.....	
5. Svetost sv. Josipa	
11. Sv. Josip zaštitnik Katoličke Crkve	
12. Sv. Josip zaštitnik nam drage domovine Hrvatske	
1. Povijesni prikaz posvete Hrvatske države i naroda sv. Josipu	

2. Posvetna molitva Domovine svetom Josipu
3. Nacionalno svetište sv. Josipa u Karlovcu
4. Bratovština sv. Josipa za pomoć umirućima
5. Svjedočanstva o uslišanjima po zagovoru sv. Josipa ...